

РАДЕЯ

ИДЕЯТА ЖИВОТ

ВСЕМИРНА
НАУЧНО-ОБРАЗОВАТЕЛНА
ПРОГРАМА

Книгата „Идеята Живот” е дванадесетата от поредицата „Езотерични записки”. Както и предходните книги тя е свързана с изпълнението на Всемирната научно-образователна програма.

Останалите книги са:

„Езотерични записки”

„Пътят на човека”,

„Посланието на добродетелите”,

„Новото светоусещане”,

„Дванадесет без пет”,

„Пророчество или реалност”,

„Във времето на прехода”,

„Повелята на времето”,

„Размисли върху завета на цветните лъчи на светлината”,

„Силата на Духа”,

„Физиология на духовната култура”.

© Радка Иванова – Радея

ИДЕЯТА ЖИВОТ

Българска, първо издание

Константин Златев, редактор

Галин Гочев, предпечат

Ханлин, 2018

ISBN 978-619-90249-3-5

На корицата: Лили Димкова, Пейзаж

email: radeiasvetlina@abv.bg

www.dobrodeteli.com

Основната Идея, която придава Смисъл
на Съдържанието за всяка форма,
както в Макрокосмоса, така и в Микрокосмоса
е Идеята „Живот“.

* * *

За Добродетелта няма етническа
и религиозна принадлежност.
За нея не съществуват политически
пристрастия. Добродетелта е качество,
присъщо на всяко човешко същество,
стига да не затваряте съзнанието си за него
поради духовна неграмотност,
нравствено невежество
или фанатична религиозност.

ВЪВЕДЕНИЕ

Тази книга е ориентирана към хората, които разсъждават върху сътворението и същността на живота – вечните въпроси, чиито отговор все още не е открит.

Но тук има нещо по-различно. Знанието, което предлагаме, идва от Словото на Висшите Учители от Всемирното Бяло Братство, които работят за изпълнението на Всемирната научно-образователна програма.

В конкретния случай е използвана обширна информация, записвана през последните три години. С помощта на въпроси и отговори до читателя достига знание, което задълбочено разглежда връзката на човека с Живота. За да се оформи книгата, беше необходимо да се направи тематичен подбор и текстът да се адаптира съобразно направлението.

Съдържанието условно е разделено на четири части: Осъзнатото Аз; Идеята Живот – Идея на Съзиданието; Животът като творчески процес; Човекът и Животът. Под формата на диалог с въображаем събеседник читателят се запознава със съществено важни въпроси от човешкото ежедневие, чиито нестандартни отговори озадачават, будят размисъл и ни учат да живеем.

На страниците на тази книга Макрокосмосът и Микрокосмосът се разглеждат като единно цяло, чиято духовна същност е проникната от Идеята Живот; човекът е представен като най-значимия фактор за

развитието и усъвършенстването на Живота; тук можете да се запознаете със знанието, чрез което осъзнатото Аз и Висшият Аз създават и укрепват връзката на човешкия ум с Висшия Разум; чрез Словото ясно е показана ролята на целенасочената и целеустремената мисъл; можете да научите и нещо повече за значението и същността на Времето, кога и как то се превръща в Живот.

Съссъпричастноститревогавсъдържанието на книгата е включен проблемът за изгубената духовна връзка между хората и последствията от тази загуба; обсъдена е необходимостта от нравствен идеал за човечеството: разгледана е възможността Човеколюбието да промени човешкото съзнание и то като добродетел да бъде издигнато до нивото на нравствен идеал. Не са подминати проблемите за омаловаженото значение на човешкото съзнание като основополагаща структура за духовното единение между народите, а също и връзката между мира в душите на хората и мира на планетата.

Когато работих за тази книга, бях поставена в ролята на студент, който трябва да подготви своята дипломна работа. Големият обем на Словото, с което трябваше да работя, създаваше илюзията, че се намирам в изключително богата библиотека, от която трябваше да подбера най-необходимото за възложената ми тема. Благодаря за доверието! Благодаря за дарената ми възможност да се докосна до голямата мъдрост на Божествената наука!

С признателност към Учителите:

Радея

ОСЪЗНАТОТО АЗ

ДА СРЕЩНЕШ ЖИВОТА

Да срещнеш Живота, да го познаеш и да се поразговориш с Него... Сърцето ти да трепне от съприкосновението, а духът ти да потърси съвършеното... Не е ли това Причината да се родим в този свят?

Дейната човешка мисъл се впуска в живота и търси – греша и се поправя; стреми се да съгражда, и успоредно с това, безжалостно може да разруши една форма, за да създаде нова, а после пак и пак, за да допринесе със своя интелект полза за еволюцията на Живота. Така във всеки делник се ражда нещо Ново!

Осъзнаваме ли стойността и неприкосновеността на уменията да създадем ново начало в нашия живот, за да се родим чрез него отново? А не постъпваме ли, увлечени в стремежа си към новото начало, твърде грубо с Живота? Не сме ли точно тогава самонадеяни, алчни и агресивни – точно тогава, когато искаме на всяка цена! Искаме от Живота и забравяме, че ние сме негови създатели; забравяме, че Той прилича на нас... Този Живот, който е рожба на нашата духовна същност. А понякога не го харесваме – без да си даваме сметка, че това е нашият Живот, и се втурваме към другия, когото виждаме във от нас, когото възприемаме като по-интересното, по-привлекателното, само защото е създадено от някой друг!

Има идни, в които се страхуваме от Живота, възприемаме го като господар, като властелин на мислите и мечтите

ни, а в съзнанието ни се ражда образа на Живот, който смазва, който унищожавя поривите към Доброто, към Създанието и който ограбва нежната човешка любов? Тогава какво нещо е Животът? Кой Живот е истинският – този, с който можем да се разговорим, и как да го познаем? Имаме само една възможност да се срещнем с Него! Да го възприемем като творящата Сила на Вечността! Тогава ще осъзнаем, че това е истинският Живот. Ако нямаме желание да разберем тази истина, ние ще бъдем част от Света и винаги ще сме въвн от Живота.

Кога човек опознава творящата Сила на Вечността, наречена Живот? Когато се осъзнае като творец. И тук няма никакво значение възрастта или професията! Защото способността да виждаме и незримото се събужда у нас с импулса на желанието да създаваме, да творим независимо в коя област на Живота. Колкото по-чисти са душите ни, толкова повече ни завладява първичната сила на Създанието. И започваме да търсим – търсим Живота, търсим себе си в Него и Него в нас. Тогава будуват мислите, раждат се чувствата и се създава онази паралелна реалност, която някои наричат виртуална, а всъщност това е живата реалност, в която творецът открива красотата и величието на Божествената творческа сила, внедрена в човешката душа. Защото това е Животът – сътворение в името на несекващото обновление на настоящето; сътворение, което създава тук и сега със средствата на възвишени мисли и чувства; сътворение, което търси съвършеното...

А има ли нещо по-силно от Живота?

Да, има!

Желанието да даряваш всекиму щастие, без страх, без скрупули, без корист, искрено и всеотдайно! Това желание е истинската сила, която движи света, защото създава Живот. То живее в душите ни като нашата любов към човека, към птиците и животните, към цветята и тревите..., към всичко сътворено, което ние, хората, заварваме в този свят, когато се родим. Това желание създава Живота, защото идва от Вечността, за да се прояви чрез човешката душа като изначална творческа сила, като Любовта, с която Бог е дарил човека, когато го е създал. Осъзнаваме ли го или не, желанието да даряваме щастие е най-чистата и най-силна проява на Божието присъствие в човешката духовна същност. Когато осъществяваме това желание, тогава истински опознаваме Живота, тогава имаме възможност да се разговорим с Него.

Един баща много се тревожел за бъдещето на своя син, защото момчето, каквото и да подхванело, все се проваляло. Дълго мислил бащата как да му помогне и накрая решил да му дари кесия с жълтици, но по такъв начин, че случаят да изглежда като късмет за момчето. Той се надявал, че с парите от „късмета“ синът му ще създаде ново начало в своя живот.

Рано сутринта бащата турил няколко жълтици в една кесия и отишъл до моста, откъдето знаел, че ще мине синът му. Почакал малко и като видял, че момчето идва, оставил кесията напред моста и се скрил, за да види какво ще стане.

Като наближило моста, момчето си рекло: „Винаги минавам оттук с отворени очи. Я да проверя мога ли

сега да мина със затворени очи.” Затворил очите си и подминал кесията.

Тази българска народна приказка ни подсеща да преразгледаме своя живот, ако често се срещаме с неудачи. Човек може да живее със затворени очи поради различни причини: ниско самочувствие, неадекватно отношение към себе си и живота, липса на самоувереност, липса на предвидливост и съобразителност... Жеста на бащата можем да приемем като благоволенieto на Съдбата, а това най-общо означава – доброто стечение на обстоятелствата, в чиято среда се намираме – обстоятелства, които волно или неволно провокираме.

Искаме или не, със своите действия и с бездействието си дори ние участваме в Живота – градим или рушим, създаваме или унищожаваме възможностите за своето развитие. Всичко зависи от осъзнатото ни отношение към себе си и света, в който живеем.

* * *

Въпросът за умението на човека да живее в настоящето – тук и сега – през последните години старателно се изучава от психологията. Авторите на множеството книги, които разглеждат проблема, твърдят колко е важно човек да осъзнава своето настояще. И това е правилна позиция, но дори и упоритото търсене на връзката с настоящето никак не е достатъчна за ползотворния начин на живот.

Какво липсва в този пример?

Осъзнатото Аз!

То е носител на енергийно-информационната стойност на човешкия интелектуален потенциал.

За какво става въпрос?

За детайлното осъзнаване на духовната същност на осъзнатото Аз. Тук не говорим за Висшия Аз. За него ще стане въпрос по-нататък .

Какво е осъзнатото Аз?

Това е настоящото, правилно и задълбочено развитие на човешкия ум, който изгражда духовната същност на личността. Цялостното проявление на човека в настоящия му живот определя неговата личност. Това включва създаване и проявление на ментална активност – способност за създаване на мисъл и нивото на нейната употреба; създаване на чувство и нивото на неговото проявление като ЕМОЦИЯ.

Чувството е изначален импулс за активност на интелектуалния потенциал на човека и то се проявява във вътрешния, в затворения кръг на човешката умозрителна дейност; чувството действа, то работи в обсега на менталния свят. Когато се прояви като действие, означава, че е тръгнало по спиралата на квантовото проявление на менталната сила на ума – той ръководи неговото проявление. Тоест в квантовата реалност, която ние не можем да видим, но можем да осъзнаем, чувството е постигнало активност, която вече е видима за човека, защото се проявява като действие или, казано по простичко, проявеното в реалната действителност чувство ние възприемаме чрез действието и го наричаме ЕМОЦИЯ.

Емоционалните действия определят характера и оттам качеството на нашия живот. За всичко това е отговорен осъзнатият Аз, развиващият се в условията на физически свят Ум, който създава менталната същност на новоизграждащото се съзнание. В настоящия живот, или по-правилно е да кажем – в поредния си живот, в условията на материалната реалност, Умът е Работникът, който има за своя основна задача да изгради работещо, благородно по своята духовна същност Съзнание. Когато Умът е постигнал Разбиране в усвояването на информацията, до която е достигнал в процеса на своята активност, тогава Той създава Осъзнатото Аз. Това е най-важното и най-необходимо негово постижение. Без Разбиране на мислите и чувствата, с които работи, Умът не може да създаде правилни действия и тогава настоящето получава изкривен, крайно нереален образ. А какво е настоящето? То е живото, дейното проявление на човешката духовна същност, която формира ПРОЦЕСА ЖИВОТ.

Животът е творчески процес, чиято активност определя стойността на Времето и създава обхвата на Пространството. Така Настоящото формира Бъдещето. Прозорливият Ум знае, че бъдещето му зависи от неговите настоящи действия. Но също така е убеден, че неговото настояще носи облика, носи съдържанието и на неговото минало. Защо? Защото всяко настояще в следващия миг става минало и ако изпуснеш мига на своето настояще, губиш и миналото си. Без него се лишаваш от основата на своя живот и оставаш без отправна точка за бъдещето.

Съществуват много примери от човешкия живот, които показват неумението ни да живеем спокойно

и разумно в настоящето. Човек губи връзката си с настоящия живот и радостта от него, ако не съумее да се раздели навреме с отминали преживявания или ако непрекъснато живее с представата за някакво илюзорно бъдеще. В конкретния случай имам предвид разказа на една вече възрастна жена, която осъзнала своята грешка, едва когато загубила съпруга си. *Преди да се омъжи за него, тя имала връзка с друг младеж. Но поради различни стечения на обстоятелствата се разделила с него. Минало време и срещнала бъдещия си съпруг. Когато заживели заедно, открила в неговия характер пропуски, които приела като груби грешки. Почувствала се оцетена и тогава в съзнанието ѝ изплувал образът на другия младеж. Започнала да съжaliaва за раздялата и да го обгражда с ореола на идеалния мъж и съпруг. Заживяла с идеализираната представа за този, който е по-интелигентен, по-разумен, по-способен, че дори и по-красив ... И така години наред носила в съзнанието си миналото и представата за неосъществено бъдеще. Едва когато възрастта ѝ напреднала, а съпругът ѝ вече не бил сред живите, тя осъзнала своята голяма грешка – споменът, с който е живяла, е отнел радостта ѝ от настоящето; живяла е като насън – без да осъзнае стойността на съпружеството и майчинството си ... И много съжaliaва. Така тя отново губи връзката си с реалния живот.*

* * *

Всеки човек притежава собствени Сили на Развитието, които трябва добре да познава. Връзката на Ума с тези Сили би трябвало да бъде непрекъснатата и съвсем пряка. В една от Своите лекции, предназначени за сайта

dobrodeteli.com, Учителят Иисус Христос разказва:

„Аз съм един от Учителите на човечеството, Който навреме е успял да открие тази връзка и да я използва за Своето духовно израстване. Кога и как е станало това? Когато Моето осъзнато Аз, в периода на земния Ми живот, започна да създава своята разумна Сила за въздействие върху човешката Ми представа за Моята личност. А как стана? Като започнах да разглеждам и възприемам Себе Си като Творение на Висшите Разумни Сили.

Първото нещо, което усвоих като възможност, беше начинът, по който започнах да възприемам Себе Си. Той се проявяваше като отношението на Моя Ум към Моето тяло. Умът Ми използваше всяко действие, за да наблюдава различните форми, чрез които се проявяват Силите на Развитието. Започнах да осъзнавам присъствието на всяка клетка в тази структура, която изграждаше Моя организъм. Установих изключителния синхрон в работата на Ум, Светлина и Енергийна Активност. Те са в пълна взаимозависимост. След внимателното разглеждане на тази взаимозависимост разбрах, че Моят Ум ще е напълно безпомощен, ако не му помага Светлината. Малко по-бавно, но започнах да различавам присъствието на Силата на Светлината в Потока от Светлина, започнах да забелязвам причината за възникването на нейната активност, разбрах, че за да се получи всичко това, съществува Подбудител, и установих, че Той Е!

Той Е Ментална Сила – Енергийно-Информационно Присъствие, Коего НАСИЩА Пространството със Своята РАЗУМНА Активност. Активността на това Присъствие

се изразява в способността Му да генерира Идеи, които от своя страна представляват завършена енергийно-информационна Структура. Те съдържат в себе си Знание (информация) и Енергия, която присъства като потенция в рамките на съответната Идея. Стигнах и до Разбирането, че тази потенциална енергия, се превръща в кинетична, т.е. Знанието започва да работи, което ще рече да се проявява, когато Идеята бъде привлечена от съответстваща ѝ Сила. Беше ми необходимо време, за да постигна Разбирането, че тази Сила е Желанието на Ума. Но имаше и още Нещо, което ми беше трудно да осъзная. Това е наличието на Източник, от който Идеите получават Направление за своето присъствие в Пространството. *Защото, както по-късно разбрах, Присъствието на Идеите в Пространството не е пасивна форма на Наличност, а целесъобразно организирана йерархия на Разумни Сили на Съзиданието.*"

Божествената наука учи, че Силите на Съзиданието са най-висшата форма на Идеино Присъствие в Пространството. Субект на тяхната Съзидателна Сила е идейният Образ – Този, с Когото се идентифицира Идеята. Той съдържа в Себе Си определен Код на Програма с конкретно съдържание. Съществуват множество такива Програми, в които е концентрирано Знание, необходимо за развитието на Живота. Всяка Програма използва целенасочено както Знанието, така и своята кодова организация, за да може да създаде Направление, чрез което се осъществява Идеята. Така Идеите намират своето приложение в различните светове на Сътворението.

Във всяка Програма Е вложен Разум. Това е жива, работеща Сила, която оказва пълно съдействие за

разгръщането на Идеите. По този начин Тя – Работещата Сила – се проявява като Творец. Или какво се получава? Менталната Сила на Сътворението – Висшият Разум, генерира Идеи и създава всички необходими условия за тяхното осъществяване, за пресътворяването им в конкретни действия, явления, обекти. По този начин Те насищат Пространството с енергията на своята Творческа Активност. Това е Причината съвременният човешки Ум да говори за наличието на Разум в Пространството. Оттук съдим за порасналите умствени възможности на човека и за неговата способност да усвоява Знанието, с което е наситено Вселенското енергийно-информационно Поле – Макрокосмосът. По подобие на него е устроен Микрокосмосът – човешката енергийно-информационна същност.

В енергийно-информационното ментално поле на човешкия Ум работят Силите на Развитието. Това е проявата на Творческата Активност на човешката духовна същност. Тя представлява добре организирана взаимовръзка между Дух, Душа и Ум. Когато тази взаимовръзка работи спокойно и ритмично, в условията на физическия свят се създава осъзнатото Аз. То добива Разумната Сила, чрез която въздейства върху човешките представи, когато Умът разчете Програмата, вложена в Духа. Тогава в рамките на един човешки живот се проявява Знанието – цялото интелектуално и емоционално богатство на Духа и Душата.

* * *

Осъзнатото Аз създава връзката с Висшия АЗ. Според Учителите ние, хората, имаме непълна представа за него

и го разглеждаме предимно като елемент на човешката съзнателна същност, дори като съзнателна духовна сила на настоящия ни живот. В някои случаи почти го отъждествяваме със свръхсъзнанието. Дотукинтуйтивно, в някаква степен се доближаваме до истината.

Истината за висшия Аз учи, че той се идентифицира с Първообраза на човешката духовна същност. В този смисъл Висшият Аз е Изначална духовна Сила, която създава квантово-механичното проявление на зародиша „Живот“.

Квантово-механичното проявление на зародиша „Живот“ е видимата, действаща страна на интелектуалния потенциал на Сътворението. Той, в качеството си на Разумна Сила на Създанието, работи чрез Първообраза на човешката духовна същност и това е един от аспектите на неговата активност. Според Знанието, което получаваме от Висшите Учители, знаем, че този е начинът, чрез който твори Всемирното Съзнание, знаем, че това е съзидателната дейтелност на Висшата Разумна Сила на Сътворението. А защо правим връзка между Висшия Аз и Висшата Разумна Сила на Сътворението – Висшия Разум? Защото Висшият Аз, сътворен като Страна на Първообраза за всяко човешко същество, постигнало живот в материалния свят, е еманация на Висшия Разум. Първообразът съдържа целия интелектуален потенциал на Сътворението. В този смисъл Висшият Разум, като го създава, излъчва от Себе Си Разумната Духовна Същност на човешкото същество и така проектира Живот в условията на материалния свят.

Разумната духовна същност на човешкото същество е сътворена с една основна Цел: да създава условия и да търси възможности за градивен, съзидателен живот на Ума вече в Света на физическата реалност. За да може Умът да осъществи тази Цел, защото Той е Работникът в новите условия, ще трябва Разумната Духовна Същност да го направлява. *И тук вече става ясно, че Разумната Духовна Същност е Средството, чрез което Първообразът направлява човешкия ум в условията на материалния свят.*

Сега трябва да отчетем още един, съществено важен факт: това е начинът за постигане на действени творчески взаимоотношения между Висшия Аз и човешкия Ум.

Две Правила определят този начин:

- последователност и устойчивост на Изначалната и Вечна живототворяща активност на Съзидателната Сила;
- неприкосновената, гарантирана от необходимата чистота на творческата деятелност Свободна Воля за човешкия Ум.

Да проследим възможностите, чрез които работят тези Правила.

Първата възможност е целеустременост и трайност на връзката между Висшия Аз и човешкия Ум. Тук активната страна е човешкият Ум.

Втората възможност се определя от сферата на влияние на човешкия Ум. Тя е с ограничена „територия“ или Е непрекъснато растяща и обновяваща се в зависимост от нивото на развитие на съответния Ум. Ако той е

постигнал успешно формиране на осъзнато Аз, ще се създадат и безпрепятствени възможности за проявление на Разумната Духовна Същност в Света на физическата реалност. Тук е необходимо да се запознаем по-добре със „Зародиша“ Живот.

В менталния Свят на Висшия Разум това е Идеята Живот, а в менталния свят на Първообраза тази Идея е въдворена като „Зародиша“ Живот. И в двата случая е важно да се знае, че говорим за ТВОРЯЩАТА СИЛА НА ВЕЧНОСТТА. Във физическия свят наричаме тази Сила „Живот“. За да може тя да работи правилно, е необходимо човешкият Ум да създава непрекъснато подходящи условия за нейната активност.

Първото и най-важно условие е старанието; или това е проявеното желание на Ума да изучава Правилата на Сътворението. Така всеки човек ще знае, че неговият живот е проекция на Идеята „Живот“ на Висшия Разум, която създава действителната творческа активност в условията на физическия свят. За да се разгърне тази Идея, е необходимо тя да бъде въплътена в Първообраза на Разумната Духовна Същност на човека. В менталното поле на Първообраза Идеята „Живот“ се трансформира в зародиш, защото придобива функция – става действителна Сила на Съзиданието. Това означава, че Идеята е получила жизнените функции на творческа Сила и може да създава Живот.

Когато човешкият Ум в условията на физическия свят работи целенасочено и целеустремено, с необходимата ритмичност и последователност, Той създава осъзнатото Аз. То се приобщава към Първообраза със

знанието от своите нови опитности. Така частицата допълва структурата на Цялото – в менталното поле на Първообраза осъзнатото Аз се свързва със Зародиша Живот и едва тогава той (Зародишът) получава възможност да се развива. Оттук разбираме, че градивната, творчески осъществена връзка между Ума и Първообраза създава профила на висшия Аз.

* * *

„Първообразът съдържа целия интелектуален потенциал на Сътворението.”

Какво трябва да се разбира под това твърдение? Ако не постигнем правилен отговор на този въпрос, няма да имаме необходимото разбиране за същността на Висшия Аз и за неговото влияние върху човешкия живот. И още нещо: ако не разбираме какво казваме, когато говорим за интелектуалния потенциал на Сътворението, никога няма да стигнем до истината за Висшия Аз и връзката му с Вселената.

Интелектуалният потенциал на Сътворението представлява система от Правила, които определят потребността от възникването, утвърждаването и развитието на конкретни явления, дейности и обекти. Тези Правила служат като направления за реализирането на Идеи и Начинания, които стоят в основата на развитието на Живота. Пак чрез Правилата се постигат възможностите за обновяване и усъвършенстване на Живота. Така че когато става въпрос за интелектуалния потенциал на Сътворението, трябва да се разбира цялостната разумна деятелност на Силите

на Създанието, коректно направлявана от Висшия Разум.

Разумната деятелност на Силите на Създанието съществува чрез различни форми на своето проявление. За да може Интелектуалният потенциал, който Силите притежават, да се прояви във физическия свят, Висшият Разум създава активна, действаща Програма, която притежава две нива на проявление. Първото ниво включва Всеобхватното знание и чрез него работи Първообразът, а Второто ниво съдържа Конкретното знание и чрез него се проявява Висшият Аз.

Чрез Конкретното Знание Висшият Аз включва в действие Собствените си Сили на Развитието.

Какво представляват те?

Новосъздадено Знание, което може и трябва да бъде постигнато чрез три възможности:

- чрез пряката връзка на човешкия Ум с Висшия Аз;
- чрез опознаване на средата, в която живее човекът;
- Знание, постигнато чрез прякото участие на Ума в Живота.

За да може Висшият Аз да работи правилно, е необходимо Той от своя страна да поддържа връзка с Първообраза. Впрочем връзката е двустранна, защото Предназначението на Първообраза е да направлява дейността на Висшия Аз, а предназначението на Висшия Аз е да осъществява връзка колкото с човешкия Ум, толкова и с духовната същност на Първообраза.

Връзка осъществява само този Аз, който успее да

концентрира в своята духовна същност новооткритото знание и чрез него да постигне в пъти по-високо съзнание, отработено от човешкия Ум. Тези случаи ние възприемаме като проявено Свръхсъзнание. Тук Умът е навлязъл в енергийно-информационното поле на Духовната същност на Сътворението, което означава, че той е успял да осъществи взаимен обмен на информация чрез Висшия Аз с Първообраза и така е навлязъл в Същността на Вселенското Съзнание. На практика това показва осъществено Общуване на човешкото Съзнание с Великото Съзнание и тъй като нивото на това Общуване е твърде високо, ние приемаме тази нормална възможност като постигнато от човешкия Ум Свръхсъзнание.

За човека е много важно да знае, че висшият Аз е част от неговата духовна същност. Той не е нещо, което трябва да призовава да се появи от някъде, за да се свърже с него. Висшият Аз е духовната Сила на човешкия интелект, чиято изначална същност е също толкова част и от Интелекта на Висшия Разум. Висшият Аз е творение колкото на Създателя, толкова и лично творение, защото чрез интелектуалния труд на човешкия Ум допринасяме за неговото обновяване. Азът не е вкаменелост, нещо веднъж създадено, което стои на определен пиедестал и е трудно достижимо. Висшият Аз е по-високото ниво на човешкото съзнание, което съхранява знание, чувства и духовна сила и умело ги употребява за еволюцията на Живота.

ВСЕОБХВАТНОТО И КОНКРЕТНОТО ЗНАНИЕ. ФОРМУЛА НА АКТИВНОСТТА

Всеобхватното знание разглежда Духовната Същност на Вселенското енергийно-информационно поле. Тук е представена една нищожно малка частица от това Знание.

В Програмата, чрез която се проявява Първообразът на човешката Духовна Същност, Всеобхватното Знание съществува като формула на активността. Формулата представя синтезирана информация за наличните сили в Космическото пространство и начина на тяхното проявление. За да може Програмата да се разгърне, е необходимо формулата да бъде разчетена.

Във всяка частица от Сътворението е вложена Информация, която служи за достъпно общуване между различните Сили на Съзиданието. Такава информация притежава и човешкият Ум. Тя отключва неговата способност да проникне в дълбините на Вселенското енергийно-информационно поле. За да може това да се получи, е необходимо Умът да работи спокойно в най-естественото си състояние.

Умът е Сила на Сътворението. Друга такава Сила е Чувството. Тези две Сили владяят Пространството, защото го насищат със своята енергия.

За да може човек да се възползва от способностите на Ума и Чувството, трябва да знае, че те съществуват преди

всичко като ЕЛЕМЕНТ НА СЪТВОРЕНИЕТО. Това означава, че *Умът и Чувството са Продукт на Интелектуалния Труд на Висшия Разум – създадени са от Него по образа и подобие на Неговата Духовна Същност.*

В различните светове Умът се проявява на различни нива. Във физическия свят той може да постигне нивото на Разум, и то само при човека. Разумът е необходим, за да може да се съгради Съзнание.

Умът и Чувството са основните Сили, които определят аспекта на Духовната Същност на Сътворението. Те винаги се движат заедно, но имат различни нива на своето присъствие в структурата на Сътворението. Различието в нивата се получава в зависимост от количественото и качествено присъствие на всяка от Силите.

За да може човешкият Ум в условията на физическия свят и в рамките на един живот да се възползва от Всеобхватното Знание, е необходимо НЕЩО ДА ГО АКТИВИРА, да го задвижи. Това Нещо е ЖЕЛАНИЕТО за постигане на определена Цел. В зависимост от интензитета на неговата активност се определя степента на Силата, чрез която ще се прояви човешкият Ум.

Знанието създава условията, чрез които Силата се проявява, защото осигурява Светлина и Свобода на Ума, за да може той адекватно да приеме Желанието. Ако за Ума не достигат Светлина и Свобода, той не може да усвои чувството, няма как да разбере какво се случва в конкретния момент и не може да прояви Силата, която притежава.

Когато говорим за Светлина и Свобода, трябва да се знае, че става въпрос за РАЗБИРАНЕТО, чрез което работят

разумните Сили на Създанието в човешкия живот. Само Разбирането на това, което си чул и видял, може да осигури правилно усвояване на Знанието. *Разбирането за всеки човек има една и съща стойност: яснота на възприетото знание; яснота, която внася спокойствие и увереност и създава условия за активност на Ума.*

Всеобхватното Знание съществува в Обсега на активността на Ума и Чувството, защото те са Сили на Създанието в Космическото Пространство. Двете Сили създават, съграждат или рушат в зависимост от информационната стойност на проявяващата се чрез тях Сила. Ето защо човешкият Ум трябва да познава Формулата на активността, която отключва или задържа проявлението на Силите на Създанието.

Кога човешкият Ум осъществява връзка с Всеобхватното Знание?

Когато постигне нивото на Разум. Това е продължителен и целенасочен процес в развитието на човешкия Ум. Той започва от ранна възраст и продължава цял живот.

Може ли човешкият ум да си представи ОБСЕГА на активността на Ума и Чувството?

Това би означавало да си представи Сътворението в неговата цялост, като проникне в менталното поле на Висшата Разумна Активност на Творящата Енергия.

Енергията е Продукт, създаден от Активността на Силата. В Космическото пространство Силата съществува изначално, но Тя започва да се проявява, едва когато постигне АКТИВНОСТ. В зависимост от направлението на активността се постига диференцирането на Силите.

Най-общо съществуват три основни Сили: Съзидателна, Деструктивна и Разрушителна. Всяка от тях има своя характеристика.

Съзидателната Сила винаги съгражда. Тя е носител на творческата активност на Любовта, създава Сътворението и стои в основата и на Живота.

Деструктивната Сила има задачата да обновява Формата на всичко Съществуващо. Тя разгражда, но не унищожавя, защото запазва същността на Сътвореното, неговата изначална духовна същност. Нищо не може да бъде унищожено, щом е запазена неговата духовна същност. Ето защо Деструктивната Сила е Обновителна Сила. Тя променя формата, като работи за нейното усъвършенстване, и по този начин помага на Силата на Съзиданието да прояви пълноценно своя творчески потенциал. Как става това? Като се постигне сътрудничество между двете Сили – Съзидателна и Деструктивна. Така се получава ново, по-високо ниво на обновената форма. За ново Ниво говорим тогава, когато в резултат на активността на двете Сили обновената Форма получава Нов Живот. Нов Живот, защото чрез активността на Силите на Съзиданието усъвършенстване получава не само Формата, но и нейното съдържание. Тогава се отчита надграждане, Развитие на Духовната Същност на съответната Форма. Като запазва своя Вид, тя започва да работи за обновяване на Рода, към който принадлежи.

Разрушителната Сила притежава потенциала на Унищожението. За Унищожение говорим тогава, когато е разрушена не само формата, но и нейното съдържание.

Тук възниква въпросът: разрушеното съдържание разгражда ли Духовната Същност на Съществуващото или съществува ли пълно Унищожение?

За да отговорим на този въпрос, ще трябва да уточним какво трябва да се разбира, когато говорим за Съдържание на Формата. *Съдържанието е вид Информация, която е организирана в съответствие със семантичната стойност на въплътената в нея Идея. Идеята определя направлението на Активността. Тогава, когато бъде разградена Идеята Същност на Съдържанието, то губи своето предназначение.* Но на кое Ниво? На Нивото на Материалния свят. *В Духовния свят Идеята никога не изчезва.* Тя може да бъде лишена от възможност да се прояви, като я отделим от съдържанието, но в своята същност Идеята запазва потенциала си. Можем да го открием като семантичната стойност, внедрена в нея.

Семантичната стойност на Идеята определя Направлението, чрез нея се проявява конкретното предназначение на съответната Форма.

В рамките на един човешки живот, когато говорим за съдържание, трябва да допълним, че става въпрос и за съхранените от ума опитности, а те какво са? Те са строителен материал, който може да послужи за създаването на всяко действие, за изграждането на професионален опит, на трудова или творческа биография на личността – стига да е жива Идеята!

Основната Идея, която придава Смисъл на Съдържанието за всяка форма, както в Макрокосмоса, така и в Микрокосмоса, е Идеята „Живот“.

ТВОРЕЦЪТ, в качеството Си на Висш Разум, създава

Живота като Идея за усъвършенстване на Сътворението. Затова Съвършенството на Твореца е Цел и на човешкия творчески потенциал. Животът като Идея активира дори и най-елементарните частици на Сътворението да Вибрират. А това означава какво? Означава, че всичко сътворено се стреми към Живот, защото чрез него ТВОРЧЕСКИЯТ ПОТЕНЦИАЛ НА СИЛИТЕ НА СЪЗИДАНИЕТО СЪЗДАВА И НЕПРЕКЪСНАТО ОБНОВЯВА СВЕТА. *Смисълът на съществуването на Света се определя от Идеята „Живот“.* Умът и Чувството в качеството си на Сили на Сътворението създават и постоянно обновяват Света. Той – Светът – е „територията“, на която работи и се проявява Всеобхватното Знание. Светът не в рамките на тясно ограничения кръгозор, защото Свят е и цялата Вселена с кипящия в нея Живот.

Така че ***когато говорим за „Идеята Живот“, Ние разбираме жизнената активност на Сътворението.*** Тази активност не може да се прояви без Конкретното знание. Впрочем тя е тръгнала оттам – от Конкретното Знание, за да се разгърне и достигне мащабите на Всеобхватно Знание. Висшият Разум е първият Създател на Конкретно Знание, за да може след милиарди години то да достигне размерите на Всеобхватно знание. Сега вече човекът, като притежател на разум, е призван със своя Ум и придобит Опит да създава Конкретно знание – ново знание, постигнато в условията на физическия свят. То служи за разширяване на Всеобхватното Знание, защото го допълва и обновява.

И тук всеки човек е отговорен за значимостта на своя живот. Защото и неговият личен Живот е Идея, която непрекъснато се развива и обновява, за да допълва със

смисъл Съдържанието на Формата, наречена от човешкия Ум Вселена.

Първообразът на Духовната Същност на Сътворението, както и Първообразът на Духовната Същност на Човека, съдържат в себе си Формулата на Активността. Тази Формула може да бъде записана така:

$$A = I + S$$

C

A е активността, I е Идеята, S е Съдържанието, а C е Силата, Силата на Съзиданието, внедрена във всяка частица на Сътворението.

Какво разбираме от тази формула?

Става ясно, че всяка Форма – обект, явление, дори и частица – постига Активност на Силата, когато Идеята и Съдържанието са в пълно взаимодействие.

В човешкия живот Чувството събужда Силата за Активност, но Умът работи с нея.

Казахме, че Умът и Чувството са Сили на Съзиданието в Космическото Пространство. Двете Сили създават, съграждат или рушат в зависимост от информационната стойност на проявяващата се чрез тях Сила. Когато човек знае това и познава Формулата на Активността, той винаги ще търси и ще се стреми да открива Идеята в съдържанието на Информацията, с която се запознава. Без правилно възприета Идея човешкият Ум не може да открие Информационната Стойност на действащата Сила на Мисълта или Чувството, които той създава и с които се среща чрез общуването си с хората и природата.

Оттук вече става разбираемо защо човешкият Ум трябва да познава Формулата на активността. Защо? Защото това познание ще му даде възможност да бъде Фактор в проявлението на Силите на Създанието. *Умът и Чувството на Човека също са Сили на Създанието. Когато те работят в синхрон, създават Осъзнатото Аз, а то е средството, което отработва Конкретно знание. Чрез това знание Осъзнатото Аз се свързва с Висшия Аз и чрез него прониква в пределите на Всеобхватното знание. Така Микрокосмосът – чрез Конкретното знание, и Макрокосмосът – чрез Всеобхватното знание, взаимно се допълват. Те не са паралелно съществуващи реалности, а ЕДИННО ЦЯЛО в чиято Духовна Същност е внедрена ИДЕЯТА „ЖИВОТ“.*

* * *

Дотук проследихме, макар и твърде пестеливо, връзката между осъзнатото Аз и Висшия Аз, както и връзката между Конкретното и Всеобхватното знание. Да направим сега

ОБОБЩЕНИЕ

Какво е важно да се уточни най-вече?

Осъзнатото Аз създава Конкретното знание. В зависимост от постигнатата семантична стойност то допълва Всеобхватното знание.

Умът, който търси възможности за развитието си, в процеса на своята активност постига осъзнатост. Това е яснота и точно, правилно възприемане на знанието. Този начин на израстване създава Личността – това, което наричаме Осъзнатото Аз.

Човекът, постигнал това ниво на развитие, неминуемо създава свое знание – наричаме го опитности. Когато в резултат на тези опитности в човешкия Ум изкристализира най-ценното от тях, най-стойностното, говорим за постигнато Конкретно знание. То е конкретно, защото се свързва с личния живот и защото пояснява негови определени страни от проявата му в условията на физическия свят.

Конкретното знание е ценно с информацията от живота приложение на дадена Идея в практиката, в Живота. Качеството и обемът на този вид Знание му отреждат и съответното ниво в многопластовото Всеобхватно знание. Ето защо можем да направим заключението, че всеки човек е значим със своя личен опит – значимо е неговото участие в живота, когато той мисли и разсъждава. Всичко това се свързва със стремежа за развитие и усъвършенстване на личността.

Съществено важно е човек сам да се стреми да си обясни защо и как Висшият Разум е създал Всеобхватното Знание; да може и да си обясни защо и как създаденото лично от всеки човек Конкретно знание може да допълва Всеобхватното знание. По този повод Учителят Иисус Христос казва: „ В основата на този изначален и силен творчески акт стои Стремежът към Съвършенството. Би трябвало този стремеж да се разбира от всеки човек като Цел за самоусъвършенстване. Колкото повече разсъждавате върху тази идея, колкото повече концентрирате вниманието си върху собствените си способности и умения за духовен живот, толкова повече придобитото от вас знание постига стойността на Конкретно знание. Със своята значимост то допълва,

всестранно обогатява Всеобхватното знание и така издига нивото на човешкото Съзнание. Това е Пътят на осъзнатото Аз към Висшия Аз; това е начинът, по който Съзнанието може да достигне и дори да се слее с изначалната Духовна същност на човека, с неговия Първообраз.”

Какво е значението на тази възможност?

Както вече писахме, в Първообраза е съхранен целият интелектуален потенциал на Сътворението. *Когато Съзнанието се слее с изначалната Духовна същност на човека, то предава новото придобито знание, но и получава стимул от връзката с Първообраза.*

В какво се изразява този стимул?

В приобщаване на човешкото Съзнание към ценностите, които изграждат Духовната същност на Първообраза. Приобщеното човешко Съзнание в този случай ползва активността на Съзидателната Сила. Тя възплътява в него нови идеи и нова творческа активност. Тогава казваме за това Съзнание, че е просветлено. И действително! То постига нови хоризонти за своето развитие, защото ще може да работи в условията на физическия свят от позицията на еволюиралия човешки Ум. Така този Ум, постигнал нивото на просветлено Съзнание, ще може да навлезе по-дълбоко в тайните на физическия свят и ще постигне нови опитности, тоест ще създаде Конкретно знание с нова информационна стойност. С това знание човешкият Ум ще бъде полезен в обновяването на Всеобхватното Знание. Така Съзнанието на Вселената постига нови хоризонти . . .

В една източна притча се разказва следният случай:

Някога отдавна живеел в древен град Майстор, заобиколен от своите ученици. Най-способният от тях се замислил веднъж:

- А има ли въпрос, на който нашият Майстор няма да може да отговори?

Той отишъл на зелената ливада, хванал най-красивата пеперуда и я скрил в дланите си. Пеперудата шавала с пипалцата си и гъделичкала дланите на ученика. Усмивайки се, той отишъл при Майстора и го попитал:

- Кажете, каква пеперуда имам между дланите си - жива или мъртва?

Той здраво държал пеперудата и бил готов във всеки един миг да я смачка заради своята истина. Не обръщайки дори глава, за да погледне ученика, Учителят отговорил:

- Всичко е в твоите ръце.

Ето това е необходимо да проумее човешкият ум – значимостта на своето присъствие в Живота и във Вселената. С желанието си да участва в живота човекът е необходимата творческа сила за еволюцията на Сътворението. Затова е добре, когато сутрин застанем на прага на своя дом, в началото на новия ден, да имаме усещането, че ни предстои да навлезем във вълшебния свят на Сътворението и с благо чувство да си кажем: „Всичко е в моите ръце! Аз съм Животът, аз съм Истината, аз съм Доброто!” Когато вдъхновено и искрено изричаме тези слова, постигаме съзнанието на творчески личности, приобщаваме се към светлите Сили на Съзиданието, укрепваме духовно и физически.

* * *

В рамките на Всемирната научно-образователна програма, чрез която Висшите Учители от Всемирното Бяло братство предават на човечеството необходимото знание, неведнъж са ни напомняли за необходимостта от промяна във формите и начина на общуване между хората. И знаете ли кое е най-страшното според тях? Най-страшното е изгубената духовна връзка между хората. Без нея не може да се постигне благоразумен живот. Оказва се, че да дишаш, да тичаш по пътищата на разнопосочните си мисли и непрекъснато да се тревожиш за храната си, това не е Живот. Животът е нещо друго – много по-стойностно, защото облагородява Съществуващото. Животът създава и разгръща еволюцията на Сътворението. Но за да бъде създаден истинският Живот, ще е необходимо да тръгнем по-отдалече – да открием и да възстановим духовната връзка помежду си. Тогава ще се промени културата на нашите взаимоотношения и човечеството ще може да облагороди настоящия зъл и ожесточен от алчност Живот. Ето защо се налага да потърсим отговор на въпросите

ЩО Е ТО ДУХОВНА ВРЪЗКА И КОИ СА НЕЙНИТЕ ИЗМЕРЕНИЯ? КАК СЕ СЪЗДАВА И КАК СЕ РУШИ ДУХОВНАТА ВРЪЗКА МЕЖДУ ХОРАТА?

За духовна връзка между хората говорим тогава, когато е осъществена в живота потребността на душата да прояви своята Божествена същност.

За да бъде възприето правилно това определение, трябва човешкият ум да работи с понятията, които

Божествената наука употребява, за да предаде необходимото за човечеството знание. Нашата изходна позиция за всичко, което предаваме като знание за хората, идва оттам – от Божествената наука.

Божествената наука е Наука за Живота. Тя Го разглежда като съвършена форма за организация на всички процеси, които движат еволюцията на Сътворението. Самият Живот, проявен в своето многообразие, се изявява като активен творчески процес, който има потребност от непрекъснато усъвършенстване. То може да бъде постигнато, само ако различните страни от проявлението на живата творческа активност бъдат съгласувани. Това се налага поради взаимнообвързаността между явленията, които създават активността и значимостта на процесите, тоест *нищо не съществува само за себе си и всичко проявено е резултат от духовната връзка между елементите на Сътворението.*

Всяка частица от Сътворението, дори и най-елементарната, има потребност да прояви своята Божествена същност. Тя затова е създадена – да осъществи в условията на материалния свят вложения в нея интелектуален потенциал. Този потенциал ние наричаме Божествена същност, защото това е менталното присъствие на Висшия Разум във всяка частица и на всяко ниво. Менталното присъствие е вид информация, вложена във всяка частица и организирана като План-Програма за нейното участие в процесите, които създават Живота. Да вземем за пример мъжката полова клетка при растенията и при животните. Тя е носител на Идеята Живот, която в материалния свят, при подходящи условия разгръща своя конкретна Програма.

Чрез тази Програма работят двата основни Принципа на Сътворението – мъжкото и женското Начало. Те взаимно се допълват, за да се постигне развитието на внедрената в клетката План-Програма. Когато попадне при подходящи условия, тази Програма се разгръща, за да реализира своята Божествена същност, което означава да расте, да се развива и да даде плод.

Когато разглеждаме духовната връзка между хората и потребността на душата да прояви своята Божествена същност, не бива да забравяме участието на ума.

В Природата всяко явление се извършва в резултат на непрекословната воля на Висшия Разум. Там всичко се разгръща според Промисъла, т.е. според предвиденото в Макропрограмата, създадена от Висшия Разум за еволюция на Сътворението.

При човека, обаче, нещата стоят по-различно. Човекът притежава разум, на него му е дадена възможност да се развива според своята собствена воля. Затова всеки човек живее според ума си. Това означава, че в рамките на своя живот в материалния свят човекът, който също е частица от Сътворението, ще трябва да прояви внедрената в неговата душа Божествена същност. Ще го направи толкова, колкото ще му позволи умът. Човешкият ум определя и създава условията и възможностите, чрез които се проявява душата. Има и още един много съществен фактор – това е участието на духа в живота на душата. Впрочем те са една неразривна цялост: духът и душата – информацията и енергията. Духът съхранява информацията – План-програмата за личностно развитие, а душата е енергия – енергия на Съзиданието.

Без нейното присъствие Информацията не може да се прояви. Времето и посоката на проявлението определя умът. Чрез него се осъществява свободната човешка воля. Ето защо Учителите непрекъснато напомнят за *голямата потребност от хармонична връзка между ум, душа и дух*. Хармоничното взаимодействие между тях създава РАЗБИРАНЕТО за духовната връзка между хората. Нейното проявление е колкото разбиране на ума за начина на живот, толкова и воля на личността. Волята обаче няма как да се прояви, ако умът не е постигнал съответното разбиране.

Какво придава смисъла на съответното разбиране?

Знанието за произхода на Сътворението. Това Знание идва от недрата на Божествената наука и твърди, че всичко съществуващо произлиза от Идеята на Висшия Разум за Съзидателност – Идеята Живот. Тя е израз на изначалното Желание на Създателя за творческа активност. Затова творческото начало е Разумна, активна Сила на Сътворението, внедрена във всяка човешка душа. Посоката на нейното Проявление и неговата качествена реализация определят стойността на човешкия живот.

Духовната връзка между хората възниква тогава, когато бъде осъзнато от ума знанието за Менталния произход на Сътворението и знанието за неговото живо проявление. Това е Истината, която обединява в една посока творческите сили на Създанието. Усвои ли човешкият ум съзнателно това знание, ще може да създаде необходимите условия за проявлението на Божествената същност на душата. И ето я тук ключовата роля на духовната връзка. Ако тя е искрена и качествено

проявена, се превръща в градивна Сила на Сътворението, защото съдейства за неговата творческа активност.

Кои са измеренията на духовната връзка между хората?

На първо място желанието за Добротворство. След това идва изборът на посоката на творческата активност. Чрез осъщественото желание за добротворство Божествената същност на душата се проявява най-пълноценно.

Духовната връзка между хората би трябвало да постига най-високата точка на своята активност, когато е ориентирана към културата на общуване. Чрез културата на общуване се проявява качеството на духовната връзка между хората и активността на съзидателните сили на творческото начало. То намира своето най-добро приложение в създаването и развитието на различните форми за общуване. Тук най-ценният помощник е добронамереността. Когато човек подхожда добронамерено към всяка връзка, ще има желание да открие добрите черти в характера на другите и ще може да общува, като използва благия тон, чистия и светъл поглед на добронамереното отношение към ближния и не на последно място ще се старее да създава всеки ден нови възможности за повишаване на културата на общуване между хората. И сега вече е много лесно да отговорим на въпроса *какво създава и какво руши духовната връзка между хората. Това е наличието или отсъствието на добронамереност. Тя е Следствието, Резултатът от проявеното разбиране на ума за духовната връзка между хората.* Добронамереният човек се отличава със своята култура на общуване. Той е сговорчив, не завижда

и не създава конфликти. Обратното – където липсва добронамереност, се настаняват завистта и омразата, хората са озлобени и алчни. Съвременното човешко общество с какво се отличава? С алчност и властолюбие! Това е резултатът от изгубената духовна връзка между хората. За да я възстановят, е необходимо да събудят у себе си светлата човешка добронамереност.

Духовната връзка между хората има съществено, дори е по-добре да се каже – фундаментално значение за еволюцията на Живота. Откриваме го в нейния принос за създаване и развитие на облагородено, градивно общество – общество, в което човекът е ценност, а неговото достойнство – ненарушима сила на благоразумния живот. Създаването и развитието на всяка духовна връзка допринася за

ЕВОЛЮЦИЯТА НА ЧОВЕШКИЯ УМ

Кой може да даде кратко, ясно и точно определение за ума? За всички нас той е нещото, с което си служим, без което не можем, но и което никога не сме виждали.

За човешкия ум можем да кажем същото, както и за Висшия Разум. Никой не го е виждал, но всички живеят чрез Неговото проявление. Всичко сътворено в Природата и самата Природа е дело на Висшия Разум; всичко сътворено в човешкия живот е дело на човешкия ум. Тогава какво определение можем да дадем? Можем да кажем, че умът е Силата, която създава.

Какво създава умът?

Той създава квантовата реалност на Сътворението. Това е менталният свят. Той стои в основата на всичко Съществуващо.

Висшият Разум излъчва от Себе Си Идеите и Мислите, чрез които създава Пространството и всичко в него; човешкият ум излъчва от себе си идеите и мислите, чрез които създава своя живот и на по-късен етап от своето развитие – обществения живот – жизненото пространство за своето развитие.

Във физическия свят всяка мисъл постига своето „овеществяване“, тоест всяка мисъл се материализира в зависимост от вложената в нея идея. Точно тук най-ярко се открояват различните нива от еволюцията на човешкия ум.

Кога говорим за еволюция на човешкия ум?

Когато можем да отчетем ясно изразени нива в неговото развитие. Стойността на това развитие се определя от общополезните дейности, чрез които всеки човек проявява себе си.

Всяко ниво от развитието на ума се оформя от степените в неговото осъзнаване. Добре е да правим разлика между нивата и степените на развитие на човешкия ум. *Нивото отчита отношението, което проявява умът към Живота във физическия свят; степенята на развитие отчита стойността на конкретните действия, извършени в резултат на изразеното отношение.* Когато умът показва конкретно отношение, ние съдим за постигнато ниво на съзнание, а когато трябва да определим степенята на умственото развитие, ще търсим измеренията на общополезните дейности, чрез които се проявява умът.

Сега трябва да стане ясно, че отношението, което имаме към Живота, е показател за нивото на нашето съзнание, а действията, които извършваме, са показател за степента на развитие на нашия ум. Разликата е в крайния резултат: *нивото на съзнание създава основата на настоящия живот, а степента на развитие на ума, когато повишава стойностите си, надгражда. По този начин степента на развитие на ума създава условия за промяна в нивото на съзнанието. Те са две взаимно допълващи се стойности.*

Отношението е следствие от Разбирането, с което живее личността; степента на развитие е следствие от качеството на Разбирането. Това означава, че когато имаме конкретно изразено отношение, сме постигнали яснота в нашето Разбиране, а то определя степента на развитие на нашия ум. Така се формира дейното участие на личността в Живота и тогава говорим за надграждане, т.е. за съзидателна дейност. Но всичко зависи от качеството на Разбирането, с което живеем.

Какво наричаме качество на Разбирането?

Различните форми, чрез които участва умът в Живота, определят качеството на Разбирането. Формите са две: осъзнато и неосъзнато участие на ума в различни действия. Когато е налице осъзнато участие, тогава трябва да знаем, че то е предхождано от правилно Разбиране; неосъзнатото участие е следствие от неправилно Разбиране.

Не можем да говорим за еволюция на човешкия ум, ако не отчитаме фактора Разбиране. Дали сме постигнали необходимото, т.е. правилното разбиране, ще ни стане ясно, когато потърсим спокойно и разумно усещането, с

което живеем. Ако често имаме усещане за затормозеност, за неудовлетвореност от себе си и от Живота, значи ние живеем с неправилно разбиране. Твърде полезно ще ни бъде и ако поразсъждаваме за честотата на допусканите грешки в нашия живот. Колкото са повече, толкова по-малко яснота има в нашата умствена дейност. И обратното, колкото са по-малко грешките ни, толкова по-правилно е Разбирането, с което живеем.

Не е възможно един цял човешки живот да премине без грешки. Те се дължат на нашето непознаване на основните закони, които ръководят Живота.

Нашето желание да се запознаем със Законите на Сътворението и произтичащите от тях Правила определя отношението ни към Живота.

Как?

Като потърсим знанието, ще постигнем Разбиране; като живеем с Разбиране, ще имаме осъзнати действия.

Качеството на този вид Разбиране ще определя степента на развитие на човешкия ум и той ще започне да надгражда. Оттук първоначалното отношение към Живота, което е подтикнало ума да търси знание, вече се променя. Защо? Защото умът е постигнал нови знания; те променят неговото отношение към Живота, а вече казахме, че Отношението, което имаме към Живота, определя нивото на нашето съзнание. По изминатия Път умът опознава човешката духовна същност, опознава Света и чрез усвоеното познание постига своето развитие. Тогава говорим за еволюция на човешкия ум.

Еволюцията на човешкия ум е сложен и продължителен

процес. Той изисква задълбочено и конкретно разглеждане. Един от аспектите на това разглеждане се свързва с потребността на човека да знае

ЗАЩО Е НЕОБХОДИМО ДА ОБИЧАМЕ СЕБЕ СИ

Всеки от нас е изпитвал желание да бъде обичан и навярно всеки от нас е бил огорчен, когато е почувствал, че не е обичан. Този подход показва, че ние търсим обичта предимно вън от себе си. Искаме другите да ни обичат и много рядко се замисляме дали ние обичаме себе си.

Какво означава човек да обича себе си?

Най-малкото сам да се харесва. Да харесва външния си вид, но още по-важно е да харесва постъпките си, да харесва поведението си и да одобрява мислите си. Апостол Павел казва: „Блажен е този, който постъпва така, както мисли.”

Защо много често хората не харесват себе си?

Защото вземат предвид предимно външния си вид. Не харесват фигурата си, цвета на очите, цвета на косите. И какво се получава? Макар и това отношение към нас самите да изглежда повърхностно, то оставя следа върху всичко останало, което е човешката личност: култура на поведение в обществото, култура на взаимоотношенията с нашите близки, приятели или колеги, и преди всичко слага своя тежък отпечатък върху нашето самочувствие. И ако то е занижено, всичко останало върви в безпорядък.

Веднъж един елен отишъл да пие вода от горското

езеро. Като се навел над водата, той видял отражението на рогата си и започнал да си мисли: „Колко са красиви рогата ми! А краката ми са тънки и грозни. Ако и те бяха толкова хубави, колкото рогата ми, щях да съм най-красивият в гората.“ Докато си мислел това, отнякъде се появили ловци и започнали да стрелят по него. Еленът хукнал да бяга, но разклонените му рога се оплели в клоните на близкото дърво и един куршум го улучил. Издъхвайки, еленът си казал: „Защо ми бяха нужни тия рога, като не могат с нищо да ми помогнат?“

Неспособността да постигнем реална представа за собствените си предимства и недостатъци е само една от причините да нямаме правилно отношение към самите себе си. Съществуват още и всяка оставя следи върху личния ни живот, а впоследствие и върху живота на нашите близки, нарушава се и атмосферата в колектива.

Кои са другите причини?

Те са свързани с начина, по който възприемаме живота.

Ако ние възприемаме живота като състезание, в което учаваме по принуда, всяко наше действие ще бъде за нас усилие. Усилие да отстраним хората, които срещаме или настигахме по своя път; усилие за себедоказване; усилие за властване. Всичко това се свързва с личното ни одобрение или неодобрение на постигнатия резултат. И тъй като често се получава разминаване между нашите желаниа и наличните ни умствени и психически умения и способности, следва разочарование. Разочарование от самия себе си.

Ако ние възприемаме живота като удоволствието, което искаме да имаме всеки ден, тогава всичко различно

от нашето разбиране за удоволствие ще бъде причина за неудовлетворение. Неудовлетворението от живота се превръща в неудовлетворение от самия себе си, защото се възприемаме като неудачник, в смисъл: щом не мога да имам това, което искам, значи нещо ми липсва – аз не съм като другите. И ето я причината да се настройваме отрицателно към себе си.

Да вземем за пример друг вариант, който се свързва най-вече с желанието на човека да бъде забелязан, да се отличава с нещо от другите. Това желание се възприема като стремеж за себедоказване. Ако то се свързва с благородна инициатива, е добре, но за съжаление желанието да бъде забелязан, да бъде отличен човек от останалите хора произлиза от силната амбиция за себедоказване или от огромно славолубие, а нерядко и от себелюбие.

Себедоказването е необходимо условие за добро самочувствие, нещо повече – то е необходимост за правилното развитие на личността. Но само тогава, когато се осъзнава като стремеж за себепознание. Човекът се стреми към себедоказване, за да опознае, за да разкрие своите умения и способности.

Когато себедоказването е амбиция, тоест подхранва се на всяка цена, независимо дори и от условията, при които се губи морал и достойнство, тогавато е уродливата форма на славолубието. Човекът не обича себе си като човешко същество, а славата и величието, към които се стреми, за да постигне целта. Всъщност, ако се разсъждава разумно, ще видим, че славата и величието идват при нас по Пътя на спокойното и благоразумно себепознание. Опознавайки

себе си чрез осъзнато благоразположение към това, което е, всеки постига нивото на чистата проявена любов към Божието творение Човек. Когато Човек открие в себе си духовната сила на своята Божествена същност, тогава искрено обича себе си, възприема се като част от Цялото и с поведението си участва в еволюцията на Живота. Тоест човекът, който обича себе си, обича и другите хора, но преди всичко осъзнава присъствието на Божия дух в своята духовна същност и в духовната същност на всяко човешко същество.

Какво трябва да се разбира, когато говорим за Божие творение и за присъствие на Божия дух?

Това е менталното присъствие на Висшия Разум във всяка частица на Сътворението. Най-осъзнато това присъствие може да бъде възприето от човешкия ум. И като знае човек, че Бог е Любов, ще знае, че Той – Създателят, е вложил в Своето творение и своята ДОБРА ВОЛЯ. Какво означава това? Означава, че всичко, създадено от Висшия Космически Разум, Който ние наричаме „Бог“, е създадено, за да има Живот. Любовта живее чрез своята съзидателна творческа дейност. И тъй като Добротворството е нейната най-пряка проява, всичко, което Тя създава, носи Благия Дух и градивната Сила на Съзиданието.

Необходимостта да обичаме себе си всъщност е осъзната потребност на нашите души да проявят своята Божествена същност. Тогава човек може да даде живот на Твореца в себе си. Но за да постигнем това ниво, да осмислим и осъзнаем значението на творческото начало за еволюцията на човешкия ум, ние имаме нужда от

ВРЕМЕ ЗА РАЗМИСЪЛ

Чрез него можем да открием дълбоката връзка между еволюцията на ума и еволюцията на Живота. За да постигнем пълноценна духовна работа в тази насока, е добре да използваме Средството, което е най-близо до сърцата ни и най-достъпно за умовете ни – Човеколюбието.

Какво променя човеколюбието в човешкия живот?

Културата на личността и оттам културата на обществото, което създават човеколюбивите личности. Тази промяна пряко се отразява на качеството на човешкия живот. Човеколюбието може да отстрани всички негативи на съвременното човешко общество и то да придобие силата на духовно облагородено, проспериращо общество. Това постижение можем да осъществим само със силата на благоразумието. То учи, че благият разум създава благи взаимоотношения. Благ е този разум, който е в състояние да възлюби човека! Това постижение е доказателство за развитието на ума, а неговото развитие е най-необходимата предпоставка за еволюцията на Живота.

Няма нищо вън от нашия разум, което може да ни попречи да се обичаме. Всичко е в ума ни – и любовта, и омразата. В минутите за размисъл нека всеки да си отговори на въпроса: Имам ли в себе си сила да обичам хората, а ако я нямам, какво ми пречи? Правилният отговор на този въпрос създава емоционално-умственото

равновесие на личността. Така винаги ще бъдем във връзка със следващия съществено важен фактор за бъдещото развитие на човешкия живот. Той се нарича

ВЪЗМОЖНОСТИ ЗА УСПЕШНО НАЧИНАНИЕ НА ЧОВЕШКИТЕ ДЕЛА

Няма човек, който да не желае успеха на всяко свое начинание, и въпреки това много често се стига до неуспешен завършек. Защо се получава така? Защото преди началото на всяко начинание се изисква – Животът го изисква – в ума на човека да съществува конкретна представа, пълна яснота за това, което ще се работи. Желанието е много важен фактор, то е Първопричина за всичко, което извършва човек, но за да се постигне реализация, са необходими ред условия. Ще ги наречем „възможности“.

Най-често срещаните възможности за постигане на желаната цел са следствие от способността на човешкия ум да разсъждава. Умението, с което умът организира човешките дела, има първостепенно значение. Защо? Защото чрез последователност и упоритост всичко се постига. За съжаление дори и в отсъствието на Любов. „За съжаление“, защото с последователност и упоритост в действията се извършват много човеконенавистни, вредни за човечеството дела. Не винаги желанието е съпътствано с Любов. Ето защо като първо условие за създаване на възможност за успешно начинание ще запишем:

Организационни способности на човешкия ум.

Организационните способности на човешкия ум са напълно зависими от стремежа за ясно и логично обосновано мислене. Тази способност е дадена на човека още при неговото сътворение, но е дадена като възможност. Мисленето е процес, който се развива и усъвършенства в условията на физическия свят с активно желание и работоспособност от страна на всеки човек. За да постигне успех в което и да било начинание, умът трябва да тренира своите способности за мислене и да се стреми да постига ниво на РАЗСЪЖДЕНИЕ.

По какво се отличава мисленето от разсъждението?

Мисленето е вид организация на определени психични процеси, които чрез взаимодействието си създават условията за възникване на мисълта и възможностите за нейното проявление. За да е ползотворна мисловната работа, ще трябва умът пълноценно да усвоява понятията, вложени в думите, които участват в строежа на мисълта. Способността на ума да организира знанието, получено от усвоеното понятие във вид на добре изградено слово, ние определяме като мислене.

Разсъждението е работа на ума с вече създадените мисли и способност те да бъдат използвани в изграждането на реалистично обоснована представа за набелязаната цел. При разсъждението умът анализира, съпоставя, обобщава фактите, за да създаде конкретна организация за осъществяването на целта.

Второто условие за успешно начинание се определя от благородната волеизява. Като имаме необходимите

организационни способности и се ръководим от благородната волеизява, никога няма да сгрешим в подхода, който ще използваме за осъществяване на нашето начинание.

Благородната волеизява е начинът за проявление на Любовта, която съпътства зародилата се идея за конкретното начинание. Във всяка идея са вложени творческите Сили на Съзиданието. Когато мисълта за начинанието, което започваме, е проникната от нашата Любов към творческите Сили на Съзиданието, тогава то (начинанието) ще се осъществява с активното сътрудничество на Висшите Разумни Сили и ще допринесе полза колкото за нас, толкова и за обществото, в което се движим. Ползата идва като творческа волеизява на личността в името на Доброто.

Всичко това може да бъде постигнато, когато умът е потърсил връзка със Силите на Съзиданието и така е създал възможност на Любовта да прояви своята творческа активност. В този смисъл адекватното участие в еволюцията на Живота за човешкия ум се определя от взаимодействията, които той може да осъществява със Силите на Съзиданието. Най-същественият момент от това взаимодействие се определя от емоционално-умственото равновесие на личността. При добре балансирано взаимодействие между мислите и чувствата се създава правилната връзка между ума и Силите на Съзиданието.

Къде е тази връзка в нашия Живот? Планетата като космическо тяло вече вибрира с нови честоти, а къде е човекът? Човекът изостава от общия ритъм на

еволюцията на Сътворението. Защо? Защото не е усвоил знанието от Божествената наука, а това му пречи да работи правилно със Силите в Пространството. Така губи и знанието за възможностите, които определят успеха на всяко начинание. Човекът трябва да възстанови прекъснатата духовна връзка между своя ум и Висшия Разум, за да бъдат преодолені всички беди, които сполетяха съвременния свят. Полезно за тази цел може да бъде знанието за

ПРЕРАЖДАНЕ И СЕБЕОСЪЗНАВАНЕ

Темата за прераждането е твърде спорна в християнството и е възможно да се получат сериозни несъгласия с нашето мнение. Но забележете, че тук става въпрос за „спор в християнството“, а не в християнското Учение.

По какво се различава едното от другото?

Християнството е религия, която е пригодила християнското учение към конкретни чисто човешки разбирания за Живота. Поради тази причина в християнството има различни направления: римокатолицизъм, православие, протестанти ... – всеки според своето разбиране.

Християнското Учение е духовно-нравствено по своето съдържание знание, което учи на морал, етика и най-вече на дълбоко осъзната нравственост. Всичко в това Учение има пряка връзка с живия Живот, с реалната действителност. Това Учение приканва хората да бъдат

човеколюбиви, честни и трудолюбиви по време на своя земен живот и не ги препраща да чакат своето щастие в някакъв друг свят. Божието царство, за което се говори в християнското Учение, е символичното определение на изградения в справедливост и любов нов живот. Все още този живот е мираж за хората; все още човешкият ум не може да проумее Силата на Любовта, значимостта на Мъдростта и решаващото присъствие на Истината за създаването на правилна организация на човешкото общество.

Християнското Учение (не християнството) разглежда темата за прераждането като важно и съществено знание за правилния начин на живот.

Какво трябва да знае всеки, който говори за прераждане?

Преражда се Съзнанието! Така най-общо може да се отговори. А конкретното знание казва, че в духовната същност на всеки човек е съхранен Атом, който поради своята значимост се нарича „семенен атом“. Самото му наименование подсказва, че той има способността непрекъснато да обновява своето съществуване. Знаете, че всяко семе съдържа в себе си живот.

Какво е необходимо да се знае за семенния атом?

Той съхранява цялата информация за конкретната личност, растение или животно още от първия ден на неговото сътворение. Сега вече учените говорят за генетична информация, откриха и ролята на клетъчната памет и това ги доближава до истината за произхода на живота.

Семенният атом, духът и душата са елементи на изначалната и вечно съществуваща форма на Живот. Трите елемента са организирани в една взаимно проникваща се Цялост, която Висшите Учители наричат Ехоструктура. Тя е носител на жизнена енергия, информация и разум. Всичкото заедно определяме като Съзнание. Съзнанието е вечно живата и твореща Сила на Сътворението. Човешкото съзнание има предназначението да изучава Живота в условията на физическия свят и всичко, придобито като знание, се съхранява и използва от Висшите Разумни Същества за еволюцията на Сътворението.

В този смисъл човешкото съзнание е съидейник и съавтор на Великото Съзнание в организацията и развитието на Живота. Това е предназначението му, с тази Цел е създадено: да придобива опит и познание, за да работи заедно с Великото Съзнание за изпълнението на Великия Замисъл за Живот чрез непрекъснатата Творческа Активност.

Творческата Активност е основната градивна Сила, чрез която човешкият ум се развива до нивото на разум и се усъвършенства като съзнание, а Висшият Разум се усъвършенства като Велико Съзнание. Съвместното сътрудничество помежду им създава Съществуващото – **ВСИЧКО, КОЕТО Е!**

Тази информация може да ни послужи да си обясним защо Учителите ни говорят, че Бог е създал човека по Свой образ и подобие. Оттук би трябвало да разберем защо Те непрекъснато ни призовават да възприемем себе си като Божие творение и защо настояват да знаем, че,

веднъж родени, ние носим отговорност за всичко, което сме, за всичко, което създаваме, както и за всичко, което пропускаме в живота си. Всеки човек трябва да си дава сметка какво знание придобива по време на земния си живот и с какво съзнание си тръгва от този свят.

За нас е необходимо да знаем, че когато се говори за прераждане, става въпрос за преминаване на човешкото съзнание от едно ниво на съществуване на друго. Защото НИЕ СМЕ СЪЗНАНИЕ. Човешкият организъм с цялата сложност на своята биохимия и биофизика също е част от това съзнание. Всяка негова клетка съхранява и едновременно с това създава нова информация.

Неспособността на организма да съхранява и използва жизнената енергия се отразява точно на този процес: създаване и обработване на информацията. Когато клетките на даден организъм загубят способността да обработват информацията, той – организъмът – става непригоден за съществуване в условията на физическия свят. Тогава съзнанието преминава на друго ниво от своето развитие, тоест настъпва раздялата на душата с тялото, както ние сме приели да наричаме тази форма за трансформация на Живота.

Да уточним: Всичко е Живот. Ние съществуваме като една от формите на Живота. Със своето действие или бездействие допринасяме за физическото му и духовно проявление. Когато ние постигаме градивно развитие, влагаме своя принос за неговата еволюция. Без нашето разумно присъствие в този свят Животът губи смисъла на своето съществуване. Когато непрекъснато повтаряме една и съща грешка, когато отказваме да

приемем Истината за Сътворението, ние задържаме творческия процес на неговото развитие. От това страда Сътворението в пълнотата на цялото си проявление, защото липсва качествена информация от тази част на Съществуването на Живота, която сме ние. Ето защо нашето присъствие в условията на физическия свят има енергийно-информационна стойност. Енергията на човешките мисли и чувства постига определена стойност за развитието на Живота в зависимост от осъзнатото ни или неосъзнато участие в Живота.

Защо ни е трудно да осъзнаем истината за значимостта на нашия живот?

Защото ние, които сме създадени като Съзнание, все още не можем да преодолеем бариерата на физическия свят и оставаме в нисшите нива на Съществуването.

Какво представлява бариерата на физическия свят?

Учителят Иисус Христос обяснява: „Това е Енергиен Пояс, „зареден“ с конкретно предназначена информация. За вас бариера във физическия свят е Енергията, наситена с конкретна информация, чието съдържание има за цел да задържа човешкото съзнание в нивата на материалния свят, за да може то да придобие нови знания в стремежа си да се завърне в своята изначална форма на съществуване – Свободния Дух.

Тази Енергия е проявление на една от Силите на Сътворението, която има голямата отговорност за успешното ви преминаване на следващо ниво за развитие. (Всяка от Силите на Сътворението вие възприемате като Бог.) Поради тази причина Информацията, чието

съдържание ви задържа в нивата на материалния свят, е вид предизвикателство за човешкия ум. От неговите опитности, знание и разбиране за живота зависи как и доколко ще се справи с това предизвикателство, което най-общо определяме като житейски проблеми.

Барьерата, която вие в своето мнозинство не успявате да преодолеете, ви задържа или представлява за вас проблем и ви създава усещането за хаос и несправедливост, защото не сте осъзнали истината за своя произход и произхода на живота.

Ключът, който може да ви освободи от това ниво на съществуване, е ИСТИНАТА. Когато осъзнаете Истината, че сте създадени, за да придобивате нови знания и чрез тях да допринасяте за еволюцията на Живота и Сътворението, тогава ще се освободите от затормозяващото състояние на егоистичното съществуване, в което сте се вкарали сами.

Духът винаги търси Свобода за своето проявление. С отказа си да получите Разбиране за неговото, а чрез него и за своето предназначение и проявление, вие оставате на нивото на неграмотност за най-необходимото ви знание – Знанието за духовно развитие, което ще ви даде Разбирането за вашата значимост на този свят.”

Много често в своето Слово Учителите изтъкват голямото значение на разбирането, с което хората живеят. Най-общо казано, разбирането определя качеството на живота ни. То създава нашето отношение към самите себе си и към Живота. То ни прави пригодни или непригодни за живот; то определя и Времето на нашия личен живот. То е средството за нашето

СЕБЕОСЪЗНАВАНЕ

Себеосъзнаването е тясно свързано с разбирането за прераждането. Връзката идва от изначалния Замисъл за Сътворението. В Замисъла е предвидено съзнанието на всяко Създание на планетата да се движи в непрекъснат кръговрат до времето, в което то – съзнанието – ще постигне необходимото ниво за своето приобщаване към Силите на Сътворението. Така съзнанието изпълнява своето основно предназначение – да бъде съидейник и съавтор на Великото Съзнание за развитието и усъвършенстването на Живота.

Изпълнението или неизпълнението на това предназначение определя нивото на промяната в човешкия живот.

Силите на Сътворението са основният действащ фактор за разгръщането и последователното осъществяване на Замисъла за Сътворението. Те ръководят всички процеси на еволюцията и в същото време живо участват в тях. Предназначението им е да съдействат за проявата и усъвършенстването както на човешкото съзнание, така и на съзнанието в растителния и животинския свят. Всяко растение и всяко насекомо или животно също имат свое съзнание. То се различава от човешкото по начина, по който придобива своите опитности и усвоява знанието по време на земния си живот. Общото между тях е, че и хората, и растенията, и животните имат конкретно организирана програма, според която всеки, навлизайки в нивата на физическия свят, ще трябва да се развива.

Разликата идва от начина, по който се осъществява програмата.

Какво представлява програмата за индивидуално развитие?

Най-общо тя включва три основни точки:

- адаптация към условията във физическия свят;
- усвояване на информацията от конкретната среда за живеене;
- осъзнаване на своята лична отговорност за интегриране на двата вида информация: интелектуалния потенциал, т.е. вложените от Създателя най-необходими качества за живот във физическия свят, и новоусвоеното знание. Според Замисъла за Сътворението новоусвоеното знание трябва да послужи за развитие и усъвършенстване на съответното съзнание: съзнание на растение, на животно, на човек.

Адаптацията към условията във физическия свят за всяко съзнание е различна.

При растенията това става по силата на вложената от Създателя Програма или това е генетичният код на растението. При подходящи условия вложената в него информация започва да работи, а това означава, че изначалните творчески сили се проявяват според предназначението на съответния растителен вид.

При животните генетичният код също изисква конкретни условия, за да може да се разгърне вложената в него информация, т.е. програма. Затова всяко животно, когато трябва да възпроизведе своя вид, знае къде да

отиде и как да постъпи, за да създаде и опази своето поколение.

При човека генетичният код е носител на конкретна програма, но при него всичко се осъществява под въздействието на неговия личен разум. Растенията и животните също притежават разум, но на много ниско ниво. Макар и бавно, тяхната разумност се развива.

Степента на разумност за всяко създание се определя от неговата способност да работи както с вложената в неговия генетичен код програма, така и чрез способността му да усвоява информацията от средата, в която се развива.

В конкретния случай нас ни интересува човекът.

Най-важното за неговото развитие е да осъзнае, че няма как да се постигне еволюция на Живота без еволюция на собственото съзнание на всеки човек или поне на по-голямата част от населението на планетата. И точно за това Учителите полагат изключително старание. Най-трудно се променя човешкото съзнание, но по-тревожното е, че мнозинството от хората изобщо не се замисля за необходимостта от промяна.

За каква промяна става въпрос?

За духовно-нравствено усъвършенстване на човешкото съзнание. Това обаче не може да стане без стремеж и старание за себеосъзнаване.

Себеосъзнаването тръгва от желанието на човека да си отговори на въпроса ***„Кой съм аз?“***. Този въпрос има един единствен отговор: ***„Ти си Божие творение.“*** Веднага идва следващият въпрос:

Защо съм създаден?

За да има Живот.

Не е достатъчно само растения и животни да населяват планетата. Важното е ние да разберем, че без нашето участие Животът губи смисъл.

Човешкият ум е разумната сила, която може последователно да работи за създаване на високи нива на съзнание. Това става, като се използват всички психични процеси, вложени в човешкия организъм, и като се впрегнат на работа всички умения и способности – вродени или придобити.

За нас е важно да знаем, че пълноценното усвояване на информация от конкретната среда, в която живеем, зависи основно от желанието и волята на човека. Способността да разсъждаваме ни е дадена изначално – още в процеса на нашето сътворение, но много е важно в условията на физическия свят тази способност да се развива. Само чрез стремежа на човешкия ум да анализира и разсъждава може да се постигне промяна в нивото на съзнание.

Себеосъзнаване ще постигне този, който има желание не просто да мисли, а искрено и откровено да разговаря със себе си. Когато човек потърси в себе си и реализира поне част от потенциала на вложените в него качества, тогава ще може да осъществи своята индивидуална програма за личностно развитие. Не са редки случаите, когато дори и в напреднала възраст човек открива в себе си нови способности и умения и успешно ги развива. Все още, обаче, себеосъзнаването е твърде подценяван труд от хората.

Какво означава да работи човек за своето себеосъзнаване?

Това означава винаги да се търсят възможности за участие в живота, което от своя страна гарантира личностното развитие. Само този, който не се страхува от разумно смели решения, може да постигне развитие.

За всеки човек е съществено важно да знае, че неговото участие в живота не е въпрос на лично желание, не е въпрос на настроение или импулсивно решение.

Участието в живота е пътят, чрез който се постига себеосъзнаване и развитие.

Какво означава да участваш в живота?

Това е активен процес на израстване за всяка личност. Но само ако се използва с искрено желание целият интелектуален потенциал на личността и се работи целенасочено върху създаването и усвояването на нови знания. Всичко това ще се получи, когато човек не се страхува от неизвестното, когато вярва в своите сили, когато използва времето и условията, в които живее, за опознаване на своите умения и способности. Тук на преден план стои духовната връзка на личността със Създателя, със себеподобните и с Природата. Не е възможно да постигнеш развитие, ако си вгълъбен само в себе си, без да осъзнаваш ролята и значението на околния свят.

Магарето и конят тръгнаха за воденица. Магарето се влачело едвам, защото на гърба му били натоварени два чувала жито, а охраненият кон препускал празен и бодро цвилел.

– Ох! – изпъшкало магарето. – Колко много тежат пустите му чували! Задъхвам се. Ако падна, ще умра. Моля ти се, кончо, помогни ми! Кажу на стопанина да прехвърли единия чувал на твоя гръб.

Но конят си правел оглушки и пет пари не давал за своя претоварен другар. На едно каменисто място магарето се препънало, сгромолясало се на земята и издъхнало под чувалите. Тогава стопанинът на двете животни наместил магарешкия самар и чувалите върху конския гръб, шибнал коня с камшика си и го подкарал напред. Конят се превил под тежкия товар, въздъхнал, извил глава към магарето и рекъл:

– Ех, братко, ако бях послушал молбата ти, сега щях да нося само един чувал жито.

Човечеството все още не е осъзнало, че Животът е споделена Идея. Той съществува и се развива чрез личната изява на всеки от нас. Човекът идва в този свят със своя конкретна задача – това е неговият личен товар и няма как да го прехвърли на чуждия гръб. Никой друг не може да го замени в нейното изпълнение, защото тук въпросът опира до личното развитие. Ако не знаеш, ако не си просветен, оцетяваш не само себе си, но и обществото. Всяко изпълнение на индивидуалната задача е принос в изпълнението на общата Идея за развитие и усъвършенстване на Живота.

Този, който се самоизключва от обществото и очаква да живее от труда на другите, или онзи, който не се стареа да осъзнае способностите и уменията си, носи изключителна отговорност пред своя Създател.

Такъв човек ще бъде пренасочван отново към същите неосъществени задачи, ще бъде поставян дори и в още по-трудни условия в следващия си живот, защото целта на Сътворението е усъвършенстване на всяко Създание.

Човекът е създаден по волята на Висшия Разум и неговият живот служи за развитие на Сътворението. Независимо дали осъзнаваме или не, ние не сме просто същества, дошли по собствено желание във физическия свят. Така както ние създаваме нещо, защото имаме потребност от него, по същия начин Създателят – Висшият Разум, е създал и човека.

Човекът, с целия си потенциал на Божие творение, е потребен за хармоничното съществуване и развитие на Вселената, защото е елемент от Сътворението.

Животът не може да се развива правилно и най-вече пълноценно без личното участие на човека. Себеосъзнаването е необходимост колкото за нас, толкова и за правилното развитие на Живота. Защото човек, който е осъзнал собствената си значимост, ще възприема Живота като Път към Съвършенството и по този начин ще допринесе и за неговото развитие. Това е най-трудната, но не и неосъществима задача.

Съвършенството е Цел, която винаги ще привлича човешкият ум. Неговото пълно постигане не може да се получи в един живот. Затова стремежът към духовно-нравствено развитие е вечен.

За да може успешно да работи в тази посока, човешкият ум трябва да познава

СИЛАТА НА НОВАТА ДУХОВНА КУЛТУРА

Защо говорим за нова духовна култура?

Защото духовното познание, с което би трябвало да работи в настоящото съвремие човечеството, се свързва с Новия Завет. Новият Завет съдържа знание, от което научаваме, че основата на човешките взаимоотношения и тяхното развитие трябва да се създават върху Разбирането за Човеколюбието. Различно е и знанието, свързано с отношението към Бога. В Новия Завет е записано, че любовта към Бога се проявява чрез любовта към ближния. Тези основни моменти в духовната култура все още остават чужди на човешкото съзнание. А това е основополагащо, фундаментално по своето значение Знание, което създава перспективата за бъдещото развитие на Живота.

В какво се състои Силата на новата духовна култура?

В нейното ново отношение към човека и Живота.

Новото отношение към човека се изразява чрез неговото повдигане до нивото на осъзнато, ясно изразено присъствие в Живота. Новата духовна култура изисква от всеки човек да бъде Творец, да бъде Строител на Живота и така активно да участва във всички процеси на неговото проявление. Водещо значение за осъществяването на тази Цел има старателното усвояване на знанието, въплътено в добродетелите като фактор за развитието на Света. Без Любовта, без Мъдростта и Благородството

няма как да се разкрие и установи Истината в човешките взаимоотношения, а това означава установяване и развитие на Напредъка и Истината в обществения живот.

Груба грешка е Добродетелите да се разглеждат отделно от Истината. Тя не може да съществува без тях. Няма Истина в личния живот на хората и в живота на обществото без Правда, Мъдрост, Благородство и Любов. Това са добродетелите, които определят напредъка и развитието не само на Живота, но и на Сътворението в неговата цялост.

Приоритет в конкретната духовна работа на Висшите Учители с населението на планетата е Знанието, което може да помогне на хората да преодолеят своето ограничено разбиране, а това означава и отношение за и към себеподобните си, и също толкова важно – към Живота.

Човек за човека може и е необходимо да бъде Приятел. Това разбиране може да ръководи нашите взаимоотношения. Всеки от нас може да бъде човеколюбив, защото това чувство е вложено в нашата духовна същност. Някои хора се заблуждават, че ако и другият има толкова, колкото те искат да имат, ще бъдат оцетени. Но това се получава тогава, когато едни искат прекомерно много за себе си; получава се и тогава, когато хората се страхуват за своето, когато завиждат, когато егоистично са решили, че те трябва да имат, а другият не, за да бъде зависим от тях . . . Още много примери могат да бъдат посочени. Висшите Учители в своето Слово многократно ни напомнят: *„Това, което се случва сега на планетата, не е предвидено в Промисъла на Висшия*

Разум за организацията и развитието на Живота. Войните, кражбите и убийствата са си чисто човешко дело. Човешкият ум все още робува на своето невежество и задържа еволюцията на Живота в неговата цялост.”

Чрез своето активно духовно общуване с човечеството Учителите търсят Съмишленици, които ще възприемат Инициативата за възраждане и установяване на Човеколюбието като основен фактор в развитието на човешкото общество. За тази Цел Те се стремят да направят възможна връзката с повече хора.

„Уверявам ви, че всеки искрено отправен зов към Нас ще получи отклик – казва Учителят Исус Христос. И продължава – Ние ще осъществяваме напътствията си чрез ПРЯКА ВРЪЗКА С ВАШЕТО СЪЗНАНИЕ. Можем и искаме да го направим, но за целта трябва да ни допуснете до вас. Ако вие не вярвате на себе си, ако отхвърляте напътствията, които ще ви „нашепваме”, нищо няма да се получи. Уверявам ви, че всеки добронамерен човек може да получи Нашата помощ, стига да я пожелае искрено. За Целта:

- не възпирайте внезапно бликналото в душите ви добро чувство;

- не се страхувайте и не мислите, че когато спонтанно сте извършили нещо в полза на другите, ще ви възприемат като глупак или просто като странен човек;

- вярвайте в себе си, в своите сили и възможности за Добротворство;

- не мислете, че така ви се струва, когато в ума ви идват мисли, различни от вашите.

Важно е, обаче, да знаете, че е възможно в ума ви да влязат както добри, така и некоректни, лоши мисли. Затова бъдете с будно съзнание и мислете.”

Всички тези съвети показват необходимостта от добре отработено умение за грамотна работа с

УМА И ЧУВСТВАТА

Всеки човек, който иска да се учи на нови, облагородени взаимоотношения със своите близки, приятели и колеги, може да постигне развитие чрез силата на своята воля.

Когато се каже „воля”, хората разбират умението да бъдеш последователен въпреки трудностите и проблемите, които възникват по пътя към целта. Действително – необходима е последователност на мислите, чувствата и действията, за да се постигне успех. Затова е добре да отговорим на въпроса: Кой човек е последователен? И още: Кога човек е последователен?

Най-общо на първия въпрос може да се отговори с едно изречение. Последователен в своите мисли, чувства и действия е уравновесеният човек. Добре, но това не е пълният отговор. Той е само част от истината. Сега е необходимо да потърсим отговор и на въпроса: Кого наричаме уравновесен човек и кога се проявява това качество? Уравновесен човек е този, който умее да работи правилно както с мислите, така и с чувствата. Това умение от своя страна изисква човек да осъзнава силата на мисълта и на чувството.

Силата на мисълта се проявява чрез нейната лаконичност, а силата на чувството – чрез неговата активност.

Кога едно чувство е активно?

Когато ангажира мисълта на човека.

Чувството има свой профил, но той може да бъде забелязан само чрез мисълта. Какво ще рече това? Учителите ни съветват да търсим винаги чувство в мисълта и мисъл в чувството. Защото кога мисълта е лаконична? Когато чувството, с което тя се проявява, е ясно осъзнато. *Когато мисълта се проявява под влияние на неосъзнато чувство, вихърът, породен от силата на това чувство, може много лесно да я отнесе.* Това означава, че за да е силна една мисъл, тя трябва да е лаконична, тоест да е кратка и ясна, а краткостта и яснотата зависят от умереното чувство, което влага човек в своята мисъл.

Съществува мнение, че чувствата не подлежат на контрол. Това не е точно така. Добре е да знаем, а още по-добре е да сме убедени, че чувствата могат да бъдат ръководени – не контролирани, а ръководени. Проблемът е кога и как мисълта трябва да ръководи чувството. Защото *има случаи, които изискват чувството да се изживее като чистото, светло състояние на сърцето и душата, в което едното е музика, а другото нежно Слово. Музиката идва от песента на душата, а нежното Слово – от шепота на сърцето.* Тогава умът трябва да стои настрана – да не се меси. Едно такова състояние винаги създава впоследствие добра и ясна мисъл. Затова е важно да се научим да различаваме източника на нашите чувства и да се стремим да контролираме онези от тях,

чиито източник е материалният свят. Материалният свят е създател на чувствата, свързани с власт и богатство. Тогава, когато желанието за власт и богатство поражда агресивност у човека, неговите чувства ще бъдат заробващи със своята сила. В тези случаи се раждат алчността, завистта, злобата... Като говорим за власт и богатство, би трябвало да имаме предвид проявата на тези желания най-вече в семейството и колектива, в който работим. Страшно е, когато в ежедневието бурни и мътни чувства обсебят човешката мисъл. Необходимо е тя да бъде силна дотолкова, че да може да ръководи тези чувства – достатъчно силна, за да може да заповяда на чувството да се смири, да бъде кротко, за да не пострада личността чрез неговата необузданост. В българската народна приказка „Мъдри думи“ простичко е обяснено как можем да овладяваме чувството.

„Един сиромаш човек се пазарил ратай при един стар ковач. Като минали двацет години, ратаят рекъл на ковача:

– Дай ми сметката – ще си ходя вече.

Ковачът дал на ратаят три жълтици и той побързал да си тръгне, защото много искал вече да види невестата си, която му обещала, че ще го чака двацет години. По пътя си срещнал един мъдър старец, който знаел езика на птиците. Ратаят поискал да научи нещо от стареца, но се оказало, че за всеки отговор той вземал по една жълтица. Една по една, ратаят дал и трите си жълтици, но в замяна получил три мъдри съвета. За третата жълтица старецът казал:

– Преди да решиш трябва ли да сториш нещо, прочети

до двайсет и пет.

Надвечер ратаят стигнал в своята къща. Бутнал вратника, скочил от коня и преди да влезе в къщата, си рекъл:

– Я да видя през прозореца какво прави моята жена.

Прозорецът бил отворен. Вътре било светло. Насред къщи била сложена трапеза. На трапезата седели двама души: жена му и един мъж, гърбом към прозореца. Като видял мъжа, ратаят изтръпнал. Помислил си:

– Каква невярна жена! Клетва даде да не се жени, додето се върна, а е прибрала мъж в къщата ми!

Измъкнал пищова и го насочил да убие и двамата. Но тъкмо в туй време му минали през ум думите на стареца, купени с последната жълтица, и решил да брои до двайсет и пет. Докато броял, мъжът на трапезата се обърнал към жената и рекъл:

– Мале, утре тръгвам да диря татя по света. Домъчня ми за него. Колко години минаха, откакто е излязъл?

– Има вече двайсет години, сине.

– Брей, какво щях да направя, ако не бях броил до двайсет и пет – прехапал устни ратаят и викнал през прозореца:

– Сине, жено, ставайте да ме посрещнете.

Тук приказката е разказана в съкратен вариант, но дори и така се разбира колко е важно, за миг макар, да замълчим и да концентрираме мисълта си, преди да кажем или преди да сторим нещо. Много е важно също

да си даваме сметка за чувствата, свързани с прекомерни желания. Те не бива да бъдат оставени свободни, защото създават силно емоционални състояния, които стават причина за конфликти от всякакъв характер. В такива случаи е необходимо мисълта да бъде будна.

Човешкият ум може да ръководи чувствата, но тогава, когато е наясно за какво става въпрос. Яснотата, с която живее човекът, ще му помогне свободно и чисто да се радва на добрите чувства, а ще му помогне и когато е необходимо мисълта да овладее агресивните и злоради чувства. И ето че стигнахме до отговора на въпроса кой човек е последователен? Този, който притежава умението да си обяснява обстоятелствата, в които се намира, и който се стреми да развива способността на своя ум да разсъждава. А кога човек е последователен? Когато е осъзнал причината за мислите и чувствата, на които е подвластен. И какво излиза? Този, който притежава способността да си обяснява обстоятелствата, в които се намира, ще опознава по-добре себе си и Живота. Придобитото ново знание ще го учи да се радва на Живота и ще го предпазва от необмислени, конфликтни ситуации, като му подсказва кога и как да ръководи своите чувства. Ето как се запознахме с уравновесения човек. Искаме ли да се предпазим от конфузни положения, искаме ли да се избавим от нежеланите емоционални състояния, ще трябва да развиваме своята способност да разсъждаваме. Кога човек разсъждава? Когато търси истината, и още по-важно, когато не се плаши от нея. Тогава личността постига развитие чрез своята воля. Тя му помага да създава нова, облагородена култура в човешките взаимоотношения.

* * *

В настоящото съвремие човечеството се нуждае най-много от Мир. Но първо трябва да бъде постигнат вътрешният мир в душите на хората. Без него няма Мир в Живота, няма Мир и на планетата.

Нашето поведение се влияе от емоционалното състояние, в което се намираме към дадения момент. Когато не сме в настроение, независимо поради каква причина, много лесно нагрубяваме, готови сме да се скараме, да обидим. Защо е така? Защото нямаме вътрешния мир – мира в душата.

Какво е необходимо, за да постигнем Мир в душите си?

Умение за спокойна работа с Ума и Чувството.

Цялото знание, което получаваме чрез Всемирната научно-образователна програма, има за цел да ни помага да се усъвършенстваме точно в тази посока – конкретна работа с мисълта и чувството: умение да разсъждаваме; умение да правим заключения, като извличаме най-същността от своето ежедневие; умение да търсим чрез мисълта най-подходящото чувство за нейното облагородяване. Ето тук е пряката връзка между ума и сърцето: умът създава мисълта, но чувството помага за нейното облагородяване, като я направлява в най-подходящата посока за действие.

Сърдечните чувства са много скъп дар на човека. Те са съкровище, дарено ни от Твореца, което трябва да бъде използвано изключително разумно. Чувствата не бива да се пилеят безцелно и безразборно. Точно те са

съкровената Сила, която придава смисъл на всяко наше действие. За да ги използваме правилно, обаче, трябва да развиваме ума си.

Когато умът разсъждава сам, без да се влияе от чувствата, постига един резултат, и обратно – когато е под тяхно влияние, резултатът е различен. Тази взаимозависимост налага задължителното изискване: никога да не вземаме решение в силно емоционално състояние. Всичко това потвърждава още веднъж голямата необходимост от доброто познаване на чувствата, за да можем да ги използваме правилно. Умът на човека все още не е достигнал онова необходимо ниво на своето развитие, когато ще може бързо и безинцидентно да влиза във взаимодействие с чувствата. Това е и основната причина за нарушения душевен мир.

Мир в човешката душа ще настъпи тогава, когато човешкият ум успее да възприеме чувството като другата страна на своята активност. Другата страна на умствената активност е живо проявеното действие. То ще бъде добро, полезно и градивно; или ще бъде разрушително, вероятно и потискащо развитието на хората или обществото в зависимост от взаимното проникване на ума и чувството. И още нещо съществено важно: в зависимост от способността на ума правилно да разбира чувството. Тяхната съвместна проява създава Живота в неговата многопластовост, разнообразие и достолепност. Умът решава кое как ще се прояви чрез своята способност да разсъждава.

Благородният ум знае, че не всяко чувство трябва да получи достъп до конкретно действие. Деструктивната

сила на чувствата може само да задържа развитието на Живота. Обратното – градивната, съзидателната сила на чувствата създава ползотворното, светло развитие на Живота. Неотменна задача на човешкия ум е да опознае Силата на чувството; да знае какъв е нейният произход и да умее да я направлява! Без това постижение на ума губим душевния си мир и лишаваме от правилно развитие Живота.

Съществува ли друга, също толкова важна задача за човешкия ум?

Да! Да изпълни своето основно предназначение!

ОСНОВНОТО ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕ НА ЧОВЕШКИЯ УМ

е да бъде информационен източник за ново, широко-мощно знание, което да се интегрира в енергийно-информационното поле на Вселената. Това е Пътят за създаване на нова, изключително мощна структура на Световното Съзнание. Когато тази структура е с високо ниво на духовно-нравствена, чиста в своето качество енергийно-информационна същност, ще може да послужи на Великото Съзнание за разгръщане на Неговата високо благородна Идея: утвърждаване на нравствеността като основен подход в изграждането на Живота. Върху основата на нравствеността се създава и живее Любовта. Без нравственост искрената, истинска любов не може да съществува в човешкия живот, защото няма как да се прояви. Нравствеността, в качеството си на проявена Добродетелност, представлява основния строителен

материал за изграждането на новия живот. Друг е въпросът, че умът не винаги е достатъчно уравновесен. Най-честите му колебания са свързани с желанието за успешен живот.

Всеки иска да живее добре и ако това не се получи според неговия личен начин на разбиране и възприемане на живота и света, заживява с неудовлетворение, че дори и със самосъжаление. Защо разминаването между нашата идея и това, което се случва в реалния живот, ни създава проблеми? С подобно разбиране влизаме в ролята на неуспял човек и затормозяваме съзнанието си със самокритика и завистливо и злобно отношение към успешните хора.

Според Висшите Учители този резултат се получава поради една единствена причина, а тя е неправилно разбиране на понятието „успял човек“.

Успял човек е този, който е съумял да интегрира собственото си разбиране за своя личен живот с Програмата на Твореца за живот и развитие на човешката личност.

Тази Програма учи, че всеки човек, роден в условията на физическия свят, притежава характерните белези на Сътворението:

- енергийно-информационна същност на съзнанието;
- предопределеност на изначалната форма за развитие
- в случая говорим за човешкото съзнание в условията на физическия свят.

Предопределеността за развитието на човешкото съзнание включва три основни фактора:

* идея за личностно развитие – тя е резултат от съхраненото, придобито знание на личността, което означава резултат от личния жизнен опит на човека, създаден през всичките му животи;

* Идея на Твореца за личностното развитие на човешкия ум в условията на физическия свят;

* идея за интегриране на личността в живота на обществото.

Важно е да се знае, че предопределеността е обвързана със съществуването и развитието на човешкия ум и е в пряка връзка със съдържанието на тези три Идеи.

По същество всяка идея съдържа в себе си информация за развитието на човешкото съзнание – за пътя и възможностите за усъвършенстване на изначално вложените в него качества. Целта е създаване и разгръщане на правилен начин на живот в условията на физическия свят. За правилен начин на живот се приема разумната, последователна и устойчива работа на човешкия ум с тези качества. Те в своята съвкупност от знание представляват Програма за духовно-нравствено развитие на личността в условията на физическия свят. Всеки човек притежава всичко необходимо като знание, вложено от Твореца в неговата духовна същност, за да може да разгърне тази Програма. Дотук приключва влиянието на предопределеността, за да започне личностното развитие на човешкия ум. Образно казано, всеки от нас има в ръцете си тетрадка и химикал, за да може да напише своето съчинение, озаглавено: „Моят Живот в условията на физическия свят“. Какво и как ще напише, зависи от неговите умения и способности да

работи със своя ум и съответно чрез него с вложените в духовната му същност знания.

След всяко прераждане към основното знание се прибавя и придобитото знание от съответния земен живот. Новите условия служат на ума, за да може да надгражда нивото на наличното съзнание. Човешкото общество е най-естествената среда за неговото развитие. Само там човекът най-правилно се учи на нравственост и благоразумие. Високите постижения в областта на духовно-нравственото развитие на човешкия ум създават реалната възможност за неговата пълноценна интеграция в енергийно-информационното поле на Вселената.

**ИДЕЯТА ЖИВОТ -
ИДЕЯ НА СЪЗИДАНИЕТО**

Всеки човек носи в душата си Семето на Добротата. То съдържа в себе си всичката Сила на Изначалната Идея за Живот. А какво е Идеята за Живот? Тя е Програма за създаване и развитие на Сътворението, която в далечното минало е била представена на хората като Промисъл на Бога за Сътворението на света.

Сега вече човешкият ум е напреднал твърде много в опознаването на света и самият той в много отношения е създател, затова спокойно можем да говорим за Идея на Съзиданието, когато имаме предвид Промисъла на Бога, и то с пълното разбиране, че говорим за Програма. Нейното съдържание създава обективните закони на Сътворението, а от тях произтичат Правилата, които помагат на човешкия ум правилно да се ориентира в условията на физическия свят.

В този смисъл на разглеждане на Сътворението за човешкия ум остава стародавното, най-важно Правило, което гласи: „Опознай себе си, за да опознаеш и света.“ Така се постига знание, което е съществено необходимо за правилна работа на ума със Силите на Съзиданието.

Само запознаването с това Правило не е достатъчно за тази цел. За да се разгръща Идеята на Съзиданието в нашето съзнание, е необходим интерес към собствената ни духовна същност, *интерес към Живота като към основната и единствена възможност, чрез която човекът се превръща в Човек. Когато той се ражда за Живот, носи в себе си Идеята за неговото (на Живота) съграждане и развитие, тя е вдворена в човешкото съзнание и затова той е човек.* Но това е само отправната точка, от която нататък трябва да тръгва нашето развитие.

То се формира още в годините на детството, още оттогава човекът трябва да започне да възприема себе си като божествено творение, защото това вече създава правилната ориентация в Живота, създава толкова необходимото светоусещане за Божествеността на Сътворението.

Отговорното отношение на всеки човек към самия себе си ще го свърже с човеколюбието, ще му даде възможност с Любов да възприема другите хора и Природата и така ще стигне до Истината за Божествения произход на Живота. По този начин човешкият ум реализира Идеята на Съзиданието.

Как е възможно още от детските си години човек да постигне такава разбиране?

Възможно е само при едно единствено условие: ако малкият човек – детето – има духовно просветени родители.

Младите родители, когато осъзнаят изключително голямата отговорност на родителството, би трябвало да потърсят повече знание за себе си, за да могат да бъдат полезни и на своите деца. Съществува вече някакво раздвижване по въпроса, но то не е достатъчно. *Необходима е широкомащабна, духовно-просветителска работа, за да може всеки да открие в душата си Семето на Добротата, да му осигури светлина от Светлината на своята мисъл, за да получи то Сила за растеж и развитие. Тогава всеки човек, когато стане родител, ще бъде първият и най-добър Учител на своето дете. То ще расте под нежната грижа на Божественото знание за Живот и усъвършенстване на човешкия ум.*

Но за да се стигне дотам, в процеса на духовното си развитие човек трябва да полага грижи за своята

УМСТВЕНА АКТИВНОСТ И НЕЙНОТО КАЧЕСТВО

Всеки човек има своя вътрешен духовен свят. Друг е въпросът кой доколко осъзнава неговото съществуване, присъствие на духа и сила на проявлението му. Най-важното в посоката на тези размисли е осъзнаването на собствената умствена активност и нейното качество.

Какво разбират Висшите Учители, когато говорят за умствена активност и нейното качество?

Това е способността на всеки човек да търси цел и предназначение на своите действия. Наличието на стремеж към Целта определя активността на Ума, а подходът и начинът на реализацията на проявения стремеж се свързват с качеството на умствената активност.

Всяка цел има стойност тогава, когато е обвързана с интереса колкото на личността, толкова и на средата, в която живее и се развива човекът. Предназначението на действията имат стойност тогава, когато обслужват безусловно и всеотдайно целта.

Коя е най-важната Цел, която би трябвало да обедини усилията на цялото човечество?

Най –важната цел е умиротворяването на човешките страсти.

Кои са те?

Основната страст, от която произлизат всички беди за човечеството, е Страстта към власт и богатство.

На пръв поглед в това мнение няма нищо ново. Отдавна се знае, че точно тези страсти опорочават човешкото съзнание. Да, така е, и въпреки това те съществуват в човешкия живот като негативно, грозно явление. Отношенията между народите се усложниха дотолкова, че те вече са в постоянно състояние на война. Война не са само военните конфликти, но и задълбочените, ожесточени дори пререкания, за които използваме понятия като информационна война, хибридна война във всичките ѝ разнообразни проявления... Ние воюваме много грубо чрез Словото! А то ни е дарено като на разумни същества да го използваме за своето духовно развитие. И ако има нещо, което може да помогне на човечеството да постигне Мир на планетата, то е точно Словото. Добрата, блага дума, спокойната уравновесена мисъл – това са най-силните средства, чрез които хората могат да създадат Мир в душите си, а оттам Мир на планетата. Но за тази цел е необходимо всеки човек да се съобразява с едно съществено важно изискване и то се нарича

ХИГИЕНА НА СЛОВOTO

Човек може да замърси своето слово по два начина:

- чрез непочтени мисли ;
- чрез зловни и завистливи чувства.

Непочтените мисли създават условия за некоректни, лукави и подли действия.

Злобните и завистливи чувства създават условия за престъпления като кражби, клеветничество, може да се стигне и до убийство и самоубийство като резултат от тежки терзания.

Личната хигиена на човешкото слово произлиза от личната хигиена на ума. Той страда от същите замърсители, които току-що записахме. Тези факти показват колко дълъг и сложен е процесът на самоосъзнаване и проникване в същността на духовно-нравствената основа на Живота.

Без лична хигиена на ума, респективно на мислите и чувствата, няма как човекът да получи помощ от Духовния свят, нито пък да постигне някаква стойностна промяна в начина на живот, който има сега, камо ли да бъде приет в по-висшите нива на Сътворението.

Съвременните хора би трябвало да преосмислят представата си за нивото на своето лично съществуване – най-вече за нивото на своята духовна култура. Само по този начин ще стигнем до реална себеоценка и истинна жива представа за качеството на живота, който имаме. До високите нива на духовното развитие се стига само по Пътя на задълбочения самоанализ, постигнат с помощта на светли мисли и чисти чувства. По този Път, обаче, може да върви само човек, който се ръководи от благородното желание за усъвършенстване както на своята личност, така и на обществото, в което живее.

За тази цел може много да помогне разбирането, че

СЛОВОТО Е ЕНЕРГИЯ НА СЪЗИДАНИЕТО

„В начало бе Словото и Словото бе у Бога, и Словото бе Бог.“

Висшият Разум е сътворил своя Промисъл, като е създал Програма с непреходен по своето съдържание Замисъл – Проявление на Съществуващото и неговото вечно обновление, а това е Пътят към Съвършенството. И за да бъде той – този Път – Чист и Светъл, Висшият Разум е вложил изначално в Своята Мисъл (Словото) непреходната Любов към всичко, което твори. Затова създаденото с Любов е вечно. За човека е важно да помни, че всичко в неговия живот е предвидено като аналог на Замисъла и действията на Създателя. Но човешкият ум не осъзнава Силата на Словото и изобщо не я търси в собствената си духовна същност; Словото е пренебрегнато и опорочено като основно средство за създаване и постигане на траен Мир на планетата.

Хигиената на Словото е неразривно свързана с хигиената на човешкия ум, а за да бъде човешкият ум фактор в активния процес на непрекъснато извършващото се Обновление на Живота във Вселената, той трябва постоянно и устойчиво да преоткрива в своята духовна същност вложените от Създателя Искреност, Мъдрост и Любов. За да се стигне, обаче, до този резултат, човешкият ум *ще трябва да възприеме себе си като неотменна и съставна част от Висшия Разум. Само тогава ще овладее Силата на Словото. Когато човекът започне да работи чрез него с пълното съзнание, че това*

е Енергия на Създанието, тогава ще достигне нивото на своето изначално предопределение. Сега Вселената и всичко в нея разгръща тази Енергия, а човешкият ум изостава като съзнателно действаща разумна Сила на Сътворението.

„То (Словото) в начало бе у Бога и всичко чрез него стана.“ Щом Силата на Словото е сложила началото, то какво ще е продължението без Него? А къде остава човекът, който е образ и подобие Божие? Какво знае той за

СИЛАТА НА БЛАГОРОДСТВОТО,

чрез която Енергията на Създанието твори.

Всеки човек притежава своя неосъзната сила на благородство. Тя съществува в човешката духовна същност изначално. Вложена е от Създателя, за да може в своето развитие човечеството да има правилна ориентация по Пътя към усъвършенстване на човешката личност.

Кога и как чрез човешкия ум тази сила се превръща в осъзнато проявление на Висшия Разум?

Когато човек потърси в себе си Истината за предназначението на собствения си живот в материалния свят.

Защо в себе си трябва да търсим тази Истина?

Защото само в човешката духовна същност е вложен пълният набор от добродетели, чрез които всеки човек може да разгърне в пълнота Силата на Благородството.

Защо е важно да се прояви силата на благородството?

Защото тази сила може да промени напълно Живота – личния живот на човека и обществения живот. Ако тази Сила бъде вложена като водеща в организацията на личния живот, в междуличностните отношения и напълно съзнателно бъде използвана за организацията на обществения живот, човечеството ще има своето градивно участие в еволюцията на Сътворението. Но за да бъде използвана тази Сила, е необходимо правилно да си обясним смисъла и съдържанието на думата „благородство“ и също толкова ясно и разбираемо да възприемем значението на качествената характеристика на добродетелта „благородство“.

Как разбират Висшите Учители от Всемирното Бяло братство смисъла и съдържанието на думата „благородство“?

Тази дума чрез смисъла си учи на благоразумие, а чрез съдържанието си на мъдрост. Това е така, защото Смисълът на думите пояснява знанието, което носи съответната дума, а съдържанието на думата се оформя от осъзнатата употреба на усвоеното от човешкия ум знание.

Способността на човешкия ум да усвоява знание създава различието в начина на възприемане на една и съща дума – всеки човек възприема от знанието толкова, колкото му позволяват умствените способности. Ако хората правилно възприемат смисъла и значението на думата „благородство“, тя ще служи на човечеството за неговия духовен възход.

Смисълът на думата „благородство“ свързва човешкия ум със знанието за благоразумието, защото чрез благоразумието може да се прояви Силата на Божията Любов и Мъдрост. Само чрез благоразумието Любовта и Мъдростта могат да получат възможност за пълноценна съвместна проява. Благоразумието осигурява устойчиво и последователно разгръщане на мисълта и чувството, а това вече създава условията за пълноценна проява на Принципите Любов и Мъдрост. Това е знанието, вложено в думата „благородство“, което определя нейния смисъл. Когато това знание бъде усвоено и още повече употребено, тогава ще се прояви съдържанието на думата. Според съдържанието, вложено в думата „благородство“, най-точно може да се определи крайният резултат от съвместната, взаимна активност между Любовта и Мъдростта. Взети заедно, като живо проявление на Божия Промисъл за духовното усъвършенстване на човешкия живот, те изграждат качествената характеристика на добродетелта „благородство“.

Така че ние трябва да знаем: Благородството е висшето съвместно проявление на Любовта и Мъдростта в реалния Живот. Благоразумието създава условията за това проявление.

Любовта и Мъдростта са основните, фундаментални Принципи, чрез които се разгръща Животът. Запознаването със знанието за благородството и неговото използване създават Пътя за духовно развитие на човешката личност. По този Път ще опознаем търпението, смирението, добродетелта – все помощници на благоразумието, и така ще постигнем своето

НОВО СВЕТОУСЕЩАНЕ

Знанието за новото светоусещане е Учение – духовно учение, чиято цел е да помага на човечеството за реализиране на неосъществената и до ден днешен Идея на Създателя за Живот ЧРЕЗ Любов. Тази Идея стои в основата на Великия Промисъл за Сътворението. *Всичко създадено е получило живот, развива се и дава Плод, защото в него е въдворена Любовта като основна Причина за проявлението на Живота. Когато постигнем пълното разбиране, че Любовта е Първопричина за проява на Божествената същност на човешката душа, тогава ще имаме ЖИВОТ ЧРЕЗ ЛЮБОВ.*

Създаденото без Любов има само временно съществуване в Живота, и то без конкретен резултат, защото е лишено от Силата на Съзиданието. Без Силата на Съзиданието няма траен живот. Може нещо да се появи като образ, но без Любов този образ има бледите контури на някаква необмислена идея.

Силата на Съзиданието е живото проявление на Идеята за Съзидание – изначалната Първопричина за Сътворението. Това е Първата Мисъл на Висшия Разум, в която е вложено Неговото Желание да прояви Себе Си, създавайки Живот. Това Той постига чрез Силата на Съзиданието. Тя се поражда от Импулса на Желанието за Творческа активност. Когато тази Сила е в действие, се проявява като Енергия; и понеже е градивна, съзидателна енергия, в реалния Живот на планетата тя се нарича Любов. Любов, защото чрез тази енергия

работи Благоволением на Висшия Разум за Творческо възплътяване на Неговите Идеи в конкретни Дела.

Чрез тази схематично представена информация се вижда как се създава и разгръща Животът. Би трябвало всеки човек да осъзнае, че *всичко на този Свет* получава Живот, само ако Разумно Същество прояви Желание да Твори. Тогава Енергията на Създанието – Любовта, разгръща своята творческа активност, за да се прояви Животът. Той е всичко: Желание, Идея, Творчество, или, казано накратко – Енергия в действие, тоест всичко се ражда и развива ЧРЕЗ ЛЮБОВ.

Това Знание е основата, върху която може да се създаде Новото светоусещане. Като Разумни Същества ние сме призвани да оживотворяваме условията на материалния свят Идеите на Висшия Разум за благородна творческа дейност. Това е предназначението на човешкия живот и то е нашият Път към Съвършенството.

Ние ще постигнем осъзнато светоусещане за тази Истина, когато навлезем в

ГОЛЕМИЯ ЖИВОТ

и го опознаем.

За всеки човек може да се каже, че има в ума си два основни въпроса: кой и как създаде Живота и кой и как създаде човека. Това са вечните въпроси за Сътворението и истината за неговия произход.

Всеки си обяснява тези два въпроса в зависимост от

собствената си духовна култура. Тук образованието няма никакво значение. Човек може да е с три висши образования и пак да не съумява да стигне до съществения отговор.

Духовната култура на личността създава основното направление на човешката мисъл. Тя е изходна позиция, от която тръгват и се развиват размишленията. *Всъщност няма друга, по-съществена позиция от тази, да осъзнаеш, че ти си част от цялото Сътворение, че човекът е колкото продукт от дейността на Висшия Разум, толкова и Творец по подобие на своя Създател.* За този, който живее с това разбиране, Животът има различно съдържание, по-висш смисъл и проявление, отколкото на всеки друг, който възприема света и живота като даденост, от която може предимно да се възползва.

Къде е разликата?

Разликата стои в Разбирането за собственото лично отношение на човека към Живота. Личното отношение към Живота е израз на личната култура на човека, показател за степента на неговото духовно развитие, а то се гради от желанието на всеки да постигне яснота по проблемите на ежедневието.

Ежедневието създава основната тъкан на Живота. В него са втъкани както нишките на разума, така и нишките на чувствата. Дълбочината на мъдростта, която може да постигне всеки човек, зависи от уменията му да разчита фигурите, вплетени в тази тъкан. Тя мени своите фигури всеки ден, всеки ден се обновява, защото разумът и чувствата притежават най-динамичната енергия на Сътворението. Тяхната динамика създава

динамиката на Живота и ако човек се стреми да участва в неговата пъстрота като градивна фигура, ще трябва да има адекватно на тези промени мислене. Това налага необходимостта от ново светоусещане и нова духовна култура.

Животът е най-съществената и най-силната проява на всички разумни Сили в Природата, а човекът е частица от Силата на Сътворението, която определя нюансите в неговото проявление. Веднъж създаден с разум и чувства, всеки човек се превръща в Сила на Сътворението. Въпросът стои по-скоро в това, кой доколко осъзнава този факт.

Новото светоусещане изисква от хората едно единствено нещо: да възприемат Живота като непрекъснато твореща и мощно развиваща се Идея за Живот ЧРЕЗ Любов.

Този Призив казва, че всеки човек, получил големия Дар, наречен Живот, е Нишка от неговата тъкан. Цветът и здравината на тази Нишка се мени всеки час и ден, дори всяка минута, защото тя вибрира чрез Импулса и Силата на Божията Любов. Това е Енергията на Съзиданието, внедрена в нашата духовна същност, и когато ние осъзнаваме тази Истина, даваме възможност на благородната Божия Любов да твори. Тогава Животът придобива своята най-голяма стойност – ЧРЕЗ Любовта той проявява своята Божествена Мъдрост и Сила.

Бог твори и чрез нас освен чрез внедрените в Природата Негови Сили на Съзиданието. Ние сме също Сили на Съзиданието, само че Пътят на нашето проявление зависи от личното ни отношение към Живота, а то идва

от желанието ни да възприемаме света със Светоусещане, създадено и непрекъснато развиващо се върху основата на Разбирането за Живот ЧРЕЗ Любов. Разгърнат като Идея, този Призив прогласява, че всеки човек е създател на своя живот и чрез него – вече Създател на Големия Живот.

Кой Живот е Големият?

Този, който принася полза за цялостното развитие на Сътворението. Всяко голямо нещо е създадено от множество малки неща. Твоят малък живот е част от Големия Живот – Нишката, която, ако се гърчи и къса, ще увреди неговата здрава тъкан.

Големият живот зове всяко Божие творение към растеж и развитие; създава настоящето и проектира бъдещето; ражда Любовта и Надеждата и като се опира на Вярата в Божия Дух, съгражда човешката личност.

Животът на всеки човек е различен и въпреки различието съществува една обща формула, която обединява човешките души в една голяма Сила. Това е формулата „Аз обичам Живота!“.

Когато човек осъзнато изрича тези думи, той се приобщава към изначалната творческа Сила на Съзиданието. *Да обичаш Живота, означава да осъзнаваш всеки миг стойността на това, което си получил, идвайки на този свят, и стойността на всичко онова, което ти създаваш.*

Всеки човек създава в съзнанието си своя представа за Живота, но не всеки постига правилното отношение към Него.

Какво означава да имаш правилно отношение към Живота?

Преди всичко да възприемаш човека като най-важния представител на разумния свят.

Защо човекът? Защото той е разумно Божие творение, което е призвано да изпълва със смисъл Живота. Човекът създава Живота такъв, какъвто го вижда в своето съзнание, в мислите си. Обичаш ли Човека, ще обичаш и Живота. Тогава качеството на всичко, което правиш, е различно. *Със своите мисли, чувства и действия човекът изпълва със съдържание и смисъл всяка частица от Времето, наречено Живот.*

Защото какво е Животът?

Време, изпълнено със Съдържание.

Кой определя Съдържанието?

Човешкият ум. Той е активен или пасивен в зависимост от това, доколко осъзнато възприема човека като разумно творение. Ако осъзнато възприема човека, а това означава и себе си включително, умът се превръща в най-важния фактор за растежа и развитието на Живота. За целта, обаче, трябва да има ясна представа за Времето: да знае какво означава тази дума; да знае защо съществува Времето; и още да знае кой го създава...

Какво означава думата „Време“?

За човека това е реално съществуване, активност на ума, душата и духа на човека.

Умът създава програмата, тоест чрез мислите си проектира намерения и действия. Душата търси своето

място в тази програма, а духът укрепява стремежите на душата и активността на ума. Когато всичко това се извършва в синхрон, човекът превръща Времето в Живот. Защо? Защото създава, твори, а смисълът на живота идва оттам – от творческата активност на човека. Когато творческата активност е с целеустременост и последователност, Животът се изпълва със Съдържание.

Защо съществува Времето?

То съществува, защото съществува Разум. Разумът е фактор, основна фундаментална единица за създаване и определяне на Времето. Когато човешкият ум мисли ЦЕЛЕНАСОЧЕНО, тогава създава Време, а когато работи ЦЕЛЕУСТРЕМЕНО, тогава определя значението и същността на Времето, превръща го в Живот.

Целенасочената мисъл е вид Програма, защото проектира действие. А Целеустремената работа определя Времето, защото действието съгражда, то създава творческия акт. Колкото е важна Целенасочеността, толкова е важна и Целеустремеността. Когато едното отсъства, другото не може да се прояви. Без Целенасоченост на мисълта и Целеустременост на действието не може да се прояви Животът.

Разумът създава Време, само когато успее да постигне конкретно организирана програма за своите действия. Имаш ли Програма, което означава имаш ли Цел пред себе си, ще имаш Време и съответно Живот. Другото е безвремие и примитивно съществуване. Ето защо Времето за всеки човек е индивидуално, а Животът различен.

Ние се раждаме, проходиме и живеем първите седем

години във Времето, което Създателят със Своя Висш Разум ни е отредил, а оттам нататък всеки сам започва да организира и създава своето Време и своя Живот.

И още нещо! Нашето време и нашият живот се проявяват в Обхвата на ВРЕМЕТО, създадено от Разума на Твореца – Висшия Разум. Със Своята ЦЕЛЕНАСОЧЕНОСТ Той създава Макропрограмата за Сътворението – времето на Божия Промисъл. Със Своята ЦЕЛЕУСТРЕМЕНОСТ работи за Неговото реализиране. Основната Идея, вложена в Неговия Промисъл, е Идеята Живот, която е израз на Добрата Божия Воля за активна творческа деятелност. Добрата Божия воля е вложена в човешката душа, както е вложена във всяка частица на Сътворението. Тя се проявява в човешкия живот като Любов. За да осъзнаем предназначението на тази Любов, Бог изпрати на Земята Своя Син.

Иисус Христос показва чрез всяка Своя Мисъл и чрез всяко Свое Действие как се създава ВРЕМЕ и как ТО се превръща в ЖИВОТ. Оттогава още – от Онова Време – кънти на планетата Неговият ЗОВ: „Обичай ближния си!“ – ВЕЧНИЯТ ЗОВ НА ЖИВОТА!!! Той постига пълнотата на своето проявление чрез

ДВЕТЕ СИЛИ НА СЪЗИДАНИЕТО

Всяко човешко сърце носи в себе си потенциала на Добродетелта и неговият истински стремеж е да го разгърне. Ето защо въпреки изключително сложно създадените международни отношения, въпреки

сблъсъка между религиите и масовото преселение на хора човечеството може да постигне благоразумно решение за своето бъдеще.

Много точна е мисълта, която твърди, че „Доброто надживява и смъртта“. Няма друго спасение за Живота на планетата освен обединяването на всички – бедни и богати – в името на Доброто.

Кое е Доброто?

Това е доброжелателното отношение на човек към човека.

Как може човечеството да заживее с тази Истина?

С упорито постоянство от страна на духовно просветените хора. Това означава всеки човек, осъзнал силата на своята духовна същност, да работи всеотдайно на Божията Нива, както се работи за двама и за трима, за да може Енергията на Любовта да обгърне Света. Когато Енергията на Любовта бъде излъчвана с определена Цел към определен адрес, тя може да повлияе и да пресътвори злото в добро. Но за тази Цел се изисква непреклонна вяра, всеотдайност и кристално чиста мисъл, която създава само един Образ – Образа на умиротворения, благоразумен Живот. Добре е да го създаваме в съзнанието си като Образ на невинно, щастливо дете. Като във весел видеоклип да го оставяме да обича хората и да им се радва, да храни гълъби, да полива цветя, да тича безгрижно и да пее. Този образ да живее в съзнанието ни с пълната убеденост, че това е Образът на Новия Живот, който се ражда в настоящата трудна действителност, за да създаде Бъдещия човек – Човека на богатата човешка

воля. Защото Благата Божия Воля съществува, но в своето мнозинство хората не я осъзнават и така Енергията на Божията Любов остава неоползотворена. Затова е необходимо духовно просветените хора да работят активно, за да може човешкият ум да сътвори на свой ред Благост и Любов, и когато това стане реалност, ще може да се срещнат и да си помагат взаимно – *Божията Добра Воля и Човешката Добра Воля. Това са двете Сили на Съзиданието, които могат да създават Живот. Когато едната се губи, другата е безпомощна.* Затова бъдещето на Живота зависи от

ОСЪЗНАТОТО РАЗБИРАНЕ,

с което живеем.

Всичко в човешкия живот би трябвало да се съизмерва с основната Причина, която определя еволюцията на Живота. Коя е тя? Разумната активност! За да има Животът развитие, дори само за да има Живот, е необходима активност. Ние говорим за разумна активност и по този начин изключваме напълно всяко необмислено действие.

Действието е видимата страна на човешката активност. Колкото повече е свързано с идеята за оползотворяване на активността, толкова повече то повишава своята значимост за еволюцията на Живота.

Какво е нашето определение за активност?

Разумната активност е резултат от осъзнатото отношение на човешкия ум към Живота. Там, където има

разбиране за огромното значение на личната позиция на Ума към който и да било проблем, ще има активност.

Какво е значението на думата „активен“?

Може да се каже, че то е деен, енергичен. И това се приема за правилен отговор, но то не е цялата истина. Веднага възниква въпросът: може ли човек да е деен и енергичен без причина!? Излиза, че нещо много по-съществено стои като първопричина зад разумната активност. Защото деен и енергичен може да бъде и този, който пакости и разрушава.

Разумната активност е видимата страна на осъзнатото отношение на личността към Живота. Това обяснение подсказва, че човешкият ум трябва да търси и опознава онова, което придава смисъл на активността, за да бъде тя разумна.

Човек може да открие смисъла на своята активност в различни факти и обстоятелства, които са въвн от него. Много могат да бъдат и причините за активност, които произлизат от състоянието на човешката душа или ума. Ето защо е добре да се знае, че *съществуват малки и големи параметри, в които се побира човешката активност. Малките параметри определят границите на личния живот, а големите – на обществения живот. Но има и още един критерий за определяне стойността на разумната активност и той произлиза от необходимостта за еволюция на Сътворението. Там вече би трябвало индивидуалното да се слива с общото.*

Еволюцията на Сътворението е Изворът, от който блика, ромоли, клокочи или бушува Реката на Живота. Смисълът и съдържанието на човешкия живот се

определят от умението на човека да плува в тази Река. Той не може да съществува въвн от нея, защото е Творение на Разумната Активност на Висшия Космически Разум. *Висшето, Великото е създало човека с Идеята да го научи да Живее в условията на материалния свят. Оттук произтича необходимостта от благородно отношение на човешкия ум към Живота. Човешкият ум е призван да облагороди грубата действителност на материалния свят.*

Живее този, който може да мотивира своите действия върху Принципа на Разумната Активност. Основният Принцип на Разумната Активност е деятелността на единствената и незаменима СИЛА НА СЪТВОРЕНИЕТО – СИЛАТА НА ЛЮБОВТА. Не съществува друга Сила, която може да активира човешката разумна воля за градивна, съзидателна дейност. Благодарение на действието на този Принцип обикновеният човек се превръща в Творец. Високо съзидателната, високо качествената деятелност на човешкия разум го доближава до Образа на Подобие на Своя Създател.

Разумната активност е следствие от проявената Любов. Но за да се прояви Любовта, е необходимо да се събуди желанието за Живот.

Какво трябва да разберем ние в своя живот като Същества, създадени с разум?

Трябва да осъзнаем, че сме Създания на Проявената Божия Любов, но дали ще имаме желание за Живот или не – избираме ние. Още тук влиза в действие Законът за свободната воля: Висшият Разум ни подарява Живота с Любов, но от нас зависи дали и как ще живеем. Съществено

важно е да не бъркаме Желанието за Живот с желанието за живеене.

Желанието за Живот активира Силата на Любовта и тя се проявява чрез разумната активност в действията на личността. Тази е първопричината, този е критерият, който определя качеството на интелектуалното присъствие на homo sapiens в еволюцията на Живота.

Желанието за живеене не може да издигне човека до нивото на Творец. С желанието си за живеене човек обслужванай-вечефизиологиятанасвояорганизъм,която се свързва с функцията му на роботизиран механизъм или с нисшето удовлетворение от самодоволството.

Желанието за Живот служи като Направление за Любовта. То създава най-преките условия за проявата на нейната Сила.

Кои са тези условия?

Осъзнато разбиране за произхода на Живота.

Осъзнато разбиране на смисъла и съдържанието на човешкия живот.

Осъзнато разбиране за еволюцията на Сътворението.

Какво означава принципно, осъзнатото разбиране?

Ще имаш осъзнато разбиране по принцип, независимо за какво става въпрос, ако можеш да си обясниш какво искаш и защо го искаш.

Когато хората имат осъзнато разбиране за произхода на Живота, за смисъла и съдържанието на човешкия живот и за еволюцията на Сътворението, те неминуемо ще си задават въпроса: „Какво искам и защо го искам?“

От отговора на този въпрос ще стане ясно дали имаш Желание за Живот или желание за живеене, което означава, че ще дадеш възможност на душата си да прояви своята Божествена същност или точно обратното – ще унищожис тази възможност. Така че *Силата на човешкия дух ще трябва да търсим в чистото и благородно желание за Живот. А кой или какво може да направи нашето желание чисто и благородно? – Стремещът на човешкия дух за единение с Божия Дух.*

Човешкият дух ще постигне целта на своя стремеж, само когато умът му даде ключ за *осъзнато разбиране, а това е най-точният отговор на въпроса: „Какво искам и защо го искам?“ Всичко в нашия живот тръгва оттам.* Отговорът на този въпрос е най-точният критерий за

ОСЪЗНАТИЯ НАЧИН НА ЖИВОТ

Добронамереният човек възприема Живота като Благо и като средство за себепознание – като творчески процес, в който той е активен участник.

Иска ли някой да постигне духовен напредък, материално благополучие, професионално израстване или каквато и да било придобивка, за да е искрено и истинно неговото преживяване, той трябва да е добронамерен.

Скептично настроеният човек живее с неустойчиви, определено негативни чувства, които слагат много ясен отпечатък върху всяко негово действие. С погледа си, с интонацията и думите, които използва при своето

говорене, такъв човек създава напрежение и обрича на неуспех всяко нещо, към което се стреми и в което участва.

Ще кажете, че всеки се проявява според своя характер. Да, така е! Само че *характерът не е затворена система. Той винаги може да претърпи изменение както в положителен, така и в отрицателен аспект.* Въпросът тук опира до осъзнатия начин на Живот. Мнозинството от хората не осъзнават истинската причина за своето поведение. А това се дължи на тяхното нежелание да опознаят както себе си, така и Живота. Много хора започват да нервничат, когато ги предизвикаш към размисъл. Такива хора не искат да мислят, защото за тях това е трудност. Мисленето ги изморява, те се чувстват объркани и несигурни.

Защо, на какво се дължи отказът на хората да разсъждават?

Отказват да разсъждават тези, които се страхуват от Живота. Това е едната причина; другата е, защото се страхуват от себе си; и третата е, защото не са способни да обичат.

Кои хора се страхуват от Живота?

Тези, които не го познават.

Кога човекът ще престане да се страхува от Живота?

Когато се научи да възприема Истината за себе си и за Живота.

Какво означава да възприемеш Истината?

Това означава да се събудиш за Живот. Всичко останало е илюзия, която се дължи на неосъзнатия начин на живот. Фалшивата представа както за самия себе си, така и за всичко останало се настанява в човешкия живот, когато личността не иска да разсъждава.

Този, който няма собствено мислене, не може да постигне правилен начин на живот. А всеки трябва да се научи да обсъжда сам със себе си както своето поведение, така и всичко друго, с което се запознава.

Какво означава да се събудиш за Живот?

Ще се събудиш за Живота, ако поискаш да участваш в него. Точно тогава ще можеш и да го опознаеш.

Ще участваш, когато можеш да вземаш решения. Ще можеш да вземаш решения, когато всеки ден тренираш мисълта си и когато се избавиш от страха от неизвестното.

Кои хора се страхуват от себе си?

Които не се познават достатъчно. Поради тази причина те нямат мнение за себе си, не могат и да си вярват. Те не могат да предприемат каквото и да било начинание, защото не са убедени в собствените си възможности.

Всеки, който не се замисля върху своя характер, който не анализира поведението си и който живее с мисълта единствено за собственото си превъзходство, не познава не само себе си, но и Живота. А когато липсва и смелост, и интерес за опознаване на неизвестното, човекът остава затворен в тесните очертания на примитивната себепредстава.

Да се замислиш върху своя характер, означава да се

постараеш да влезеш в ролята на добър приятел. Твоят ум да разсъждава от позицията на безкористния всеотдаен приятел, който не осъжда и не критикува. Всичко, което ще помислиш за себе си, трябва да бъде от нивото на добронамереното отношение към цялата твоя човешка същност – с любов и искрено желание за промяна да отчетеш грешките си и да набележиш методите и възможностите за тяхното преодоляване.

Кои хора не са способни да обичат?

Завистливите и злобните хора.

Съществуват и други случаи, когато дори и да не изпитва чувство на ненавист и омраза, човек пак не може да обича. Това са безразличните, равнодушните хора.

И едните, и другите не познават радостта от Живота. Те могат да имат в някаква степен удовлетвореност от собствените си нищожни постижения, и толкова. Постиженията им са нищожни, защото са свързани единствено със занижения им критерий за удовлетвореност – добра храна и достатъчно пари. Парите при такива хора са потребни единствено за задоволяване на материалните им интереси.

Неосъзнатият начин на Живот, нежеланието да опознаеш себе си и Живота, нежеланието да разсъждаваш – това са възловите проблеми, които задържат духовното развитие на човешкия ум. Ето я най-съществената причина, поради която Висшите Учители упорито търсят в рамките на Всемирната научно-образователна програма

ДУХОВНА ВРЪЗКА С ЧОВЕЧЕСТВОТО

Кога човек осъзнава преходното значение на нещата от Живота? Кога разбира, че това, което се случва с него в конкретния миг, няма да се повтори повече? А как и кога разбира човекът значението на това, което преживява? Намира ли време човешкият ум да разсъждава върху силата на чувствата и доколко стойностна е неговата мисъл?

Всички тези въпроси оформят със своята значимост един основен въпрос: „Какво е разбирането на човека за смисъла на Живота?“

Вероятно ще си кажете, че въпросът за смисъла на Живота е вечен, и тъй като никой досега не е дал определено дефиниран, категоричен отговор, е безсмислено и вие да го търсите. Учителите ни съветват: „Никога не допускайте, че нещо, каквото и да е то, възникнало като резултат от Великото Сътворение, може да е лишено от смисъл. Няма безсмислено съществуващи реалности, още по-малко това се отнася за Живота.“

Въпросът за смисъла на живота се свързва с неговата активност и най-вече с целта и посоката на проявената активност.

Активността, в зависимост от целта и посоката, в която се развива, и от начина, по който се проявява, определя смисъла на Живота. Но смисълът и съдържанието на Живота се определят от активността както на частицата, така и на Цялото. Човекът като разумно

същество е най-съвършената частица, която участва в структурата на Цялото. Висшият Разум, чрез активността на своя Ум, постига Сътворението като най-съвършена форма на Менталното творение. В този смисъл Той е Цялото, защото всичко Сътворено се съдържа в Неговия Ум, дори може да се каже, че е притежание на Неговия Ум. Затова духовното учение твърди, че Бог е във всяка частица и всяка частица е съдържание на Бога.

Активността на Цялото предопределя активността на частицата. Активността на Бога има една Цел и една Посока: усъвършенстване на Сътворението. Активността на човека също има цел и посока: усъвършенстване на сътвореното. И тук възниква въпросът: „Кой какво сътворява?“ Сътвореното от Бога се свързва с Вечността, а сътвореното от човека – с преходността.

Ието че особено ярко се откроява приликата и разликата в смисъла и съдържанието на Живота – Живота на Бога и човешкия Живот. Приликата е в необходимостта да се поддържа в най-висока степен активността на мисълта и чувството, за да има развитие, което означава да върви Животът към усъвършенстване. Така той ще бъде изпълнен със смисъл и съдържание. Мисълта на Бога, а така би трябвало да бъде и при човека, получава Живот, като разгръща Идеята за Съзидателност, а чувството получава Живот, когато усвои Силата на Любовта.

В своя първообраз Чувството е изначалното Желание на Бога да твори. Неговото изначално желание се проявява като Творческия Акт на Любовта. Затова се казва, че там, където има Любов, има и Живот.

В човешкия живот Желанието също се явява

първопричина за активност, т.е. за действие. То е първопричина и за възникването на мислите и чувствата. Добри или лоши, чувствата възникват от възможността или невъзможността да бъде осъществено желанието.

Разликата откриваме в степента на проявената активност на мисълта и чувството.

При Бога и едното, и другото се свързва с всеотдайност и безусловна Любов.

При човека много често и мисълта, и чувството се проявяват с предубеждение и неосъзнато чувство на любов. И предубеждението, и неосъзнатото чувство на любов идват от неразбирането, с което човешкият ум възприема Живота. Затова *стремежът на Висшите Учители, стремежът на Висшите Същества от Йерархията на Светлината е да се укрепи и засили духовната връзка с човечеството.* Тя трябва да помогне за уплътняване на Времето, необходимо за човешката активност, със Смисъл и Съдържание на действието.

Всяко движение се осъществява в рамките на единица Време. Без него движението, т.е. действието, губи своя смисъл, защото Времето е фактор за значимостта на сътвореното от човека. Всичко създадено придобива стойност, когато получи живот навреме, което означава, че със своята навременна проява то служи на еволюцията на Живота, респективно на Сътворението. Вече беше казано на страниците на тази книга: Времето е активност на ума, душата и духа на човека. Животът е Време, изпълнено със съдържание, а за съдържанието работи умът. За да работи целесъобразно с Времето, човешкият ум трябва да познава

ПРАКТИКАТА НА СЪОБРАЗИТЕЛНОСТТА

Съвременното изисква скорост на мисълта, но не и за сметка на нейното качество.

Коя мисъл е качествена?

Добро качество има тази мисъл, която е кратка и в същото време пределно ясна.

Какво означава една мисъл да е ясна?

Ясната мисъл създава усещането за увереност. Ясната мисъл не поражда съмнения и колебания както у този, който я създава, така и у този, който я приема.

Може ли всеки човек да си служи с кратка и ясна мисъл?

Може, стига да иска да се научи.

Откъде трябва да тръгне!?

От съобразителността.

Да се запознаем с понятието „съобразителност“ е повече от наложително. Изисква го самият Живот поради динамиката на своето проявление.

Какво е „динамика на проявлението на Живота“?

Динамиката на проявлението на Живота възниква от необходимостта за неговата трансформация. И още: динамиката на проявлението на Живота в своята същност зависи от ритъма на движението на човешката мисъл.

Кой създава ритъма на движението на човешката мисъл?

Скоростта на образуване и проява на активната човешка мисъл. Активна е тази мисъл, която създава действие. Движението на мисълта организира действието. Импулсът на чувството, което съпровожда мисълта, предизвиква движението. Всички тези явления взаимно се допълват и създават ритъма на движението на мисълта.

В предходни наши книги е разглеждана взаимовръзката между мисъл и действие, както и между мисъл, чувство и действие.

Тук ще припомним, че за да има действие, трябва преди това да има мисъл и чувство. Най-категоричният и уместен пример в случая е примерът за Сътворението.

Мисълта на Висшия Космически Разум и съпровождащото я чувство, което ще рече безусловната Му Любов, създават Сътворението; създават Вселената с цялото богатство от Идеи и тяхното превъплъщение в овеществени действия. Ритъмът на Неговата Мисъл определя динамиката на проявлението на Всемирния Живот. Динамиката се разгръща в рамките на Програмата за еволюция на Сътворението.

Животът на планетата е неразделна част от Всемирния Живот, но за да получи той необходимата пълнота на проявление, е необходимо участието на човешката мисъл – човешката мисъл би трябвало да следва Мисълта на Създателя.

Защо е необходимо това?

Защото човешкият ум трябва да се развива.

Как?

Като се учи да мисли. А той ще се учи да мисли, като се стреми да разпознава и усвоява Идеите, които разгръща и овещества за Всемирния Живот Мисълта на Създателя. Тя се проявява чрез Програмата за еволюция на Сътворението – Промисъла на Твореца.

В условията на материалния свят, по подобие на Мисълта на Висшия Разум, човешката мисъл определя динамиката на проявлението на Живота. И тук вече възниква проблемът. За да не изостава Животът на планетата в своето качествено развитие от Всемирния Живот, е необходимо човешката мисъл да следва Мисълта на Създателя. Това от своя страна означава старателно изпълнение на Промисъла на Твореца. Хармоничното развитие на Живота е най-достоверното доказателство за способността на човешкия разум правилно да мисли и да разсъждава. Като се огледаме около себе си, като се вгледаме в себе си, можем ли да кажем, че Животът на планетата се развива хармонично? Какво му липсва на съвременния човек?

СЪОБРАЗИТЕЛНОСТ!

Съобразителността е умение за правилно и навременно използване на знанието за Живота. Не може да притежава това качество този, който няма знание, защото просто няма да има материал, с който да работи, няма да има върху какво да разсъждава и критерий, според който да

съобразява. А знанието не се придобива само от книгите. Те също помагат, но главното си остават желанието и интересът за опознаване на Живота.

Опознава Живота всеки човек, който разбира голямото значение на своето лично участие в неговото развитие.

Развитието на Живота е толкова стойностно, колкото са стойностни вложените от човека мисли и действия.

Чрез своите мисли, чувства и действия ние всеки ден създаваме Живот. Доколко той ще се свързва с Програмата за еволюция на Сътворението, което означава какъв ще бъде неговият напредък, зависи от нашата духовна просветеност. Нашата духовна просветеност ще ни отвори очите за Истината, която ще ни научи на съобразителност. Това означава да търсим всеки ден предизвикателствата на Живота, за да ги използваме в нашите уроци по съобразителност.

Кой е най-важният критерий за правилно използване на съобразителността?

Навременната ориентация за времето и мястото на действието. Това изисква от човека умение за правилно разпределение на времето и усещане за прецизността на обстоятелството.

Разумното разпределение на времето спестява припряността, спестява вътрешното напрежение и осигурява възможност за адекватно поведение. Не на последно място, влияе положително върху човешкото здраве.

Прецизността на обстоятелството се проявява като изискване към човека за Съобразителност. Тук е много

важно да усетим този момент. Впрочем точно чрез това наше умение ще покажем, че сме съобразителни, защото ще отчетем уникалността на момента за действие – ще знаем какво да кажем, как да го кажем и на кого да го кажем; ще можем и да предвидим подходяща ли е нашата намеса; важно е и да отчетем в какво състояние е другият човек и дали има желание да ни слуша или пък потребност от нашето присъствие, помощ или съпричастност. Всичко опира до нашето желание и умение да съпоставяме, да анализираме фактите и обстоятелствата, в които се намираме, и се отнася най-вече за общуването ни с хората.

Друг е въпросът, когато трябва да съобразим дали, кога и защо Животът изисква нещо от нас. Тук най-голямо значение има умението ни да преценим дали Животът има потребност от нашата инициатива, от това, което ние имаме намерение да създадем. Ако Животът, респективно обществото, в което се движим, няма нужда от реализацията на нашата конкретна инициатива, каквото и да направим ние, то ще остане неоценено, ще бъде непотребно и ще предизвика противоречия колкото между нас и другите хора, толкова и в нашето съзнание. Може дори да породи усещане за малоценност на инициативата ни, да ни накара да се почувстваме излишни, дори нежелани в колектива. За потребността от нашите инициативи ще стане въпрос и по-нататък, в размислите за полезни и безполезни действия.

ЖИВОТЪТ
КАТО ТВОРЧЕСКИ ПРОЦЕС

Освен като Идея Животът би трябвало да бъде разглеждан и осъзнаван и като творчески процес. Той е проява на Идеята за Съзидателност, а в своята същност тази Идея е Програма за създаване и развитие на Сътворението. Творческият аспект на Процеса Живот трябва да търсим в Съзиданието.

Кога и как се проявява Съзиданието?

Когато се разгръща Идеята, тогава се постига Съзидание, а как ще се прояви то, зависи от организацията, чрез която се осъществява Идеята.

Кой създава организацията?

Човешкият ум!

Съществува нещо много важно, което всички хора познават, но много често го пренебрегват. То се нарича организационни способности. Те не могат да се проявят, ако умът не се е постарал да си набави необходимото знание и умение да разсъждава, като анализира, съпоставя и обобщава фактите. Но това не е всичко.

За да може да разсъждава, човешкият ум трябва да бъде спокоен. Вече отбелязахме значимостта на връзката между Мисълта и Чувството. Сега, когато е необходимо да разгледаме Живота като творчески процес, непременно трябва да отчетем голямата взаимозависимост между Ума и Чувството. Вече знаем, че те са творчески Сили на Съзиданието. Тогава остава да приемем, че от начина, по който Умът и Чувството ще участват в организацията, чрез която се осъществява Идеята, ще зависи Времето и Качеството на нейната трансформация. Ще зависи и още нещо: последователността в развитието на Процеса.

И сега вече е време да обясним защо определяме Живота като Процес. Процес е, защото:

1. Всичко в неговото проявление е взаимно обвързано: замисъл, инициатива, организация, изпълнение, перспектива;

2. Защото чрез него се проявява причинно-следствената връзка.

И в двете направления, в които се развива Процесът Живот, Разумът е действаща функция на човешкия Ум. Значимостта му е в аналитичните способности и умения за обобщаване и усвояване на информацията от средата, в която живее човекът.

В Живота, усвоеното знание служи за формиране на съзнание, но само когато постигне качеството на структуроопределяща сила по отношение на смисъла и съдържанието на усвоената информация.

Какво е значението на структуроопределящата сила?

Тя създава съответните пластове на знанието, затова я наричаме структуроопределяща. Знанието е многопластово, защото обяснява възникването, развитието и еволюцията на всичко Съществуващо. В рамките на един човешки живот Умът усвоява най-напред само това знание, което е необходимо за оцеляването на индивида в средата, в която живее. То служи като основа, която определя хоризонта на съзнанието. Когато съзнанието се развива устойчиво, постига възможност за проникване в различните пластове на знанието, което изпълва Вселенското енергийно-информационно поле.

По този начин човешкото съзнание получава умения и възможности да се ползва от Всеобхватното знание. Неговата способност да се ориентира в най-подходящото за него направление, умението му да постига градивна връзка между различните пластове знание, постигнатото ниво на организационни способности – всичко това, взето заедно, определя стойността на Времето за един човешки живот. Защо? Защото **придобитото знание променя качеството на човешкия живот**. Чрез постигнатата връзка между различните пластове знание умът получава интерактивно знание. Точно това достижение определя стойността на Времето. Но ние вече знаем и че активността създава обхвата на Пространството.

За какво Пространство говорим?

За Новите хоризонти на придобитото знание – те създават ново Пространство за Съзнанието.

Да уточним още веднъж: ***Когато Животът се проявява като творчески процес, неговата активност определя стойността на Времето и създава обхвата на Пространството.***

Като знаем това, би трябвало да си дадем сметка за значението на интерактивното знание. То има пълно предимство преди всяко друго знание, което идва от конкретната насоченост на вниманието по определена тема. Приоритета, който дава на човешкия ум интерактивното знание, откриваме във възможността да се проследява взаимодействието на различните видове информация, която придобиваме от многопластовото знание. Способността да се открива и отчита взаимодействието на тази информация дължим

на активността на ума. От качеството на извършената от него работа ще определим Стойността на Времето. То ще бъде градивно или деструктивно в зависимост от наличието или отсъствието на съзидателна дейност. Всичко това, взето заедно, ще определи обхвата на Пространството.

Какво по-конкретно имаме предвид, когато говорим за Пространство и го свързваме с Живота?

Имаме предвид кръгозора, който създава умствената активност. Тук се отчита способността на Ума да възприема и обработва информацията, до която достига. И още нещо: способността на Ума да постига конкретност, точност и яснота на Мислите, които създава и с които работи.

От съществено значение за развитието на Живота е умението на човешкия Ум както да възприема, така и да възпроизвежда възприетата информация. Тази негова способност създава менталното Пространство на човешкия живот. Реално човек живее в средата на това Пространство. Тази среда е толкова важна за човешкото здраве и човешкия живот, колкото и средата във физическия свят. Така както се чувстваме в тясна, мрачна и нехигиенична стая, по същия начин се чувстваме и в менталното пространство, създадено от мрачни, хаотични мисли, пропити от тревожно чувство.

Когато човек разшири своя кръгозор, придобива нови хоризонти в енергийно-информационното поле на Вселената. За човешкия Ум това е ново Пространство и то вече е част от неговата Среда. Всяко ново знание, което носи откритие за конкретната личност в който

и да е от аспектите на Живота, променя менталното Пространство на личния живот. Успеем ли да проникнем до по-високите или да ги определим като по-трудно достъпните пластове на Всеобхватното знание, ще получим възможност за нашата умствена енергия да се приобщи към енергията на вселенското информационно поле. Това е доказателство, че сме могли да завишим честотата на вибрациите на нашата Мисъл – Умът ни е работил активно, с добри организационни способности. Или какво се е получило? Нашият Ум е постигнал уменията за аналитично мислене и така е проникнал в многопластовото знание на енергийно-информационното поле на Вселената. Вибрациите на човешката Мисъл са достигнали честотата на вибрациите, които ползва енергията на Космическото пространство.

Каква възможност ни дава така представената информация?

Възможността да покажем, че действително Животът е процес, и то творчески процес: имаме замисъл, инициатива, организация, изпълнение, перспектива.

В замисъла е въплътена идеята, а както вече ни е известно, разгръщането на всяка идея предизвиква Живот. Защо? Защото влиза в действие активността на Ума: поражда се инициативата, нейното осъществяване изисква организация, изпълнението изисква активност и всичко това създава перспектива. Но за да се стигне дотук, в пълна сила се проявява причинно-следствената връзка.

Чрез опознаването на причинно-следствената връзка Умът осъзнава Живота като процес.

Творческата страна на Процеса откриваме в способността на Ума, респективно на човешкото Съзнание, да твори. Така Животът непрекъснато се обновява и постига своята еволюция. Животът, взет в неговата съвкупност – личен и обществен живот. Не е трудно да си обясним, че това са две части на едно цяло.

И какво следва от това? Заключение, че нашият личен живот създава живота на обществото.

Променяме ли себе си с това разбиране?

Несъмнено променяме себе си, но променяме и Живота; или по-добре е да кажем, че го определяме. Определяме го като положително развиващ се процес.

Човешкият живот, обаче, има съвсем друго съдържание в отсъствието на подобно разбиране. Като функция на менталната сила на Ума той си остава процес, но с различно от позитивното съдържание. В зависимост от чувството, с което живеем, ще се определя и направлението за Процеса живот. Апатичното чувство ще задържа неговото развитие, а чувството на злоба или завист ще предизвиква деградация. Тези същностни промени и различните варианти на тяхното проявление стоят в основата на действието на причинно-следствения Принцип.

Всяко вложено чувство, както и всяка проявена мисъл, могат да бъдат причина или следствие за промяна в личния, а оттам и в обществения живот. Затова ни е необходим трезвият и спокоен подход в усвояването на информацията и в изграждането на междуличностното общуване.

Какво е изключително важно да знае всеки човек, който навлиза в Живота?

Убедено, с лична симпатия към себе си и хората, да търси благоразположението. То може да бъде открито въвн от човека, но може и да бъде създадено в личното ментално пространство на собствения ум.

Когато търсим благоразположението въвн от нас, трябва да бъдем добронамерени. Ако подхождаме със скептицизъм и пренебрежение към околния свят, никога няма да срещнем ведро отношение и стимул за благоразположение – просто няма да ги разпознаем. Приятелите, колегите, че дори и близките хора, ще бъдат възприемани с недоверие. То ще ни пречи да видим доброто желание в отсрещната страна. Не бива да допускаме отрицанието и съмнението да определят нашето отношение към Живота.

Когато търсим благото чувство в обсега на собствения ни ментален свят, е необходимо да знаем, че можем да го създадем, само ако обичаме себе си. Когато човек обича себе си, възприема Любовта и висшето присъствие на Божия Дух като неотменна част от своята собствена духовна същност. Със същата сила това Правило важи и за връзката ни с другите хора. Ако не можем да открием присъствието на Божия Дух в човека срещу нас, не бихме могли да запазим благоволенieto си към него.

Съществува и още един, трети вариант, според който желаниетонида срещнем добронамереност и дружелюбие е доминиращо. То определя подхода, който използваме към проблемите на живота, и начина на нашето общуване с приятели и колеги. И въпреки че това желание е искрено

и нашите действия са пълно доказателство за добрите ни намерения, понякога преживяваме разочарование и дори стигаме до пълно отрицание на добронамерения подход като средство за общуване. Защо се получава това? Защото при този вариант изключваме напълно възможността да бъдем подведени, не допускаме, че е възможно нашето доброжелателство да не бъде оценено или пък че е било възможно да бъдем употребени поради нечий интерес. Поетът Павел Матев много точно показва тази житейска ситуация в следното стихотворение:

*Защо не можем като птиците
да сме щастливи всяко лято?
Угасва пламъка в зениците
като звезда във мътно блато.*

*И става тъй, че под чадърите
на привлекателни омрази
жадуваме за милосърдие,
което любовта да пази.*

*И само да не сме сами
и вяра в дружбата да свети,
приемаме от безразличните
най-безучастните съвети.*

*И после плачем от плесниците
на изменилите приятели
и че не можем като птиците
да сме щастливи всяко лято.*

Това стихотворение може да послужи като подкрепа за трезвия човешки разум.

Кой разум е трезвият?

Този, който гради своето отношение към хората и живота върху основата на човеколюбието и знае, че Човекът е все още невръстно дете, което твърде често греша.

Това не е преднамереност, а стремеж за разбиране на човешката психика. Да! Човекът все още се учи как да живее. Все още не може да възприеме себе си според предназначението, което му е дадено от Създателя, но това не е причина за човеконенавист. Лошото може да дойде, само когато Човекът откаже да се учи на Живот, когато допусне да го завладее бездушието и пълното безразличие към всичко, с което се запознава.

Тези три варианта дават задоволителен отговор на въпроса за най-важното, което трябва да знае човек, навлизайки в живота. Този отговор обаче извежда на преден план още веднъж причинно-следствената връзка като основен градивен елемент на Живота. Необходимо е човек добре да познава този принцип, за да може правилно да се учи да живее. Той изисква от човешкия ум

себепознание, съобразителност и човеколюбие, които са основни аспекти от развитието на човешката личност. В тази книга ние само се докоснахме до тях.

Защо обсъждаме Живота като процес и какво е предимството на човешкия ум, който го възприема точно по този начин – като процес?

Предимството е в по-доброто опознаване на Причинно-следствената връзка. Това предимство развива в човешкия ум такива качества като предвидливост и способност за аналитично мислене. На този Принцип сме отделили повече внимание в книгата „Физиология на духовната култура“. Целта тук е да събудим интереса на читателя към него. Затова ще кажем, че всяко нещо, което се случва с нас, е свързано с поне още две неща, които ние трябва да открием и да се запознаем с тях. Запознаем ли се по-отблизо с Принципа за Причината и следствието, ще се научим да ценим много повече Времето, ще осъзнаваме по-добре градивната сила на настоящето и ще постигаме реална перспектива за бъдещето. Този Принцип показва взаимната обвързаност в проявата на всичко, което се случва в Живота. И тъй като той в своята същност е движение, действие и активност, човешкият ум е призван да опознава себе си и света, като отчита съществуващата жива връзка, и така да бъде адекватен на условията, в които се намира.

Причината за това, което се случва в нашия живот, твърде често стои някъде назад във времето и ако нямаме желание да разсъждаваме, няма да постигнем и правилното отношение към себе си и към Живота.

Знание за Причинно-следствената връзка може да

получи всеки човек с помощта на много автори и техните книги. Най-ценната подготовка обаче се получава, когато започнем сами да изучаваме себе си, Природата и Живота. Кой е ключът към това знание? Любовта към Живота! Истинската Любов към Живота събужда интуицията и води безпрепятствено човека по Пътя на духовно-нравственото развитие.

Какво наричаме Любов към Живота?

Чистата радост от общуването с хората и от съприкосновението ни с Природата! Слънцето, въздухът и водата, цветята, горите и планините, небето с неговата синева и летящите птици – всичко това е Живот; то е част от нас, от нашата нагласа за Живот! И не само! Любов към Живота е себеобичането и обичта към хората; Любов към Живота е и осъзнатото отношение към Бога.

Какво е Бог или Кого наричаме Бог?

Отговорът може да бъде, че това е Висшият Разум. Да! Но имаме ли визия за Него, имаме ли усещане за присъствието Му, можем ли да общуваме с Него?

Ако нямаме отговор на тези въпроси, значи не знаем нищо! Защото човешкият ум винаги се стреми да има някаква конкретна представа за Божието присъствие в Живота, но можеш ли да си представиш нещо, което никога не си виждал? Несъмнено всеки е създал за себе си някакъв образ и той е твърде субективно изграден. Това обаче не ни върши работа.

Препоръката на Висшите Учители от Всемирното Бяло Братство е да търсим Бога в очите на хората и в жизнеността на Природата! Там можем да Го видим,

можем да Го срещнем, дори и да разговаряме „на живо” с Него!

Как така!?

Ами така! Като знаем, че когато в очите на хората присъства благият светъл поглед, откриваме Бога, а в свежестта, красотата и хармонията в Природата отново виждаме Него!

Силата на благия поглед в очите на човека излъчва Силата на въдворения Разум в човешката духовна същност. Той е нежна духовна сила с внедрена в структурата ѝ Информация – Програма за личностно развитие. Тази Програма твърде често е обсъждана в Словото на Учителите, затова тук няма да пишем нищо повече за нея.

Свежестта и хармонията в Природата са другото присъствие на Бога в нашия свят. Когато общуваме с Природата, ние осъществяваме духовна връзка с Разумните Сили в Нея.

Така че когато говорим за Бога и за Божествената наука, ще знаем, че става въпрос за Интелигентното присъствие на Разум, за Когото ние не можем да имаме лично своя конкретна визия, тъй като той е Светлината, Въздухът, Земята и всичко Сътворено.

Науката, която достига до човешкия род чрез Словото на Учителите, във висша степен представлява Нравствена Сила на Творчески организирано Знание, което облагородява човешкия ум. Приемаме го като Божествена наука, защото обяснява Живота като Творящата Сила на Вечността.

Всеки човешки ум създава свой образ на Бога според нивото на своята интелигентност. Най-общо изградената представа, която би могла да удовлетвори мнозинството, е представа за Благородна Сила на Съзиданието. Тя присъства у всеки от нас, необходимо е само да не ѝ пречим да се прояви.

На един човек му се родило дете. Той докоснал с ръката си малкото телце и си помислил: „Колко е безпомощен човекът, когато се роди! Малкото агънце на десетата минута вече е на крака, а на човека му трябва цяла година, докато проходи!“ Тогава се чул нечий глас, който му казал: „Силата на човека не е в краката му, а в Ума. Когато порасне, агнето ще стане овца, а детето – Човек.“ Младият баща се огледал, но не видял никого край себе си и решил, че му се е сторило това, което чул. Минали години и един ден неговият син му казал:

– Тате, аз вече съм голям човек. Ще тръгна по света да правя добрини.

– Как ще се справиш с тази трудна задача, сине? Едни здрави крака имаш само! Млад си още, къде са ти парите?

– Силата на човека не е в краката, а в Ума му! – отвърнал синът и тръгнал по широкия свят да струва добрини. След време се чуло, че един млад човек пристигнал в едно бедно царство и понеже бил много умен, станал цар и създал най-богатата държава на света. Народът го тачел като Господ и където минел, всеки му сторвал поклон.

Желанието и умението да правим добрини е Благородната Сила на Съзиданието. Тя е Бог, Който живее във всеки човек и се проявява чрез добрите му дела.

ЧОВЕКЪТ И ЖИВОТЪТ

Отношението на човека било то към неговата душа, към сърцето му или към нещо въвн от него е израз на културата на неговия ум, проява на неговия критерий за стойност и развитие на съответното нещо – душа, сърце, Живот, Природа и така нататък.

Културата на ума се създава във всеки живот, но най-активно се работи за нея и най-силно тя се проявява в настоящия живот. Настоящият живот е Време за създаване, за изграждане на личността. За тази цел и в тази посока работи умът. Човекът може да прояви своята човешка същност основно чрез ума и тук откриваме различието между него и душата. Умът е духовна сила, която създава човешкото в човека. И душата е духовна сила, но тя създава Божественото в човека.

Умът създава условията, чрез които се проявява неговата прагматичност. Прагматичната сила на ума определя неговия земен характер, тоест човешкото в човека.

Какво означава това?

Чрез своята пресметливост и находчивост умът адаптира човека към условията на материалния свят. Умът има Божествен произход, той е изначално въведена духовна структура в биоматерията, предназначена да работи и да се усъвършенства в материалния свят. Чрез своето участие в Живота на материалния свят умът надгражда, тоест създава личността.

Как става това?

Като се установи жива, градивна връзка между човешкия ум и човешкия дух.

Чрез духа умът създава условия за пълноценен живот на душата. За да прояви тя своята Божествена същност, е необходима безценната помощ на ума. Без тази помощ не е възможно душата да се прояви. Едва когато има създадени условия, душата получава Живот – другото е „тление“, както се казва в Свещеното Писание.

Различието между ума и душата идва от предопределената от Твореца роля на едната енергийно-информационна структура и на другата, т.е. ролята на ума и ролята на душата. Те са строго диференцирани.

Умът работи ЗА и СЪС мисълта; душата работи ЗА и СЪС чувството. Умът създава посоката на действието, душата определя неговия смисъл.

Как се получава това?

Можем да си го обясним, като знаем, че умът „въплътява“ в мисълта Идеята, а душата – Чувството. Затова е необходима хармоничната връзка между мисъл и чувство. Тук отново на ход е умът. Той трябва да се свърже с духа – човешкия дух, който съхранява Програмата за личностното развитие на човека в условията на материалния свят. От правилно разчетената Програма зависи и правилното развитие на човешкия живот. Точно и правилно разчетената Програма осигурява хармоничната връзка между мисъл и чувство. Защо? Защото правилното разчитане на Програмата отстранява противоречията между ума и душата. Умът, духът и душата създават и определят естеството и характера на духовната същност в условията на физическия свят. Ние често говорим за хармонична връзка между ум, душа и дух, но гледаме на тази връзка твърде повърхностно,

възприемаме я от нейната външна страна. Разгледано в истинския си смисъл, според своето предназначение, изразът „хармонична връзка между ум, душа и дух“ свидетелства, че е постигнато взаимно отдаване между тях, което означава взаимно проникване на творческите им сили. Взаимното отдаване между тези духовни същности създава Целостта на човешката Духовна Същност.

В мнозинството от случаите тази връзка не е осъзната като взаимодействие вътре в рамките на духовната Цялост. За да бъде осъзната тя, човек трябва да приеме себе си като духовно същество, съставено от три основни Същности: Дух, Душа и Ум. Това напомня за твърдението, че Бог съществува като Отец, Дух и Слово (Син). И още: човекът е създаден по образ и подобие Божие. При човека Душата е Отецът, тоест Основната Съзидателна Енергия, от която произлиза цялото Сътворение. Тя дава живот и на човека. Духът, чрез който се проявява Отецът, е Дух и при нас, но с тази разлика, че при Него той е всесилната и всеобхватна ИНТЕЛИГЕНТНОСТ НА СЪТВОРЕНИЕТО, а при човека духът е неговият интелектуален потенциал, който също се проявява чрез своето ниво на интелигентност.

Човекът възприема себе си чрез мисъл и чувство. За да е истинно и трайно сътвореното от него, трябва той да го е поискал колкото с ума, толкова и с душата си. Няма как да се получи добър, градивен резултат, когато умът иска едно, а душата се стреми към друго. Оттук става ясно, че върховенството принадлежи на Духа – там, в Полето на Неговата Аура, се срещат разумните Сили на ума и душата, за да се получи Магията на Живота.

* * *

Всеки човек на планетата, независимо дали осъзнава или не, се намира под прякото въздействие на плътната материя. Това изобщо не би представлявало никакъв проблем, ако ние бяхме създадени само и единствено от плътна материя. Но ние сме замислени и съществуваме колкото като плът – биологично организирана материя, толкова и като енергийно-информационни структури.

Светлината е основното вещество, което участва в строежа на енергийната структура на съществуващите форми. Това е общовалидно правило за съществуването на формите във всички светове на Сътворението. Различието идва от качеството на информацията. Информацията е пълноценно създаденото взаимодействие между мисълта и чувството. И двете съществуват в различните нива на Сътворението, и двете съдържат в себе си потенциала на енергията на Съзиданието.

Силата на Съзиданието се проявява чрез чувството, а активността на Силата се проявява чрез мисълта. Когато мисълта се внедри в която и да било форма на съществуване, тя (мисълта) получава условието, чрез което може да се прояви. Един прост пример: пускаме в чаша вода щипка сол. Солта получава необходимото за нея условие да се разтвори. Тя не се губи в това „пространство“, а, напротив – придава му ново съдържание, което пък от своя страна го превръща в нова реалност. Новата реалност е получила Сила, която я прави активна във всяко направление на нейното участие, за което и да било действие. Солената вода има Силата да променя средата, в която попада, защото вече притежава нови свойства. Те

са резултат от разтворилото се в нея вещество, което ѝ дава вече ново наименование: „солена вода”.

Когато приведем този пример в живота, ще видим, че съществуващата в Пространството биологична структура на човешкия организъм приема мисълта, а тя от своя страна се „разтваря” в нея, тоест мисълта разгръща в съответното пространство идеята, на която е носител. Идеята създава чувството, а, както вече казахме, чрез чувството се проявява Силата на Съзиданието. Защо? Защото мисълта е осъществила активност, тоест събудила е за живот потенциала на съответната форма.

Всяка форма съдържа в себе си изначална енергия и информация, които са базисни вещества на Сътворението – те създават основната схема на всичко Съществуващо. В нея е вложен потенциалът на активността, но неговата Сила, т.е. Силата на потенциала, се проявява в зависимост от внедрената в съответната форма мисъл. Главният, основно действащ фактор, обаче, е Идеята. Тя единствена може да предизвика активност и да събуди Силата на Съзиданието, тоест, в конкретния случай, тъй като говорим за човека, да активира неговите творчески умения и способности, което означава да влязат в действие колкото мисълта, толкова и чувството, за да се прояви разумната същност на човека.

Какво е влиянието на плътната материя в този процес?

Защото всъщност става въпрос за Процеса на еволюцията на формите. Чрез тези основни действия, описани дотук, се осъществява развитието и усъвършенстването на всичко съществуващо. По този

начин всяка форма получава възможност за обновяване и развитие.

Човешката психика също е Форма на Съществуване. Тя е основен фактор, чрез който разумната човешка същност постига различни възможности за своето проявление. Плътната материя, чрез която човешката психика се проявява във физическия свят, е мозъкът. Неговата правилна организация на съществуване гарантира и правилното взаимодействие между Мисълта – Идеята, на която тя е носител, и Чувството. Влиянието, което мозъкът оказва върху психиката, се свежда до принципното възприемане на светлината от Пространството. Говорим за принципно възприемане на светлината, защото то е предопределена функция на биологичната тъкан. Всяка мозъчна клетка, както и всяка друга клетка в организма, могат да осъществяват своята активност единствено в пълноценен досег със Светлината. Този факт вече е научно изследван и обяснен и въпреки множеството публикации по тази тема все още не се дооценява от хората. Влиянието на плътната материя върху човешката психика може да бъде градивно, напълно ползотворно само в условията на добре осигурена светлинна среда. В отсъствие на светлина плътната материя се проявява като ИЗОЛАТОР на човешкия организъм от естествената енергийно-информационна Среда на Сътворението. Човешката психика остава затворена сама със себе си в безжизнено пространство. Без Светлина пространството е безжизнено, лишено от живот, защото Светлината е катализатор за проявата на ЯВЛЕНИЕТО ЖИВОТ. Без нея няма Живот. Бавно и сигурно, без светлина, той се разлага до нивото на първична материя.

Какво трябва да знаем за Светлината?

Тя произлиза веднъж от Слънцето и втори път от Мисълта. Мисълта създава Светлина, която е също толкова необходима за човешката психика, за човешкия организъм в неговата цялост и за Живота, колкото и слънчевата светлина. Светлината, създадена от Мисълта, е духовна Сила на Сътворението. Нейното изначално проявление произтича от Мисълта на Създателя.

Защо е важно да знаем всичко това?

Защото чрез Светлината на Мисълта човекът проявява своята Божествена същност.

Светлина на Мисълта е Добродетелта, но когато е внедрена в нея като Идея. Добродетелта създава всички условия, чрез които Мисълта да получи своята най-правилна проява във физическия свят. Идеята, на която е носител Добродетелта, свързва човешкия свят с Божествения.

* * *

Ако си послужим с термин от физиката, ще кажем, че светлината участва като катализатор за проявата на явлението Живот. Това означава, че нейното участие се отразява на всички процеси, чрез които Животът съществува или се развива. И сега нека уточним, че за homo sapiens Той (животът) има три основни форми на съществуване и развитие: индивидуален, обществен и общочовешки. Напълно естествено е да предположим, че за всяка от тези форми Светлината има свое специфично участие. Но забележете, че всяка форма пряко засяга човека – в основата на всяка стои човешкият ум. Той

създава както индивидуалния, така и обществения, и също толкова и общочовешкия Живот. От това просто съждение лесно стигаме до заключението, че ако Светлината работи добре в индивидуалния живот, ще има абсолютен успех и в останалите две форми на Живота. Така че всеки човек би трябвало ясно и добре да разбира значението на своето собствено съществуване и на своя собствен живот. И тук е правилно да зададем въпроса:

Кога човек съществува и кога живее?

Човек съществува чрез основните физиологични процеси на своя организъм, а **ЖИВЕЕ ЧРЕЗ СПОСОБНОСТТА СИ ДА МИСЛИ.**

Когато основната грижа на един човек е да удовлетвори потребностите на своя организъм от храна и удобства, той съществува, защото хоризонтът на неговата мисловна дейност е ориентиран в рамките на тесния коридор на материалния живот.

Когато човек се старее да работи за удовлетворяване потребностите на своя организъм и свежда това старание до нивото на духовен интерес и духовна дейност, постига връзка между материалния и духовния свят. В изграждането на тази връзка участва човешката мисъл и нейната активност се проявява като страна от еволюцията на човешкия дух. Тогава вече казваме, че човекът живее. Следователно, за да живее пълноценно един човек, той трябва да има еднакво разумно отношение колкото към своя организъм, толкова и към потребностите на своя дух. Това означава още: за да живее пълноценно, човек трябва да се интересува еднакво сериозно колкото от материалния свят, толкова и от духовния.

Всяко пренебрегване на едното или другото води до едностранчива проява на индивидуалния живот. Оттук вече и неправилното, изкривено разбиране за участие в обществения или общочовешкия живот. Затова винаги трябва да имаме предвид духовния аспект на Светлината, духовната роля на явлението Светлина. Тя присъства най-плътно в Добродетелта. В това понятие е внедрено основното значение на Идеята за Съзидателност. Тук взаимно се допълват всички значения на Съзидателните Сили. Те (Съзидателните сили) имат своя разнородна проява както в материалния, така и в духовния свят.

В конкретния случай ние се интересуваме от духовния свят и затова е полезно да знаем, че *Светлината като катализатор за проявата на явлението Живот осъществява неговата основна градивна функция. Прави го чрез различните форми за проява на Добродетелта.* Нейната основна Идея, както вече казахме, е Добротворството. Безбройни са неговите възможности за участие в Живота, безбройни са в този смисъл и нюансите на Светлина, които излъчва човешката Мисъл. Защото, както казахме вече: в духовния свят Светлината се проявява чрез Мисълта. Всяка добродетелна мисъл има различна Светлина, която също има свои нюанси в зависимост от съдържанието и характера на Идеята, която носи.

И представете си колко красив е Животът на едно добродетелно общество! Неговата Аура е изпълнена с безбройните Светлини на малките добрини, сторени от добродетелния човешки ум. Те допълват пъстроцветната Дъга на Божествената Идея за Добродетелност и Добротворство, вложена в основата на Сътворението.

Колко красота може да сътвори един човешки ум, посветен на тази Идея!!!

* * *

Навярно неведнъж всеки от нас си е задавал въпроса: „Защо съм тук, на тази планета, в този живот...?“

И обикновено е много трудно да получим еднозначен отговор. Резултатът би могъл да бъде напълно правдоподобен за нас, ако разсъждаваме от позицията на Създателя. Учителят Христос казва за Създателя: „Той е проникновената Сила на Моята Духовна Същност; Той е Чувство, Мисъл и Действие; Той е Настояще и Жива Реалност на Моето Съществуване, защото Аз Го приех с цялото си сърце, с всичката си душа и с всичкия си ум. Само чрез едно толкова безрезервно и БЕЗУСЛОВНО приемане на Това, Коеето е Той, всяко друго съзнание би могло да достигне нивото на дълбоко осмислена, активно твореща духовна Сила.“

Какво означава една духовна Сила да е „дълбоко осмислена“?

Преди всичко човешкият ум да е постигнал ясно и непреднамерено разбиране за същността и предназначението на тази Сила.

Яснотата на разбирането определя Пътя на съзнанието.

Когато умът работи с ясно разбиране, използва силно концентрирано внимание, а това допринася за качествено формиране на екзистенциална субстанция на мисловната дейност.

Екзистенциална субстанция на мисловната дейност може да се създаде само чрез дълбоко проникнато внимание в определена, конкретно възприета Цел.

Когато вниманието е силно концентрирано, енергията, която то ще привлече, ще бъде със същата честота на вибрациите, които излъчва човешкият ум по време на активната си мисловна дейност. Щом той (умът) е силно заинтересуван от целта, ще може да създаде работеща, активна мисловна среда. Тя се отличава с качеството и нивото на новосформираната субстанция. Тоест създадените във времето на мисловния процес *енергийна плътност, енергийна активност и енергийна сила* ще имат пълно хармонично сливане – те ще постигнат една Цялост, която се определя като екзистенциална субстанция на мисловната дейност.

Защо се използва това определение?

Защото постигнатата от човешкия ум жива реалност по време на неговата активна творческа дейност се отличава със същите параметри, чрез които работи Висшият Разум.

Новосъздадената Цялост определяме като екзистенциална същност на менталната субстанция, защото тя съдържа в себе си всички елементи, които съдействат за създаването на изначална творческа деятелност: сила, активност и плътност на енергията.

Плътността на енергията се определя от степента на насищането ѝ с информация. Тоест колкото по-голямо количество информация е концентрирана в определен обем енергия и колкото по-активна е нейната сила, толкова по-голяма е плътността на енергията. Плътността

на енергията е съществена причина за нейното успешно материализиране.

Знанието, което усвоява човешкият ум, ще се проявява като Сила, само когато то е дълбоко осмислено. Тогава то се проявява като активно твореща духовна Сила. И само тогава служи като екзистенциална субстанция на мисловната дейност, което означава какво? Означава, че дълбоко същностната основа на човешката мисъл се определя от пълноценното усвояване на достигналото до човешкия ум Знание, но при едно задължително условие: безрезервното и безусловно приемане на Създателя. Това означава дълбоко осмислено, напълно осъзнато усвояване на Знанието, което предлага на човечеството Божествената наука. По този начин човешкото съзнание би могло да достигне нивото на активно твореща духовна Сила.

Това е отговор на въпроса: *Защо съм Тук, на тази планета, в този Живот? Ти си Тук на тази планета, в този Живот, за да усвоиш Знанието, което получаваш чрез Божията Любов и Мъдрост, и да го оползотвориш като активно твореща духовна Сила. Затова си се родил Човек!*

* * *

Преходът от едно ниво в развитието на човешкото съзнание на друго – по-високо ниво на осъзнатост за всяка мисъл, чувство и действие, е най-голямото изискване, което поставя Съвременето пред човешкия ум.

Какво е най-необходимо да осъзнае човешкият ум в настоящото съвремие?

Допуснатото разминаване между две основни направления в човешката еволюция: Знание и Нравственост.

Последствията от това разминаване имат изключително значение за развитието на Живота.

Къде трябва да търсим Същественото в това разминаване?

Във формата, чрез която се проявяват Знанието и Нравствеността.

Знанието е Сила и се проявява точно като Сила – Силата, която може да промени Живота, НО не и съзнанието.

Съзнанието може да изпълни истинското си предназначение – да твори с Любов, само ако е създадо своя нравствена основа. Сега то се проявява като резултат от Знанието и отчасти от познанието – живия опит.

Всичко, постигнато като организация за развитието на Живота, показва голямата необходимост от преосмисляне на употребяваното дотук знание.

В каква посока се налага преосмислянето?

В посока духовно-нравствено Просвещение. Човечеството би трябвало да си даде сметка, че вече приключва един значителен период от неговото Съществуване и е крайно необходимо навлизането в Нов период, който да бъде широко ориентиран в посоката на духовно-нравственото Просвещение. За да се постигне резултат, ще е необходимо човечеството да издири всички възможни форми, използвани до настоящото съвремие за постигане на живия опит, който е резултат от прякото участие на

човешката личност в Живота. Всичко трябва да бъде разгледано задълбочено и от него да се отдели и осмисли най-ценното – това, което представлява Ново, придобито Знание върху основата на нравствено просветения човешкия ум. Това може да се постигне единствено ЧРЕЗ Желанието за използване на Добродетелност във всяка проява на човешкия ум. Тя определя подхода в усвояването и използването на знанието. *Защото на човечеството дотук е дадено твърде много в областта на Науката, човешкият ум натрупа знание във всички области на Живота, но на практика се оказва, че не знае как да използва това знание. Стигна се до изкористяване на научните постижения, до комерсиализиране на знанието в отсъствието на нравственост. Така върху основата на тези постижения светът се оказва на прага на самоунищожението си.*

Учителите от Всемирното Бяло братство, като ни казват в своето Слово, че вече е приключил един период от развитието на човешкия живот, уточняват, че това е период на оgramотяване, но не и на Просвещение.

Човешкият ум е постигнал знание, което му е дало възможност да създаде многообразие на формите за проява на Живота, но не е осмислил вложеното в тези форми съдържание.

Както във всяка дума, така и във всичко сътворено се съдържа многопластово съхранена информация. Необходимо е тя да бъде открита, възприета като знание и употребена като Божествена Сила на Сътворението. Човешкият ум може да открие присъствието на Висшите Разумни Сили на Сътворението във всичко, до

което се докосва; да открие присъствието на Висшата Разумност в собственото си Съществуване; и това е най-същественото, защото то открива Пътя – начина и средствата за постигане на всичко следващо в Живота.

Новият Период в развитието на човешкия живот вече е започнал своето развитие, но това е много крехко начало. Необходимо е задълбочено преосмисляне на съществуващия начин на живот от мнозинството хора. Възможностите за постигането на тази цел са много и е добре всеки човек да избере своята възможност. Основното и най-важно нещо си остава личното желание, целенасочената мисъл и целеустременото действие в ПОСОКА ДОБРОДЕТЕЛНОСТ. *Това е Посоката на правилния подход в развитието на Света, защото тя определя формата, чрез която се проявява Нравствеността.*

Духовно просветеният човек приема нравствеността като необходимост за своето развитие. Той я търси в Душата си и я усъвършенства чрез Съзнанието си. По този начин възприетото знание променя своята същност и от комерсиално се превръща в благородно знание. Тогава човешкото съзнание постига по-високото ниво в своето развитие – нивото, необходимо за осъществяване Целите на Сътворението. Когато човек се движи правилно в тази посока, по пътя на своето развитие успешно отсява полезното от безползното.

Кога говорим за полезни и безползни действия?

За да стигнем да правилния отговор на този въпрос, трябва да знаем, че действията започват още в човешкия ум. Там, в ума на човека се извършват най-важните действия, които стават причина за всичко, което се

случва не само в живота на отделната личност, но и в общественения живот.

Действията, които се извършват в човешкия ум, са свързани с организацията и движението на мисълта. Резултат са от различните психични процеси, чрез които човешкият ум събира и обработва информацията, с която работи. Ето защо като първо и неотменно условие за постигане на полезни действия отбелязваме здравето на човешкия организъм.

Здравият организъм ще осъществява правилна организация на психичните процеси, а това вече е залог за качествена работа на човешкия ум.

Второто условие за постигане на полезни действия е емоционалната и умствената интелигентност на личността. Това зависи от културата на умствената дейност.

Кой или какво определя културата на умствената дейност?

Разбирането, до което може да стигне човешкият ум. Веднага искам да напомня, че Разбирането не може да се разглежда отделно от качествената работа на психичните процеси. То е в пряка зависимост още и от отношението към Живота; в пряка зависимост е и от отношението на човека към самия себе си.

Трето условие за постигане на полезни действия е ясно осъзнатото желание за конкретен начин на живот. Добре осъзнатото желание за начина на живот винаги ще помага на ума да насочва действията в правилна посока.

Обстоятелствата, в които се намира човекът, имат

съществена роля за значението на неговите действия. Така едно видимо полезно действие, извършено при неподходящи обстоятелства, може да се окаже напълно безполезно.

Обстоятелствата могат да бъдат най-различни, но основното, което определя значимостта на действието, се свързва с потребността от неговото извършване. *Колкото и доброжелателно, колкото и добронамерено да бъде извършено нашето действие, ако обстоятелствата не предизвикват неговата потребност, то ще се окаже безполезно.* Това е основната причина, която изисква от нас да разсъждаваме, да обмисляме своите действия винаги в контекста на обстоятелствата, в които се намираме. В противен случай рискуваме да останем неразбрани; рискуваме ненужно да разпиляваме своите творчески сили и градивната си енергия; рискуваме да се окажем неприятен и досаден човек.

Важно е не само да знаем, но и да сме напълно убедени, че само потребността от нашите действия определя значимостта на това, което вършим. И съкровище да решим да дарим някому, ако той не може да оцени жеста ни, извършеното от нас действие няма никаква стойност. Този човек или няма нужда от нашето дарение, или не може да осъзнае значението на това, което получава. Същото се отнася и за обществения живот. Неговата стойност зависи от извършените или неизвършени действия във връзка с потребността от неговото развитие.

Времето, в което се извършва действието, определя обстоятелствата, които го превръщат в полезно или безполезно. Всяко действие получава или губи своята

стойност в зависимост от времето на реализацията си. Голямата значимост на извършеното действие се постига, когато то не е нито подранило, нито закъсняло.

Едно действие е полезно тогава, когато служи за основа на ново начинание или нова инициатива. Полезно е, когато съгражда, когато създава възможности за развитие както на личността, така и на Живота. За да сме създатели на добри, полезни действия, е необходимо да се движим в две основни направления:

1. Повишаване нивото на нашата здравна култура, което означава грамотно отношение към личното ни здраве.

2. Повишаване нивото на нашата духовна култура, за да възприемаме качествено Живота и да съдействаме с благоразумие за неговото цялостно проявление.

Тези две точки оформят Разбирането на човешкия ум за голямата значимост на всяка отделна личност за еволюцията на Живота. Безполезни действия се създават винаги в отсъствието на това разбиране. Но не е само това причината.

Безполезни действия извършват хората, лишени от самочувствие;

- хората, които нямат реалистична себепредстава, които не са се потрудили да направят оценка на собствените си умения и способности;

- хората, които не искат да разсъждават по проблемите на своето ежедневие и проблемите на обществения живот;

- безполезни действия извършват хората, когато са разтревожени или се намират в стресово състояние; когато мисленето е повърхностно или хаотично;

- безполезни действия извършват хората, изпълнени с човеконенавист и алчност.

Безполезните действия забавят и потискат развитието на Живота. *Множеството безполезни действия унищожават смисъла на човешкия Живот.* В групата на тези действия можем да включим и всичко, създадено в резултат на човешката небрежност. Повече от необходимо е хората да си дадат отговор на следните въпроси:

Защо небрежността съществува в човешкия живот? Какво я поражда и какво ѝ дава възможност да се проявява?

Безпристрастната оценка на човешкото поведение показва, че небрежността съществува, защото хората загубиха връзката със своята духовна същност. Като следствие от тази загуба в човешките взаимоотношения се настани неправилното разбиране на стремежа да бъдеш различен, и нещо още по-важно: отсъствието на критерий за благоразумие.

Как се проявява небрежността?

Като повърхностно изпълнение на служебните задължения; като лекомислено пренебрегване на възможностите за професионално усъвършенстване; като недооценена възможност за приятелско общуване; като разсеян поглед встрани от погледа на този с когото разговаряме; като грубо изречени думи, и то само защото днес просто не сме в настроение; като изхвърлени

отпадъци на улицата, в кварталната градинка или сред природата . И това е само част от всичко, чрез което небрежността опошлява Живота.

Небрежността намира израз в живота чрез погледа на човека, чрез начина на говорене и чрез начина на поведение. Тя красноречиво показва напълно занижения критерий на човешката култура на общуване и се проявява във всички слоеве на обществото.

Защо е необходимо да се обсъжда небрежността?

Защото тя слага сериозен отпечатък върху всички усилия за създаване на умиротворено, благородно общество. Нещо повече! Небрежността унищожава тези усилия. Тя е плод на невежество и мързел. Някои хора не свързват небрежното говорене с езиковата си култура; не се замислят, че то се отразява и на човешкото здраве. За съжаление много от младите хора приемат небрежното говорене като предизвикателство, за да бъдат забелязани, да бъдат интересни. Лошото е, че небрежността се настанява като „художествен“ похват и в изкуството.

Може би като четете този текст, си мислите, че светът е затънал в проблеми, че мирът на планетата е в опасност, а пък тук ви занимаваме с нещо второстепенно. Колкото повече хора приемат небрежността като второстепенен проблем на обществото, толкова повече ТО (обществото) ще затъва в мрака на невежеството.

Защо е това твърдение?

Защото небрежните хора не изискват от себе си култура на своето говорене и поведение. Така в обществото

се наслояват посредствеността и пошлостта. Те стоят в основата на загрубялата, обезцветена същност на човешките взаимоотношения. Небрежното говорене се допълва от небрежното облекло и се гарнира с небрежно поведение. Всичко заедно унищожава чистата Божествена същност на човешката личност. Нещо повече! По този начин човек се обезличава и се превръща в пародия на идеята за живот на духовно извисеното човешко съзнание. Ето затова, защото човешката небрежност убива Божествения Промисъл за благороден Живот на планетата, е добре да се подсещаме за тази голяма грешка в нашето поведение. Тази грешка е първопричина за всички по-нататъшни злини в човешкото общество. Защо? Защото тя изхвърля от човешкото съзнание критерия за самовзискателност. Човек, който е лишен от усета за самовзискателност, не допринася с нищо за развитието на Живота. А всеки човешки живот има своята уникалност! И всеки сам може да потърси в съзнанието си онзи интересен вариант за проявление на своята духовна същност, който го прави действително уникален като човешко същество.

За човешката уникалност рядко се говори. Съществува твърдо отработено мнение, че човекът е по-различен от всичко съществуващо единствено поради притежанието на разум. Това е неправилно разбиране, защото уникалността на човека допринася изключително много за неговото утвърждаване и развитие в Живота. Важно е обаче да знаем, че съществува разлика между двете.

В какво се състои разликата между разум и уникалност?

Разумът е резултат от желанието и работоспособността на ума да разсъждава. Той е в постоянен процес на изменение и усъвършенстване. Понякога е възможен и упадък в неговото развитие. Разумът е следствие от работата на ума, той е ниво в неговото развитие.

Уникалността е даденост. Тя има своя изначален произход, защото като Идея е творение на Създателя. Когато Животът се възприема от ума като средство за проявление на човешката духовна същност, тогава чрез условията и възможностите, които създава материалният свят, уникалността може да претърпи редица промени както в положителен, така и в отрицателен аспект. Но за да е ефективна работата на ума в тази посока, е необходимо винаги да си даваме сметка за нивото, до което е достигнал в своето развитие човешкият разум.

Какво е нивото на съвременния човешки разум?

Истината за отговора на този въпрос откриваме в способността на човешкия ум да разсъждава, но огледайте се по-внимателно около себе си и ще видите, че разсъждаващите хора са значително по-малко от другите, които просто се носят по течението на Живота без ни най-малко усилие за създаване на собствен профил. Това са хората, които механично възприемат себе си и света. Те са толкова безучастни към развитието на Живота, че се превръщат в една обща, почти хомогенна смес, която наподобява лепкава безцветна маса от някакъв биологичен материал, чието естество е трудно да бъде разпознато. В този смисъл уникалност в живота на тези хора практически няма. Уникалността при тях е неразпозната и поради това неупотребена Програма,

независимо че е създадена и внедрена по Принцип във всяка човешка духовна същност.

Какво представлява Програмата за уникалност на човешката личност?

Програмата за уникалност е Система от конкретно подбрани способности и умения, която е внедрена в човешкото съзнание изначално от Създателя. Тази Система съществува като енергийно-информационен продукт, който може да бъде употребен само тогава, когато човешкото съзнание постигне съответно ниво в своето развитие – ниво, което ще създаде необходимите условия за нейното използване в живата практика. Да вземем предвид следния пример. В първите месеци след раждането си човек не може да говори. Способността му да говори се проявява, когато неговият ум започне да възприема и усвоява информацията от средата, в която живее. От условията, в които живее детето, зависи и нивото, на което ще се прояви неговата способност да говори. Условията разкриват възможностите, за да се прояви вродената способност у човека да говори. Този пример показва, че нашата уникалност, макар и част от вродената ни духовна същност, ще се прояви тогава, когато условията, в които живеем, бъдат разпознати и употребени от нашия ум като средство за разгръщане на Системата за уникалност.

Кога може да се случи това?

Тогава, когато човекът е достатъчно грамотен и знае най-необходимото за своя произход. Правилното разбиране за Сътворението на човека и Живота е изходната позиция, от която се създава човешката

духовна култура. Тя – човешката духовна култура – е основа, върху която се разгръща уникалната духовна същност на човека. В това понятие – уникална духовна същност – влиза разбирането за произхода и функциите на ума и разума и също толкова необходимото разбиране за уникалността на човешкия живот.

Животът на която и да било личност е толкова уникален, колкото личността е съумяла да прояви вродените си дарби, а чрез тях уменията и способностите, които притежава. Успешен ли ще е Животът, или ще е някакво безлично съществуване, зависи единствено от желанието на личността да открие за себе си и за света своите уникални заложи.

За целта е необходимо човек да се стреми към придобиване на ново знание, което ще му бъде полезно за неговото духовно развитие. И тук има един много съществен момент: умениято да разпознаваме и да ползваме Знанието, което можем да получим от Божествената наука. Тя е наука за Живота и се проявява чрез Божията Любов и Мъдрост.

По какво се различава Знанието, което получаваме чрез Божията Любов и Мъдрост, от всяко друго знание?

Знанието, което служи на човешкия ум за неговото духовно развитие, пристига при хората чрез Божията Любов и Мъдрост. То се отличава от всяко друго знание с дълбочината на съдържанието, което го определя като Божествено.

Съдържанието на Божественото Знание обслужва основната Цел на Божия Промисъл за Живот на

планетата: създаване на активно работещо, благородно съзнание. Субект на това съзнание е човекът. Изходната позиция, от която тръгва развитието на всеки човешки ум, е създаването на неговата градивна връзка с духа.

Какво представлява градивната връзка на ума с духа?

Способност за общуване между настоящото съзнание на човека с неговото подсъзнание.

Настоящото съзнание на човека се създава от мига на неговото зачатие, а подсъзнанието съществува като информационна структура, която се съхранява в човешката духовна същност.

Информационната структура представлява сбор от постигнатото от човешкия ум знание през всичкото време на неговите животи. Ние наричаме въпросното знание „опитности”, но трябва внимателно да използваме това определение. Защо?

Защото опитностите идват от личното участие на човека в живота и те са едната страна от знанието, което постигаме, тоест те (опитностите) не са всичко, което съхранява подсъзнанието. Другата страна на човешката духовна същност формира нейната основа, тя изгражда целостта на информационната структура. Това са вложените от Твореца качества, които човекът ще трябва да открие и да използва в настоящия си живот. Тези качества са Инструментариумът, който умът може да използва за своето развитие и за постигане на съответни нива на съзнанието. Чрез тях той (умът) открива и разработва Програмата за личностното развитие. Тази Програма помага на човека да се утвърждава като личност

в настоящия си живот и така да постига следващото, Ново ниво в еволюцията на своята духовна същност.

Събрани заедно – опитностите и вложените от Твореца качества, създават интелектуалния потенциал на човешката личност.

Когато човекът в настоящия си живот възприеме тази истина, ще може своевременно да създаде градивна връзка между своя ум и духовната си същност. Той ще постигне общуване с Духа, което ще му помогне да използва всичкото знание, вложено в подсъзнанието му. И не само това! Ще започне своевременна и конструктивна работа с Програмата за личностно развитие. Всичко това предполага разумна, задълбочена работа с вложените от Твореца в човешката духовна същност качества. Така на практика ще се осъществи изпълнението на Божия Промисъл за създаване на активно работещо, благородно съзнание. Когато всичко това се постигне, се получава дълбоко вътрешно осъзнаване на връзката на човешкото съзнание с Великото Съзнание. Това е основната отличителна черта на Знанието, което получаваме чрез Божията Любов и Мъдрост.

Какво друго трябва да бъде специално отбелязано?

Чрез Своята Любов и Мъдрост Бог е създал човека и това е *Първото Ниво* на Неговото мъдро проявление.

Второто Ниво започва проявлението си чрез напътствията и съветите, които получава всеки от нас във времето на своя съзнателен живот. Това е непрекъснатата, вечна връзка на Божия Дух с човешкия дух. Тя се осъзнава от човека в съществените моменти на неговото духовно израстване.

Какво е важно за нас винаги да помним?

Преди всичко да осъзнаваме непринудената и напълно естествена връзка, която има нашият ум с Висшия Разум.

Нашето естество е енергийно-информационна структура, която е неразделна част от Вселенското енергийно-информационно поле. Нашата духовна същност притежава същия интелектуален потенциал, който изгражда информационната структура на Сътворението. Всичко, което се случва като движение, като активност в Космическото пространство, оказва пряко влияние върху нас, върху нашата енергийно-информационна същност. Ако ние не осъзнаваме този факт, е равностойно да отричаме връзката между вълните и капките вода в океана. Така както космическото пространство оказва влияние върху нас, така и ние чрез електромагнитния строеж на нашите мисли и чувства или, казано по друг начин, чрез силата на нашата психическа енергия влияем върху него. Всичко е изначално свързано чрез основната градивна енергия на Сътворението – Любовта, Божията Любов, чиято съзидателна Сила твори.

* * *

Много хора не правят разлика между думите „любов” и „обич”. А разликата е съществена. Ако не за друго, то поне за това, че обичта е чисто човешко чувство, докато в Любовта е вложено и силното духовно присъствие на Божията Благост.

Чрез Любовта човешката душа се издига до нивото на себеотрицанието; чрез обичта човек постига своето преоткриване.

Защо чрез Любовта човек стига до себеотрицание?

Защото Любовта е енергия, която, щом дойде до човека, активира неговия интелектуален потенциал. Това означава, че чрез Любовта човешкото неосъзнато чувство за принадлежност на Духа към Цялото, тоест към Чистото Съзнание, което владее Пространството и Времето, се е събудило. То е получило импулс за активност, защото е било докоснато от сродната чиста енергия на Вселенската реалност – Енергията, която излъчва Висшият Разум. Неговата Енергия е Енергия на Създанието. Чрез нейното влияние върху ума в човешкия живот се проявява Любовта.

За да може да живее, Любовта твори. Тя непрекъснато създава нови форми, като влага в тяхното съдържание своята Благост. Защо Благост? Защото тя е нежна Сила на Създанието, която окриля и насърчава Духа за неговото проявление във физическия свят. Чрез Благостта вложената в Любовта Сила се проявява като Сила на Създанието. Така в човешкия живот се ражда Добродетелта. Тя е „формата“, чрез която твори Любовта.

Най-разгърнатата форма за проявление на Живота се осъществява чрез човешкия Ум. Умът става творчески активен, когато възприеме Любовта като Сила на Създанието, тоест като Благостта, която му дарява нежния Импулс на Живота. Тогава тиха, светла радост изпълва душата и всяко начинание се разгръща вдъхновено. Така човекът става Творец и творческата му активност променя Живота, допринася за неговото развитие.

Когато човешкият ум осъзнае градивната роля на

Процеса, чрез който се разгръща Животът, може да стигне до себеотрицание.

Какъв е смисълът на думата „себеотрицание“?

Да стигнеш до себеотрицание, означава да поставиш интересите на своя ближен и на обществото, в което живееш, пред своите интереси. Чрез Любовта човек стига до разбирането, че неговият живот е структурна частица от градивната структура на Цялото. Това разбиране го подтиква да бъде добродетелен във всяко отношение: мислене, емоционален статут, действие. Всичко е подчинено на добродетелната сила на неговия облагороден от Любовта Ум. Тогава *себеотрицанието се проявява като въздържане от егоистични и непочтени мисли и действия*. На преден план излиза желанието да се прави Добро, макар че човекът се лишава от удоволствия и придобивки, които лично него биха го поставили в по-изгодна позиция. *Това е то, себеотрицанието – разбиране, което поставя човека в предната позиция на Светлите Сили*.

Защо в предната позиция на Светлите Сили?

Защото по този начин човекът се учи да мисли за своите братя и сестри, както Бог мисли за тях.

Обичта е човешко чувство, което се проявява предимно като привързаност. Съществува и друга Обич, чрез която човек постига своето преоткриване. Какво означава това? Когато чувството на обич е искрено, човек открива в себе си съкровената сила на всеотдайността. *Искрено чувство на Обич се проявява тогава, когато човек изпитва желание веднъж да опознае и втори път да прояви себе си като Божие творение*. Тогава той се стреми

към съвършенство и искреност във всичко, което върши, и става всеотдаен в желанието си да направи Добро на този, когото обича, или всеотдаен в името на това, което обича: професия, приятел, Природа... Всеотдайността изисква от човека да проявява Любов. Всеотдайността учи човека на Любов. Така *искрената обич в процеса на своето проявление може да доведе Човека до Истината за Божествената Сила на неговата Духовна същност, защото той осъзнава присъствието на Божия Дух в Себе си; той постига своето преоткриване в смисъла на Божие творение. И тогава се приобщава към Любовта.* В този порядък на размисли можем да кажем, че човек обича два пъти: първият, когато се стреми да стигне до Истината за своя Божествен произход – тогава обичта е в процес на зараждане и развитие; и вторият, когато открие Божия Дух в себе си – тогава обичта се трансформира в осъзната Сила на Любовта. Това е гравивната Сила, която създава Живот независимо в кой от Световете се проявява – материалния или духовния. Но за да е жива, за да може да твори, Тя винаги трябва да получава подкрепата на една друга Сила – Силата на Добрата Мисъл.

Когато всички ние, независимо от своя етнос и религия, независимо от политическите си пристрастия и властолюбиви стремежи, потърсим тази Сила, на планетата ще настъпи Нова Епоха – Епохата на благоразумния Живот. Тя се отличава с новия подход на човешкия Разум в усвояването и възпроизвеждането на Силите на Сътворението.

Силата на човешкия Разум се проявява винаги, когато съществува желание у хората да разсъждават. Когато умът потърси възможности за създаване на

конкретни условия за осъществяването на благородна цел, винаги получава подкрепа от Духовния свят – друг въпрос е доколко това се осъзнава. Висшите Учители от Всемирното Бяло Братство в Своето Слово ни предлагат да използваме следната Мисъл:

„Аз, Човекът, с всичката Сила на своя Разум създавам с благост и воля Живот.“

Когато тази добра Мисъл стои в съзнанието на всеки от нас, ще се постигне взаимното проникване между Силите на Сътворението и Силата на човешкия Дух – твърдят Учителите и продължават: „Чрез тази Мисъл вие ще активирате способностите на своя Разум да разсъждава. Как? Като утвърждавате в съзнанието си действието „създавам“. „Аз създавам“ е равностойно на „аз творя“.

„Аз създавам с благост“ означава: аз създавам условие да се прояви в Живота Любовта. Благостта е проявление на Любовта в живата реалност – реалността на материалния свят.

Когато човек създава с благост и воля, осъзнава Силата на своя Дух и чрез нея твори. Там, където взаимно работят благост и воля, се проявява съзнателната връзка между човешкия Дух и Духа на Сътворението. Това се постига чрез взаимното проникване на Силите на Сътворението и Силата на Човешкия Дух. За да се осъществи това проникване, е достатъчно човешкият Разум осъзнато да изяви желание за укрепване и проявление на човешката духовна сила в името на Мира и Благоденствието на Живота.

„Аз, Човекът, с всичката Сила на своя Разум създавам с благост и воля Живот.“

Ако бъде използвана ежедневно и с пълна убеденост в съграждащата Сила на своето Послание, тази ДОБРА МИСЪЛ последователно и устойчиво ще създава условия за мирен и щастлив Живот на планетата. Още повече когато това се прави с обединените усилия на цялото човечество. В противен случай, ако човешкият ум се окаже подвластен на nihilisticни чувства, породени от безлюбие и апатия, Идеята за създаване на благороден Живот на планетата ще бъде унищожена.”

* * *

В последните години Светът усилено се стреми към демократична организация на Живота, стремеж, който би трябвало да доближи човечеството, макар и твърде бавно, до възможността за облагородяване на човешкото общество, а оттам и на Живота. Този стремеж, обаче, се изразява най-вече в говорене. Реалните, конкретните действия отсъстват. Една от причините за това разминаване между думи и дела, която добре се вижда, е в неизясненото разбиране на думата „закон”. От това неразбиране произлиза и липсата на разумно създадени закони и всички останали последствия от тази липса.

„Закон” и „беззаконие” са думи, които широко се използват, но за съжаление, без да се разбира тяхното истинско значение. За мнозинството хора законът е ултиматум, а беззаконието хаос. В действителност Законът е връзка с висшата разумност, а беззаконието – невежество, и това не е трудно да се докаже.

Законът възниква като необходимост от конкретна негова проява в различните области на Живота. Той превръща съществуването на Живота в развитие.

Неговото съдържание определя формите, чрез които той (животът) ще постигне надграждане на вече съществуващото. Затова законите винаги трябва да са пряко свързани с потребностите на човешкото общество. *Обществото е средата, в която действа законът, за да се прояви Животът.* И тук вече опираме до субективната страна на функцията Закон. Защото Законът по своето същество олицетворява реда и справедливостта, но в практиката, *в реалния Живот, чрез своето съдържание, Законът е Функция, чрез която се проявява нравствената сила на човешкия ум.* Ето това е същественото, най-значимото, до което хората в своето мнозинство не достигат. *Законът е Функция на сложна Система, която въдворява справедливост.* Но без нравствената сила на човешкия ум няма справедливост.

Защо справедливостта е Система? Защото нейната структура е изградена от три Елемента: знание за живота, морал и чувство за справедливост, което ние свързваме с гласа на нашата Съвест. *Наличието на знание за живота, морал и съвест определя нивото на демократичност в едно общество. Когато Законът е в действие, той се проявява като функция на нравствената сила на човешкия ум.* Чрез тази функция в реалния живот се включват най-пряко морал, етика и културата на човека в различните нюанси на нейното съдържание.

Оценка за проявената справедливост по отношение на изискванията, които Законът поставя пред човека, дава Съвестта.

Доколко ще се прояви тя? Това зависи от връзката на човешкия ум с Висшия Разум. Тази връзка дава

възможност на ума да чуе и разпознае гласа на Висшестоящата, вездесъща Сила на Разума, Който твори на тази планета. Когато „чуем“ гласа на своята съвест, всъщност ние „чуваме“ Висшестоящия глас на Разума, който одобрява или не одобрява нашите действия. Ето защо говорим за субективна страна на функцията Закон.

Личното отношение на човека към Закона се изразява чрез неговото приемане или отхвърляне. Когато приема Закона, умът търси форми и възможности за неговата правилна употреба в Живота.

Когато не приема Закона, човек действа според своето лично разбиране за живота. И тъй като то обикновено се различава от установеното от закона, се стига до различия в поведението на хората, които често могат да бъдат и драстични. Тогава говорим за беззаконие. То също е проява на човешкия ум – субективна проява, която може да бъде градивна и също толкова деструктивна.

Темата е много широка и не е възможно да бъде разгледана на страниците на тази книга, защото тя има друго предназначение. Важното е да се знае, че съществуват закони, които ограничават напредничавата човешка мисъл, и когато такива закони се нарушават, се създават условия за нови форми на общественото мнение и последващо развитие. Тогава се създават и най-сериозните стълкновения в обществото, защото то се разделя на различни общности, които могат да навлязат в жестоки противоречия. Хората, които нарушават такива закони, стават инициатори за ново развитие на Живота.

Беззаконие в пълния смисъл на думата има там, където отсъстват моралът, справедливостта и съвестта, затова

нормалният ритъм на живота, определен от разумно създадени закони, се нарушава.

Защо трябва да се говори по тези въпроси? Защото човечеството се намира в състояние на непрекъснато нарастващи противоречия, които създават напрежение и военни конфликти между държавите. Те са резултат от неразумно създадени закони, които обслужват едностранчиви интереси. Това са интереси, свързани с потребителския подход в начина на Живот, създаден от съвременното човешко общество.

Потребителският подход се изразява най-отчетливо чрез безогледното използване на природните ресурси. Човешкият ум нарича така всичко, което сме заварили и открили в недрата на тази планета: газ, нефт, въглища. . . И всичко това се използва като енергийни източници. Липсва морал, етика и Съвест, за да бъде освободено Знанието за разумната алтернатива на тази тежка и опустошителна форма на злоупотреба с Природните дадености. Основните закони, които обслужват икономиката, имат политически – геополитически и геостратегически характер. Затова Животът на планетата започна да губи своя смисъл и основното си предназначение.

Какви са последициите от така създадените обстоятелства?

Главното и най-съществено последицие е отказът на народите да заживеят в една обща духовна среда. Отсъствието на духовна близост между народите причинява разединението на хората, създава възможност за яростно противопоставяне на човек срещу човека.

И още нещо! Липсата на духовна среда помага на алчните и властолюбиви хора да създават и да засилват експлоатацията на човешкия труд.

Съществува ли и друго последствие?

Да, съществува! И то е съществено важно, дори по-важно от всичко посочено дотук.

За какво става въпрос?

За ограниченото, дори крайно омаловажено значение на човешкото съзнание като основополагаща структура на духовното единение между народите. Всичко започва от Разбирането, с което всеки възприема себе си, Живота и Света. Когато Разбирането е посредствено, тоест свързано само и единствено с представата за самия себе си като за напълно независимо съществуваща личност, резултатът е точно това, което става през последните години. Всеки се стреми да употреби другия за своите интереси, без да се интересува от последствията. И тук не става въпрос само за междуличностни отношения! Това посредствено разбиране е характерно за международните отношения и то е показано ясно в геополитическите интереси, силно демонстрирани от някои държавни ръководители.

Какво се получава на практика?

Международните отношения се определят от икономическите интереси. Но тези интереси се проявяват основно като печалба за по-големия, за по-силния.

При икономическите интереси винаги възникват противоречия, дори и териториални, и така геостратегията се превръща в решаващ фактор за съдбата на народите в световен мащаб.

Защо създава тревога всичко това?

Защото напоследък все по-настоятелни стават стремежите за самостоятелно съществуване на етнически групи, като се говори за независимост, за национален суверинитет. . . И никой не си дава сметка, че по този начин човечеството се връща години назад в своето развитие, когато парчето земя е определяло стойността на човешкия живот.

При наличните стремежи не се прави разумна оценка за възможностите на така структурираната икономика. В настоящото съвремие няма как да се постигне пълна самостоятелност на която и да било държава – най-вече поради необходимостта от горива и суровини за производството, и също толкова важно, поради търговските интереси. Колкото и да е голямо значението на всичко това, то все пак не е по-важно от духовното единение на народите. Засега, обаче, това не е възможно. Щом всеки народ се придържа основно към своята етническа група, без да си дава сметка, че той е ЧАСТ ОТ ЦЯЛОТО, никога няма да стихнат враждите и войните. И всичко това, защото човешкият ум пренебрегва благоразумието!

С какво помага благоразумието на човешкия ум за укрепване Мира на планетата?

Преди всичко възможност за осъзнаване Значимостта на всеки народ за постигане на мирно съвместно съжителство на планетата. Благоразумието създава мир в душите на хората, а вече имаме възможност да запишем, че мирът в душите гарантира мира на планетата. И още: благоразумието стои в основата на *разбирането* за

общонационални и наднационални интереси в тяхната пълна взаимозависимост. Тази взаимозависимост се проявява като градивна връзка между народите, защото благоразумието учи, че интересът на един народ е пряко свързан с интересите на другите народи, което означава, че всеки народ би трябвало да мисли за глобалното значение на собственото си присъствие на планетата. По този начин ще се постига и градивната връзка между народите, защото всяка страна ще се старее да не ощетява другата. *Общонационалният интерес, когато е добре изразен, представя всеки народ като осъзната сила на ОБЩОЧОВЕШКОТО духовно развитие.* Става ясно, че този народ е постигнал съзнание, способно да Твори – не просто да произвежда, а да твори. Разликата е огромна.

Кога може да се говори за добре изразен общонационален интерес?

Когато всеки човек от съответната националност е припознал себе си като фактор за укрепването и развитието на своята държава и е убеден, че по този начин допринася за развитието на Живота и Света в тяхната цялост. Това може да се получи, когато хората възприемат *духовната връзка на човек с човека като най-естествената градивна Сила на Живота.* Ако това разбиране стане основа в развитието на една нация, много лесно може да се осъзнае значението на наднационалния интерес. Тогава човешкото съзнание ще е въздигнало *човеколюбието като общия нравствен идеал на човечеството.*

Когато човеколюбието бъде възприето като нравствен идеал, към който да се стремим с цялото си съзнание,

тогава ще осъзнаем, че планетата, на която живеем, е нашият общ дом. Чрез това Разбиране ще съумеем да опазим Човека и Земята от разрушителната човешка алчност; ще можем да се радваме на детския смях, на стръкчето тревица и на всяко ручейче, защото в тях ще откриваме Любовта и Мъдростта на Божието Присъствие. Прояви ли се човеколюбието в реалния Живот, чрез него ще се прояви и благородната съзидателна Сила на нравствения идеал. Постигне ли се това разбиране, ще проработи Идеята за справедливост в човешкото общество, което означава да се признае силата на Закона и така да се постигне равнопоставеност на всеки човек в обществото.

Възможно ли е това?

Да, но когато всеки човек постигне своето самоопределение и осъзната позиция за проблемите от Живота. На преден план изпъкват социалните различия и религиозните вражди. Вижда се вече колко ясно се открояват две религии. Впрочем те винаги са се противопоставяли една на друга, но сега има явна агресия, която не носи нищо добро на човечеството. Хората, които превръщат исляма в човеконенавистна религия, носят голямата отговорност за създаването се политическо напрежение и за видимата заплаха за световния мир. Тези чудовищни извращения на добрата Божия Мисъл носят силата и покварата на омраза, злоба и самоунищожение на човешкото съзнание.

Твърде голяма опасност носи за световния мир разделението на малки религиозни общности и трогателното в кавички старание, което проявява всяка общност да запази себе си. *Човечеството има*

изключително голяма необходимост от създаването и утвърждаването на Нова, Човеколюбива Система за преобразяване на съществуващия световен ред. Защото сега какво се получава? Всяко политическо пристрастие, всяка определено изразена симпатия към една или друга религия създава условия за противопоставяне, създава конфликт.

Като говорим за създаването на Система, имаме предвид позицията на Всемирното Бяло братство за утвърждаването на Идейна Система, чрез която да се постигне толкова желаното разбиране, с което е необходимо да живее човечеството. Това е разбирането за равнопоставеността на всеки човек в обществото, разбирането, че тази равнопоставеност е израз на отношението на Създателя към всеки човек. Казано е в Писанието „Бог е Любов”, така че всеки друг подход за организация на човешкия живот, който не е свързан с добронамереност и човеколюбие, не е от Бога. То си е човешка неграмотност, алчност, злоба и други такива от този порядък.

Идеята, която може да осъществи връзка между всяко съзнание вътре в Системата „Човешко общество”, е Идеята за Благоразположението на човек към човека.

Настоящото съвремие изисква по-високо ниво на проявление на това качество. Благоразположението не би трябвало да се влияе от личните проблеми и от каквито и да било несгоди. За да можем да запазим Благоразположението си, независимо от обстоятелствата, в които се намираме, е много важно да съумеем да освободим внедрената в душите ни Добронамереност. Тя

е изходната позиция, тя е отправната точка за създаване на Благоразположение. Създадем ли условие на Добронамереността и Благоразположението да работят заедно, ще можем да изградим у себе си Благонравие. То е завършената форма – резултатът от взаимното проникване на добронамереност и благоразположение. И в тази връзка възниква въпросът:

Защо е добре да търсим Благонравието?

Защото това е най-необходимото качество, което трябва да притежава всеки човек, за да може да създава продуктивни връзки с другите хора и също за да може да живее с ведро настроение и желание за добротворство.

Благонравието е живият израз на всички тези възможности. То е залог за успешното внедряване на човешката личност в обществото.

Какво означава да се внедри един човек в обществото?

Не става въпрос да се интегрира, а да се внедри, и ето какво е необходимо да имаме предвид.

Тогава, когато човек успее да постигне умението да разбира хората, с които общува, когато след среща и разговор с тях той оставя ведро настроение и създава благоразположение към себе си, винаги ще успява да постигне съпричастност и подкрепа за своята инициатива, за идеята, която преследва. Благонравният характер на такъв човек го прави деен създател на дела с общочовешка значимост. Защото с поведението си той привлича на своя страна множеството, неговото благонравие го превръща в живата вода, която попива

в човешките души, за да им даде от своята жизнерадост и човеколюбие. За човек, постигнал такова ниво на общуване, казваме, че се е внедрил в обществото. Внедрил се е, защото живее с тревогите и радостите на хората и е морална опора за тях. Когато повече хора постигнат това ниво на общуване, на преден план ще бъде постигната равнопоставеност на всеки човек в обществото.

* * *

Благоразположението на Духа идва от Желанието на човек да обича и да се радва на Живота. Възможно е да възразите, че Животът е много труден, за да му се радваме. Да! Труден е Животът, но защо? Кой създаде правилата, според които е организиран сега нашият живот? Божият Промисъл за нашето настояще и бъдеще няма нищо общо с действителността.

Ние можем да живеем с радост, ако това, което искаме, не надвишава нашите възможности във всеки от аспектите на Живота; ако това, което наричаме Добро, е Добро колкото за нас, толкова и за другите хора; ако се освободим от ниското самочувствие и от възгордяването; ако се изчистим от злонамереност и алчност; *ако не превръщаме вярата си в Бога в Духовно робство*, и още примери могат да се дадат. Срещу тях, срещу възможността те да бъдат изхвърлени от нашия живот стои едно единствено Правило – да обичаме, което означава да търсим и да създаваме Добро Чувство. Самото усещане за Доброта носи радост в Живота. Добротата може да ни помогне да видим красотата в Природата и в човешката душа. Самият факт на осъзнаване на едното и другото носи благоразположение, създава радостно

чувство. Радост е да обичаш ранното утро с росните поляни и свежия въздух; радост е да виждаш красотата в полета на птиците или красотата на пъстрите цветя; радост е да срещнеш благия поглед на човека срещу теб; радост е да усетиш доброто чувство в гласа на колега или приятел. Колко малко му е нужно на човека, за да бъде щастлив! А той все иска, иска, иска...

В една от лекциите за сайта dobrodeteli.com Учителят Христос казва: „В стремежа си да притежавате вещи, власт и пари ИСКАЙТЕ, НО БЪДЕТЕ САМОВЗИСКАТЕЛНИ, НЕ УНИЩОЖАВАЙТЕ РАДОСТТА ОТ ЖИВОТА! Всъщност по-правилно е да кажа, че вие губите способността да виждате красотата. Дори и когато я срещате, вие не я забелязвате. Дотолкова сте вгълбени в собственото си Его, че деформирахте способността си да възприемате Света такъв, какъвто го е създал Творецът.

За съвременния Живот е необходимо да живеете с разбирането, че всеки от вас може да притежава вещи, власт и пари и всичко това да бъде постигнато с добро чувство и всеотдаен труд. Труд, който да носи радост от постигнатото. Кога може да се получи това? Когато човешкият ум възприеме Знанието, което могат да му дадат Трите Основни Принципа, чрез които се проявява Животът. Те са: Любов, Мъдрост и Истина. Мъдростта, Любовта и Истината са Принципите, чрез които се проявява истинският Живот. Настоящият ви Живот е създаден в отсъствието на тези Три Принципа. Той е Животът на проходите в материалния свят Его. Когато човешкото Его успее да си възвърне своята първична духовна същност, тогава вие ще разберете истинската стойност на заблудата, с която живеете

сега. В какво се състои вашата заблуда? В неосъзнатата сила на Желанието за притежание. Това е силата, която ограничава възможностите на човешкия Ум и според различните степени на своето проявление го насочва към прозаичното в делника, дори профанира Живота ви. Когато вашият Ум успее да достигне нивото на Съзнание, което ще ОСЪЗНАЕ значимостта на Живота, който ви е дарен, тогава човешкото Его ще започне да възвръща своята духовна същност.

Предназначението на вашия Живот не се свързва с личното ви устройване в материалния свят. *Предназначението на вашия Живот е да създавате основите на новия Духовен свят – Света на Емпиричното Познание. С тази Цел сте поставени в условията на материалния свят, откъдето трябва да извлечете максимално много знание. Чрез вашите опитности вие създавате ценна информация, която с придобитото ново знание обогатява Вселенското поле на Съзнанието.*

Затова ви е необходимо благоденствие. Без него човечеството изостава в своето духовно развитие. Зложелателните мисли на много хора, злорадството, алчността, завистта – може да се прибави и още от този порядък, – всичко това създаде настоящия живот на човечеството: множество локални военни конфликти и вече безпощадна Природа. Затова Нашите усилия да ви помогнем продължават още по-мощно, още по-задълбочено. Но нашите усилия са едната страна на въпроса; другата, която на този етап дори е решаваща, са вашите усилия.”

ЗАЩО СЕ СТИГНА ДОТУК?

Какво означава да си дадем сметка, че човечеството е стигнало доТУК?

Това означава всички ние, хората, които съзнателно и несъзнателно създадохме настоящата действителност, да си дадем отговор за причините, които са предизвикали състоянието на настоящото, твърде тревожно съвремие. Този отговор, обаче, изисква пълна безпристрастност и чисто реалистично възприемане на действителността.

Как да разбираме безпристрастността?

Като способност да разгледаме настоящия живот напълно спокойно, с интерес към всичките му форми на проявление и желание за ясно виждане на всеки негов детайл.

Ясното виждане създава условията за реалистичното възприемане на действителността. Това означава да знае човек какво вижда и да разбира откъде идва това, което вижда, къде отива то и доколко той се свързва с него. Когато използва този подход, човешкият ум ще се учи непрекъснато да мисли, да разсъждава и да твори – да създава, а всичко това му дава възможност да надгражда. Способността на човека да наблюдава спокойно Живота и собственото си участие в него го учи и на още нещо, съществено важно: да постига адекватна и конструктивна самооценка. Така расте отговорността за личното участие на всеки в Живота, за начина, по който участва, и за качеството на това участие.

Когато разгледаме спокойно тези обстоятелства, с желанието да стигнем до истината за качеството на настоящия живот, няма как да не забележим изключително значимия пропуск в досегашния начин на живот, който създава човешкото общество. Този пропуск си има свое конкретно име и то е: индиферентност. Тази дума най-пълно подчертава безразличното отношение на човека към Живота. Става въпрос за безразличие и безучастност най-вече към живота на обществото и изискванията към всеки човек да бъде градивен елемент на обществения живот. Отделната личност, човекът, доколкото той сам може да се определи като личност, не осъзнава собствената си значимост. Това е най-големият проблем. Човешкият ум отказва да възприеме една проста истина: няма как да изтъчеш качествено платно от некачествен материал. Човекът не иска да повярва, че той е градивна частица на Цялото, затова се стигна дотук!

Всеки човешки живот със своята колоритност или пълна сивота допринася за общото формиране на цялостния облик на Всемирния Живот. Така егоизмът, властолюбието и алчността пуснаха корени в живота на обществото и със своите издънки обезличиха напълно благородния Замисъл на Създателя за извисяване на човешката духовна същност до нивото на Творец. В своето мнозинство хората не осъзнават Силата на своя Дух, не познават, и още по-важно е, че не искат да опознаят своя интелектуален потенциал. По този начин на преден план излиза безразличието, царува равнодушието и човекът е напълно безучастен към проблемите на обществото. Така тези, които определено са група хора, със стремежа си към властолюбие успяха

да настанят най-уродливата форма за съществуване на настоящото съвремие: насилието. То се проявява както в личния живот, така и многократно по-жестоко в обществения живот. Насилието прие най-циничната и човеконенавистна форма за своето проявление. То унижава и унищожава човека – в прекия и в преносния смисъл на тези думи. Християнската ценностна система с универсалното значение на своята нравствена основа е отхвърлена напълно. Защото какво остана в настоящия живот от основния Нравствен кодекс, който е записан още от Мойсей. Там е посочено: „Не кради!“; „Не убивай!“; „Не прелюбодействай“, с богатия смисъл, вложен в това послание; „Не пожелавай нищо, което е на ближния ти!“; „Почитай майка си и баща си!“. Има ли нещо от всичките тези послания към човечеството, което да се отнася само за една религия, което да изисква определено поведение само от един етнос, от един народ?! Тези, които определят себе си като световен политически елит, и другите, които възприемат себе си като обикновен човек – всички заедно би трябвало да признаят собствената си вина за опощяването на човешката духовна култура или, по-точно, за нейното пълно отстраняване от Живота. Липсата на духовна култура, която да помага на всеки човек да постигне правилна ориентация за своето поведение, ще продължава да държи на ниско ниво еволюцията на човешкото съзнание.

Ето защо се стигна доТУК! ДоТУК, откъдето нататък, за бъдещето на човечеството съществуват две ясно очертани възможности: тенденциозно създадено от група хора, мъчително изпепеляване на човешкото съзнание, което да поддържа Живота до нивото на вегетиране,

или духовен напредък в името на човеколюбието; духовен напредък чрез осъзната връзка на човешкото съзнание с Великото Съзнание.

Сега повече от всякога Животът ни показва колко много е необходимо за неговата еволюция духовното единение на народите. Сега, когато човечеството навлезе в третото хилядолетие на своята възраст, ясно се откरोуха недостатъците на човешкото общество. Като цяло, като един събирателен образ човечеството все още е с неизяснена самоличност.

Учителите питат:

Осъзнахте ли кои сте вие – населението на тази планета?

Какъв е вашият произход?

Защо не се познавате – вие като личности и също толкова помежду си?

Защо не разбирате езика на Природата?

Защо отхвърляте с безразсъдно безхаберие предложената ви помощ от Висшите Разумни Сили на Сътворението, а това е Йерархията на Светлината, това сме всички Ние – Създателите на Всемирното Бяло братство?

Какъв път за своето развитие сте избрали, щом не приемате Нашата подкрепа?

Списъкът на въпросите, които очакват своето разрешение, е доста дълъг, но тези шест изискват незабавен отговор. Яснотата на отговорите по тези

въпроси ще ви даде възможност да възприемете себе си и света по нов начин.

В последно време вие непрекъснато говорите за Промяна, за необходимостта от „нещо ново“, но така и не можете да създадете в съзнанието си реалната представа за Промяната, която търсите. Време е да разберете, че няма как да потръгне по-различно Животът ви, ако вие не поискате да станете различни от това, което сте сега.

Откъде трябва да тръгнете?

От ясно оформената представа за човешката духовна същност. Тук влиза вашето лично разбиране за всичко онова, което съдържат шестте въпроса. Без чисто осъзнаване на истината за произхода на Сътворението и пътя за неговото развитие няма как да опознаете и да усвоите живата сила на Висшето Духовно Присъствие във вашия живот.

Силата на човешкия дух произлиза от Силата на Знанието, което може да ви даде Божествената наука. Тя е наука за Живота, защото обяснява напълно логично както неговия произход, така и Пътя за неговата еволюция. Когато човешкият ум възприеме това знание, ще постигне пълнотата на своето Познание.

Нашето голямо очакване е човешкият ум да усвои Познанието за произхода на Живота и със своето лично усъвършенстване да започне да надгражда, за да създаде Общество на духовно извисените хора. Духовното единение на народите ще създаде условията за Духовния Възход на човечеството, Духовния Възход на Обществото на Народите!

ЗАРЪКАТА НА УЧИТЕЛИТЕ

Независимо от собственото си положение в обществото, независимо от етноса и религиозната си принадлежност човекът е призван да знае:

** Всеки човек е ценност!*

** Човешкият живот е СРЕДСТВО за проявление и утвърждаване на Принципите и Правилата, които определят еволюцията на Сътворението. Дори и личният ви живот не е ваша частна практика.*

** С всичко, чрез което проявявате мисъл и чувство, вие създавате или рушите НООСФЕРАТА на планетата.*

** Никога не забравяйте, че сте създадени с Идеалната Цел да бъдете съавтори и съработници в изпълнението на Промисъла – Макропрограмата на Висшия Разум за установяване и развитие на Живота в най-благородната му форма.*

Затова:

- бъдете доброжелателни;*
- бъдете човеколюбиви;*
- бъдете благоразумни!*

И помнете: за Добродетелта няма етническа и религиозна принадлежност. За нея не съществуват политически пристрастия. Добродетелта е качество, присъщо на всяко човешко същество, стига да не затваряте съзнанието си за него поради духовна неграмотност, нравствено невежество или фанатична религиозност.

ПОСЛЕСЛОВ

Ако трябва да определим акцента в съдържанието на тази книга с едно изречение, ще запишем:

Допуснатото разминаване между две основни направления в човешката еволюция: Знание и Нравственост.

Това изречение се налага като извод, който лаконично посочва същинската причина за настоящото ниво в развитието на Живота.

Всичко, което е преживяло и постигнало човечеството до наши дни, е следствие от тази взаимозависимост: пряката връзка между знание и нравственост. Проблемът е, че този факт се пренебрегва – не се осъзнава и се отхвърля като първопричина за моралната нестабилност на човешкото общество.

Веднъж разговаряхме група приятели и някак съвсем непринудено бе повдигнат въпросът за морала на съвременните политици и тяхната законодателна дейност. Един млад човек, който малко по-късно се включи в разговора, каза:

„Няма значение кой определя законите. Ако ти си духовно смирен човек и доволно различен, за тебе тези закони, които създават политиците, не означават нищо.“

Нека да се опитаме да отговорим на въпроса: Какво е духовно смирение? Мнозина биха го определили като покорство, но то няма нищо общо с това понятие.

В духовното смирение работят успоредно знание и нравственост.

Духовно просветеният човек е смирен, защото чрез духовното знание е осъзнал силата на благоразумието и благородството. Тези добродетели създават отношението ни към Живота. Стига да ги приемем искрено и спокойно. Оттам нататък всичко се променя: Човекът е ценност, Словото – мъдрост, а дъждовните капки – Божия благодат. Всеки човек, постигнал това разбиране, не би създал нищо, което би увредило Живота във всичките негови прояви: култура, наука, екология, обществени отношения и прочие.

Откъде идва знанието в духовното смирение?

От Словото, с което работи Божествената наука. Ето и два кратки примера.

В Стария Завет е включена Книга „Премъдрост на Иисус, син Сирахов“. Там е записано: „Който пази закона, владее своите мисли“ (21:12). Така получаваме знание за силата на човешката мисъл, която е възприела благоразумието. И още един стих в подкрепа на това твърдение: „Да се препънеш о земята е по-добре, нежели с език“ (20:18). По отношение на нравствеността в тази книга е записано: „По-добре оскъден от знание, но богобоязлив, нежели богат със знание, а престъпник на закона“ (19:21).

Ако отворим Новия Завет, ще прочетем, че апостол Павел пише: „Всичко ми е позволено, но не всичко е полезно; всичко ми е позволено, ала не всичко е за поука.“

Откакто е създаден човекът, оттогава с него е и Словото като настолна книга за морал и нравственост. Да разгърнем страниците на който и да е вестник, да се спрем за минути да послушаме радио или да погледаме телевизия – от всички тези медии ще ни залее жлъчната гълчава за свободата на словото.

„Има искреност, по-лоша и от безочливостта.“ Тази мисъл на Чехов идва в ума ми винаги, когато слушам препирни за свободното слово. Свързвам я с неистовия стремеж да бъдем чути на всяка цена; непременно да кажем нашата истина, която най-често е създадена в полумрака на субективното разбиране за морал и нравственост. Така създаваме опорочената истина, твърде често цинично представена като „доказателство“ за справедливост и правота.

Фактите от действителността показват, че тази истина не може да създаде облагороденото човешко общество, за което ни говорят Висшите Учители. Не и в ХХI век, когато съзнанието на човека би трябвало да бъде извисено до нивото на благоразумието, а делата да са образец за благоденствие. Силното разминаване между знание и нравственост създаде новия човек, но не и новото съзнание. Духовното смирение трудно се разпознава от съвременния човек като начин за разумно отношение към Живота. А е необходимо толкова малко. Казал го е още Диоген, когато го попитали: „Как може човек да си отвърне на неприятелите?“ Той им рекъл: „Като им струва добро.“

Ето тази проста истина стои в основата на Божествената наука. За да правим Добро, ще трябва преди всичко да приемем с добронамереност различието помежду ни и старателно да откриваме общото между нас. Това какво изисква? Нова позиция в отношението към Живота! Всяка позиция се създава върху основата на добре изяснено разбиране за нещата от Живота.

Как са постъпили във физиката, когато било установено, че движението на елементарните частици – електрони,

протони и други, се различава съществено от това на макроскопичните тела. Когато разбрали, че познатите дотогава средства на класическата механика, с които се обяснявало движението на макроскопичните тела, се оказали неприложими за движението на елементарните частици, учените създали квантовата механика – дял от физиката, който изучава движението на елементарните частици. Как са постъпили те? Най-напред разгледали различията между движението на макроскопичните тела и това на елементарните частици, установили кои от понятията на класическата механика стават неприложими в квантовата механика и решили с какви нови понятия да ги заменят. Не е ли редно да се запитаме: сега вече, след като имаме изключителен напредък в науката, довел до свръхмодерни технологии, защо духовната култура изостава? Не би ли послужило като фундамент за духовния напредък на младото поколение осъвремененото разбиране на такива термини като „кротост“ и „смирение“, а също и връзката между страха от Бога и мъдростта? Обновеното разбиране на понятия, чиито източници идват от теологията, може да създаде нова, трансцендентна по отношение на съвременното съзнание наука за етика, морал и нравственост.

Къде можем да открием причината, довела до negliжирането на термините, с които си служи науката за Добродетелта? В различните понятия, които използват религиозните учения и духовните учения. Различието идва от смисъла, който се влага в тези понятия, независимо че обект на човешкото внимание е едно и също нещо. А това не се ли получава заради религиозната сянка, която покрива теологията и я оставя встрани от духовното учение, с което си служи Божествената наука?

И сега нека уточним за какво става въпрос, когато говорим за Божествена наука. Става въпрос за квантовата реалност на Сътворението!

Светът е ментален, твърди първият от седемте херметически принципа. „Всичко е Ум“, е казано преди хилядолетия, а съвременната наука открива субстанциална реалност, която непрекъснато изненадва с нови, неопознати разумни явления и същности. Все по-близо до човешкия ум стоят вече такива термини като „Дух“ и „Енергия“. Присъствието на Разумни Сили в Природата е напълно осъзнато от човешкия ум. Доказано бе, че водата има памет, медицината заговори за паметта на клетките и за квантово механично тяло на човешкия организъм, биолозите се изненадаха от разума на клетъчната мембрана, нанотехнологиите навлязоха в различни сфери на живота – химията, физиката, биологията, и не само там. Посредством манипулирането на атомите и молекулите на наночастиците нанотехнологиите постигат неподозирани възможности в медицината и в различни други области на живота. Една наночастица е с размер от 1 до 100-милионна част от милиметъра. Невидими са с просто око и с нормален микроскоп, но човешкият ум работи успешно с тях.

Информационните технологии събират, обработват, съхраняват и разпространяват звукова, графична, текстова и числена информация. И всичко това се движи в необозримия по размерите си енергийно-информационен океан на Космическото Пространство.

Човекът е създаден по образ и подобие Божие, е казано в Свещеното Писание, а нашето съвремие потвърждава, че като своя Създател той, човекът, вече сам е Творец.

Затова идейното съответствие в творческата активност на Висшия Разум и човешкия ум трябва да бъде постигнато. Изисква го живата Реалност, а тя в своето развитие показва, че Идеята Живот може да се разгръща успешно само ЧРЕЗ ЛЮБОВ. Защото чрез Любовта, тоест чрез Енергията на Съзиданието, Добродетелта се проявява като изначална творческа Сила. Стига Знание и Нравственост взаимно да се допълват. Разминават ли се, ще се загуби или, за да бъде конкретно казаното, ще посочим другата стана на проблема: ще бъде унищожена основната Идея на Сътворението – Идеята Живот.

Ако потърсим Платон, той ще ни запознае със света на Идеите, които според него са Първичната реалност. Хиляди години по-късно нашият опит да възприемем Живота като Идея и творчески процес, произтекъл и произтичащ от нейното развитие, намира пълна подкрепа в реалните факти от живата действителност. За всички тези, все още изглеждащи странни явления и реалности, говори Висшата наука – науката, създадена и непрекъснато обновявана от Разумните Сили на Съзиданието, което срещаме навсякъде – вътре в нас и вън от нас. Това е Божествената наука – Наука за Живота като разгръщаща се, одухотворена от човешкия ум Идея – творчески процес, осъществен и възроден чрез еволюцията на Духа.

ИДЕЯТА ЖИВОТ

съдържание

7. ОСЪЗНАТОТО АЗ

- 9. **ДА СРЕЩНЕШ ЖИВОТА**
- 25. ВСЕОБХВАТНОТО И КОНКРЕТНОТО ЗНАНИЕ. ФОРМУЛА НА АКТИВНОСТТА
- 36. ШО Е ТО ДУХОВНА ВРЪЗКА И КОИ СА НЕЙНИТЕ ИЗМЕРЕНИЯ?
КАК СЕ СЪЗДАВА И КАК СЕ РУШИ ДУХОВНАТА ВРЪЗКА МЕЖДУ ХОРАТА?
- 41. ЕВОЛЮЦИЯТА НА ЧОВЕШКИЯ УМ
- 45. ЗАЩО Е НЕОБХОДИМО ДА ОБИЧАМЕ СЕБЕ СИ
- 49. ВРЕМЕ ЗА РАЗМИСЪЛ
- 50. ВЪЗМОЖНОСТИ ЗА УСПЕШНО НАЧИНАНИЕ НА ЧОВЕШКИТЕ ДЕЛА
- 53. ПЕРЕАЖДАНЕ И СЕБЕОСЪЗНАВАНЕ
- 59. СЕБЕОСЪЗНАВАНЕ
- 66. СИЛАТА НА НОВАТА ДУХОВНА КУЛТУРА
- 69. УМА И ЧУВСТВОТА
- 76. ОСНОВНОТО ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕ НА ЧОВЕШКИЯ УМ

81. ИДЕЯТА ЖИВОТ – ИДЕЯ НА СЪЗИДАНИЕТО

- 85. УМСТВЕНА АКТИВНОСТ И НЕЙНОТО КАЧЕСТВО
- 86. ХИГИЕНА НА СЛОВОТО
- 88. СЛОВОТО Е ЕНЕРГИЯ НА СЪЗИДАНИЕТО
- 89. СИЛАТА НА БЛАГОРОДСТВОТО
- 92. НОВО СВЕТОУСЕЩАНЕ
- 93. ГОЛЕМИЯ ЖИВОТ
- 99. ДВЕТЕ СИЛИ НА СЪЗИДАНИЕТО
- 101. ОСЪЗНАТОТО РАЗБИРАНЕ
- 105. ОСЪЗНАТИЯ НАЧИН НА ЖИВОТ
- 109. ДУХОВНА ВРЪЗКА С ЧОВЕЧЕСТВОТО
- 112. ПРАКТИКАТА НА СЪОБРАЗИТЕЛНОСТТА
- 114. СЪОБРАЗИТЕЛНОСТ!

117. ЖИВОТЪТ КАТО ТВОРЧЕСКИ ПРОЦЕС

133. ЧОВЕКЪТ И ЖИВОТЪТ

- 179. ЗАЩО СЕ СТИГНА ДОТУК?
- 185. ЗАРЪКАТА НА УЧИТЕЛИТЕ
- 186. ПОСЛЕСЛОВ